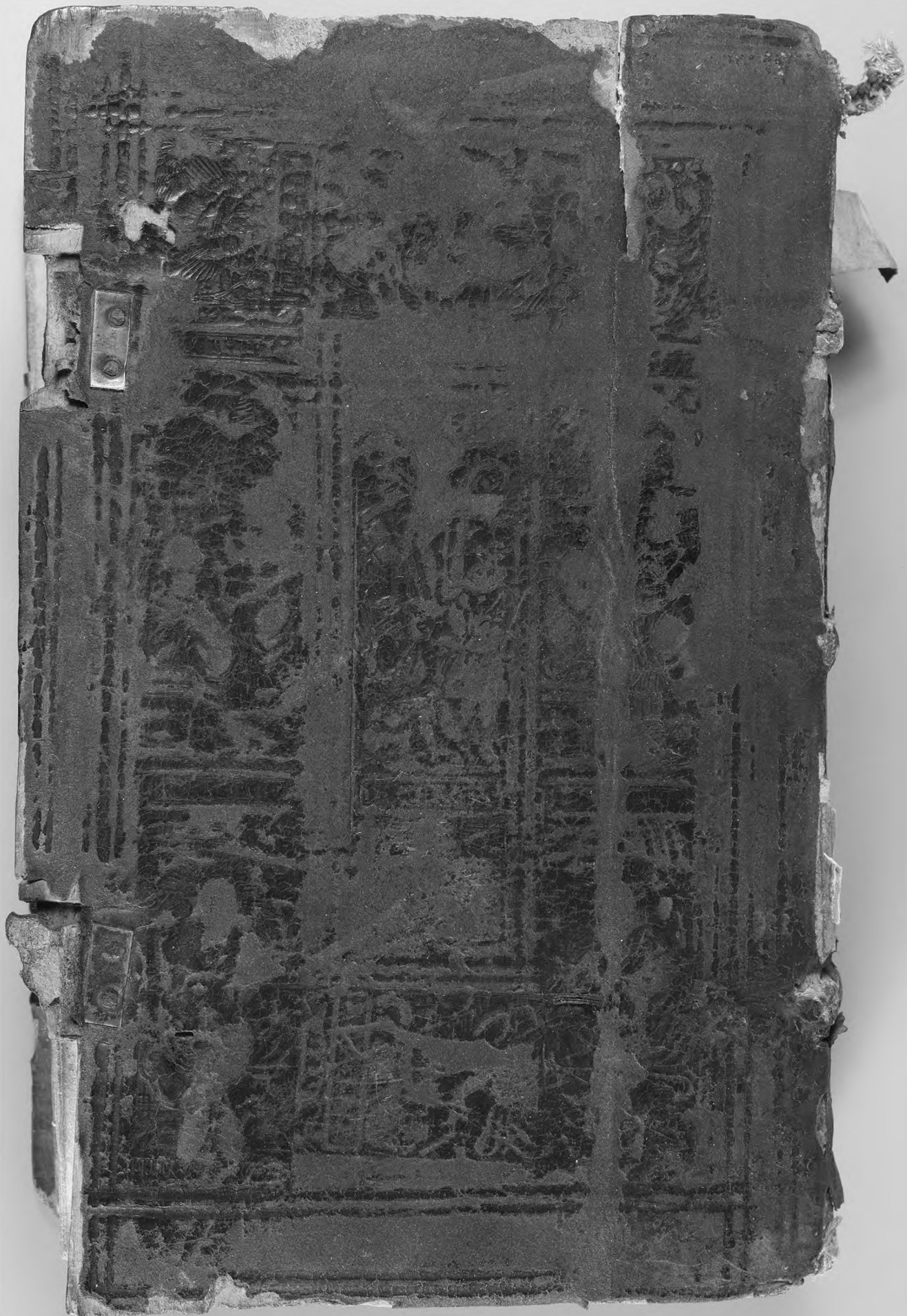

Specimen
of the work

~~WVACR DBNP~~ 2

ORMBH

COMMENTARIOLVM IN

primam Demosthenis Olynthiacam

~~TAB. STAM. N. M.~~

~~FI~~

~~P. 23~~

EIVSDEM SCHOLIA IN EAN

dem, & Epitome ex Diodoro Siculo de sta-

tu illorum temporum in

Græcia.

I 20 a

His addita est conuersio

ODAE SYMBON.

AB OBODONIA EXCVDEBAT

Christi R. Prietius Obodonsis

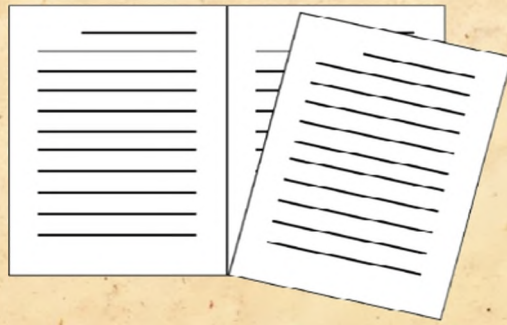
M. D. LIII.

I 20 a

Inscrip. cat. coll.

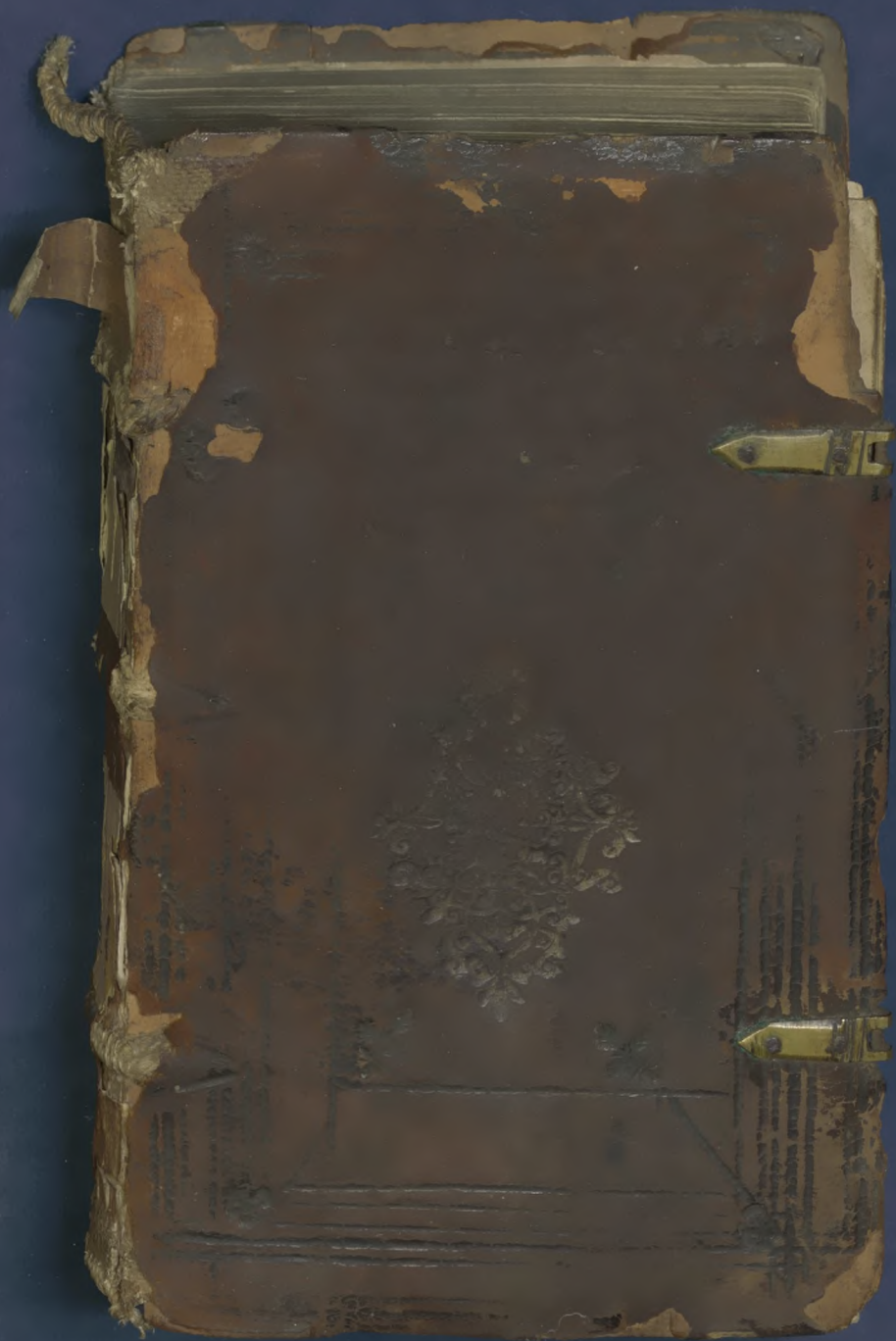
Wart Josnan
Societ. Jos. Jos.

W woluminie kolejno współoprawne sygnatury:

SD 8359 I

SD 8360 I

914926

Dar Kuratorj. Okr. Szk. Pozn.
Z księgozb. Gimn. im. M. Magd.
w Poznaniu. 1930.

XX

L. 528

VDAC D 528

WVACRDBNP

ORMBH

COMMENTARIOLVM IN
primam Demosthenis Olynthiacam

~~TAB. DEM. N. M.~~

FI

22. 93

EIVSDEM SCHOLIA IN EAN
dem, & Epitome ex Diodoro Siculo de sta-
tu illorum temporum in
Græcia.

I 20 a

His addita est conuersio

ODNER. SIMON.

~~AB OBODONIA~~ EXCVDEBAT

Christi Reiphetus Obshlensius

M. D. LIIII.

I 20 a

2

*Inscrip. cat. colle.
Göttingen
Societ. H. J. 184*

D·P·E· G·A·D·

5) 8359

914926

1924. 884

NOBILIBVS ATQVE

STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS
THEODORICO & PETRO GANSIIS

à Denſtet Turingorum, fratribus germanis,

~~WARTINVS GANSIUS~~

M. F. S. D.

Micitia natura
ſocia eſt & co-
mes gratifican-
di uoluntas. In
deo amicitia po-
teſt multum; &
ut multum po-
teſt; ita ſapenu-
mero ad id faciendū impellit: quod
alioqui nō facilē ſuſciperemus. Hęc
etiā mihi eius, quod antea in ani-
mo non habueram, cauſa fuit. Ro-
gauit me Blaſius Fabricius: ut ſibi
orationem aliquam Demoſthenis
cum interpretatione Ioannis Stur-
mij darem: idēq; ut liceret, ab eo faci-
lē impetrauit. Paſſus ſum mihi per-
a 2 ſuaſ

suaderi: ne aut hominis amici, & familiaritate coniunctissimi, uoluntati in re non inhonesta deessem: aut praeceptoris mei, quem summa obseruantia colere debeo, humanitatem aspernari uiderer. Non enim in una tantum, sed in caeteris etiã, quas explicasset, orationibus, idem mihi facere permisit. Principio uerò do eam: quæ primo loco apud Demosthenem posita est: eamq; do ita, ut neq; aliquid Sturmiãnum dedita opera pratermiserim: neque faciliè de meo addiderim: nisi necessarium esset: quòd, illo docente, scribendo quædam assequi non potuisssem. Ita tamen ea in re libertati meae moderatus sum: ut nihil adijcerem: nisi mihi ab ipso dictum esse uideretur. Et quidem nihil aliud spectauì: nisi ut græcæ linguæ, & Demostheneæ lectiõis studiosis prodesse. Itaq; adieci separatim: quæ uel ipsi mihi uenissent

sent in mentem: uel ab alijs etiam animaduersa, facere ad istam orationem putassem. Quin ad totius oratoris illius cognitionem uiam patefacere uolui. Quocirca uitam eius breuiter collegi: ex qua ipsius studia, consilia, acta publica et priuata, aliquo modo cognoscerentur. Eadem de causa *uolui* quandam ex Diodoro Siculo confeci: qui historicus propter temporum designationem: in quæ præcipuas res Græcorum distribuit: ad Demosthenem non solum utilis est, sed admodum necessarius. Nec ex eo tamen plura sumpsi: quàm quoad Demosthenes uixit. De Atheniensis urbis statu, de Macedonum amplificatione, de cæteris rebus Græciæ illis temporibus, multa sunt apud Plutarchum, Pausaniam, Arrhianum, Gemistum, Iustinum, Aemylum Probum: nec ex ipso Demosthene peti potest nihil.

Verùm eâ omnia, si obseruentur,
cum Diodoro facillè coniungi poterunt. Necesse est errare nos sæpe: & in magna caligine uersari: nisi ad Præstantissimorum autorum perspicuitatem lumen historiârũ adferamus: quod non solum utilitates magnas habet: sed etiam multò est iucundissimum. Quare & nunc studiosis adiumentum ad optimi huius oratoris intelligentiam adferre conatus sum: & mihi in posterum, quod ad hanc partem attinet, laborem minuere. Nunc ut quæram, quem in huius libelli editione appellem: non habeo necesse longè abire. Redibo in eam ipsam domum: unde mihi autor huius rei suscipiendæ extitit. Aduos uenio, THEODORICE & PETRE GANSII: quibus cū mihi notitia & usus iam inde ab eo tempore intercessit: quo unâ in eadem domo, in qua adhuc sum,

sum, uiximus: quotidianaq; etiam
nunc inter nos cōsuetudine utimur.
Vos item, ut ego, Sturmij audito-
res, ex cuius schola ista nata sunt, es-
stis: neq; Ciceronē tantū, sed etia
am Demosthenem ab illo explicari
auditis. Hæc causa præcipuē mouit
nobilem uirum HENRICVM A
VVITZLEBEN: cuius summa præ-
dicatur uirtus, & singularis erga bo-
nas literas, atq; homines literatos
fauor: ut uos ad hoc gymnasium
mitteret. Voluit enim prudens ille
uester auunculus atq; tutor: ut cum
alijs artibus utriusq; linguæ scien-
tiam, quæ rerū affert cognitionem,
ista ætate consequeremini. Id in hac
potissimū urbe, apud istum maxi-
mè doctorem, ὃ γὰρ μὲν μορφὴ ἐπέων,
γὰρ δὲ φρονέειν ἐδιδάκει, facere uos posse
existimauit. Quam in re ita uestris ra-
tionibus prouidendi studiosus fuit:
ut ne priuatis quidem, & domesti-

cis magistris uos carere uoluerit. Primum enim Blasium, uestrum nunc hospitem, huc uobiscum misit. Deinde Georgium Schetū praefecit. In cuius optimi, atq; in primis eruditi iuuenis locum; posteaquam ex hac uita, non paruo nostro dolore, discessit: iam uobis Iacobum Fabricium, ut uos uultis, praceptorē; ut ipse Iacobus uult, in studijs socium, substituit. Huius uestri auunculi tutorisq; erga uos amoris atq; studio: & spei non solum ipsius, sed amicorum omnium: summo uos opere decet elaborare: ut amore pietatis, uitae honestate, diligentia in studijs uestris, ad dei gloriam, ad publicam utilitatem, ad honorē uestrum, respondeatis. Quod tametsi per aetatem ipsi intelligitis: & uterq; uestrum ad id suapte sponte incumbere paratus est: tamen alienas admonitiones, credo, non repudietis. Est enim

PRAEFATIO

9

enim eorum, qui id faciunt, beneuo-
lentiae significatio & amoris ea ma-
xima. Quam quidem ut & ego de
me hoc tempore uobis darem: quos
nam graecis literis studetis: neque of-
ficio uestro ea sunt alienae: hoc uos
bis munusculum dare uolui: quod
a uobis ad alios etiam, ab hoc genes-
re literarum non abhorrentes, per-
ueniret. Id, cuiusquemodi est, spero
uos non grauare δ' ἐξεδ': ὥς δ' καλὸν
ἀνθρώποις δ' οὐσι μὲν: praesertim iam nos
uo anno ineunte: qui ut fauste, felis-
citer, prospereque nobis omnib. eue-
niat: faxit Christus optimus maxis-

mus. Valete. *Algenob*

Calen. Ian.

1554.

4 5

LIBA

ΔΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
Ὀλυμπιακῆς πρώτου λόγου.

Ολυμπία ἡ πόλις ὑπὸ θράκης· ἑλλήνων
 κοῦρ δὲ ταῦτα τῶν γνοικόντων δ' γένος,
 ἀπὸ χαλκίδος φησὶ εὐβοία. ἢ
 δὲ Χαλκίς Αθλωαίων ἄποικος. πολλοὶ ἢ πό-
 λεμοὶ καὶ γῆδοφοὶ φησὶ ὀλύνθου. Αθλωαίοις
 περὶ γὰρ ἐπολέμουν, ἄρχουσι τῶν ἑλλήνων,
 τὸ παλαιόν. Ἐκ αὐτῆς Λακεδαιμονίοις· χρό-
 νῳ τε εἰς δύναμιν προῆλθε μεγάλην· καὶ τῶν
 συγγενῶν πόλεων ὑπερείχετο. ἡ γὰρ ὑπὸ
 θράκης πολὺντι γῆρος χαλκιδικόν. Φιλίπ-
 πῳ ἢ τῷ μακεδόνων βασιλεὶ συμμαχίαν δὲ
 ὀλύνθιοι ποικιλάμενοι· καὶ πολεμοῦντες
 μετ' αὐτοῦ πρὸς ἀθλωαίους δ' κατ' ἀρχαῖς·
 καὶ ὥστε μὴ ἀνθεμοῦντα πρὸς τὸν μακεδό-
 νος εἰληφότον, πόλιν ἀμφισβητήσιμον
 μακεδόσι καὶ Ὀλυμπίοις· ὥστε δὲ ποτιδαι-
 αρον, ἡνίκα ἀθλωαίων ἐχόντων, ἐκπολιορκήσας
 ὁ Φίλιππος, Ὀλυμπίοις πρὸς δόξα· ὅτε εὖ
 ὑποπτεύοντες ἔβαντο τὸν βασιλέα· ὁ δὲ αὖτε
 αὐτὸν ταχέως καὶ πολλὰ πλὴν αὐξήσει, οὐ
 πιστὸν δὲ πλὴν γνώμεν. ἀποδημούντα ἢ τη-
 ρήσαντες αὐτὸν· πέμψαντες πρὸς τοὺς
 ἀθλωαίους, κατελύσαντες τὸν πρὸς αὐτοὺς
 πόλεον

πόλεμον: ποιῶντες ὅσα πρὸς τὰς σωθήκας
 τὰς πρὸς Φίλιππον. Σωετέθεν γὰρ ὁ κο-
 νή πολεμῶν πρὸς ἀθωαίους: καὶ ἄλλοι τε
 δῖοι, κοινῇ παύσας. Οὐδὲ Φίλιππος πᾶ-
 λα μὲν προφάσεως ἐπ' αὐτοὺς δειρόμενος:
 τότε δὲ ταύτῃ λαβὼν: ὡς τὰς σωθήκας
 πρᾶξιεν κἀκεῖ: καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς
 ἑαυτοῦ φίλιαρ ἐπισπένδοις, πόλεμον ἐπὶ
 νεγκεν. Οἱ δὲ πεπόμενασι πρὸς εἰς ἀθή-
 νας πρὸς βοήθειας. Οἷς ὁ Δημοδρόνους συνα-
 γορεύει: βοήθειν κελεύων τοῖς Ὀλυθίοις.
 Καί φησι τῷ Ὀλυθίῳ σωτηρίαν ἀσφά-
 λειαν τῶν ἀθωαίων εἶναι. Σωζομένων γὰρ
 τῶν Ὀλυθίων: ἔσπετο ἦναι εἰς τὴν ἁγί-
 κῃν Φίλιππον: ἀλλὰ τοῖς ἀθωαίοις ἐξουσί-
 ας ἔσπετο πλεονεξίαν τῶν μακεδονίων: καὶ
 ποιεῖται τὸν πόλεμον. εἰ δὲ ὑπὸ Φίλιππου γένη-
 ται ἡ πόλις αὐτή: ἀνείδει τὴν αὐτὴν τοὺς ἀθή-
 ναιους ὁ δὲ ὁ βασιλεὺς φησὶ δὲ δυσμάχ-
 ῳ εἶναι τὸν Φίλιππον ὅχι, ὡς ὑπέληπται: δα-
 σνὼν ἐπ' αὐτὸν τοὺς ἀθωαίους. Διείλεται ἡ
 καὶ πρὸς τὴν δημοσίῳ χρημάτων: συμβεβλη-
 ποιῆσαι αὐτὰ στρατιωτικὰ ἀντιδωρικῶν.
 Καὶ τὸ ἔθος ὑπὸ δημοκράτου, ὡς ἐχθρὸς οἱ ἀθ-
 νῶν, ἀνάγκη ἀφωγῆσαι. ὁ δὲ ὅντος τὸ πα-
 λαιὸν δεῖται λιβίνης πρὸς αὐτοῖς: ἀλλὰ ἐνλί-
 νων

νων συμπηγνυμένων κεινών: Ἐ πάντων
 καταλαμβάνειν τόπον πνευδόντων: πλὴν
 γὰρ ἐγίνοντο, καίπερ Ἐ βράματα. ὅσοι κω-
 λύσαι βεληθέντες οἱ προεσώτες τ' ἀβλυαί-
 ων: ὡν ἡδὺς ἐποιήσαντο τὸς τόπους: καὶ ἐκασον
 εἰς διδόναι δυνόδοις: Ἐ καταβαλόντα βέ-
 αν ἔχον. ἵνα δὲ μὴ διακρίνωι πρὸς τὸν ἔρ-
 ἀναλώματι λυπεῖσθαι: ἐκ τῶ δημοσίου λαμ-
 βάνειν ἐκασον ἐτάχθη τὸς δυνόδοις. γνῆν
 θην μὲν ὅν δ' ἔθ' ἡγεῖτο. προῆλθε δὲ εἰς τὸ
 σῶτον: ὥς τε ἕκαστος μόνον ἐλάμβανον.
 ἀλλὰ ἅπλως πάντα τὰ δημοσίου χρήματα
 διενέμοντο: ὅθεν Ἐ πρὸς τὰς στρατείας ὁ κνη-
 ροὶ κατέστησαν. πάλαι μὲν γὰρ στρατὸν ὀμνύον
 μισθόν παρὰ τοῦ πόλεως ἐλάμβανον. τότε
 δὲ γὰρ ταῖς θεωρίαις, καὶ ταῖς ἐορταῖς οἱ κοί με-
 νοντες, διενέμοντο τὰ χρήματα. Οὐκ ἔτι ὅν
 ἤθελον θξινῆαι, καὶ κινδυνεύειν: ἀλλὰ Ἐ νό-
 μον ἔθοντο πρὸς τὴν θεωρικῶν τῶν χρημά-
 των: θανάτον ἀπειλὴν ἔθ' γράψαντες μετὰ
 τεθῆναι ταῦτα εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν, Ἐ γε-
 νῆσθαι στρατιωτικά. διὸ ὁ δημοδότης εὐλα-
 βῶς ἄπ' ἑστ' ἔθ' πρὸς τὸς συμβεβηκέναι: καὶ ὑπε-
 ρωπῆσας ἑαυτὸν: ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἰς
 στρατιωτικά: ἐπιφέρει: μάστιγ', ὅτι ἐγὼ γε. ὅ-
 σαῦτα μὲν πρὸς τὴν θεωρικῶν. Διείλεται δὲ
 ὁ ἕκτος

Ἰδὲ τῶν πρὸς πολίτικῆς διαμέλειας ἀξι-
ωρ αὐτὸς στρατεύει· καὶ μὴ ὁρᾷ ξένων, ὡς
παρ' εἰώθεισαν, ποικίλῃ τῇ βοήθειᾳ. ὅθεν καὶ
αἰτίου ἐν ἑφῇ τὸ τὰ πράγματα ἀπολλύναι.

LIBANII ARGVMENTVM IN

primam orationem Olynthiacam, conuer-

sumā ~~.....~~

Olynthus erat urbs in Thracia: cuius ciues à
Græcis orti fuerunt: ex Chalcide, quæ in Eu-
bœa est. Chalcis porrò Atheniensium colo-
nia. Multa uerò Olynthi bella, eaq; præclara. Nam
et olim cum Atheniensibus, cum imperium Græciæ
tenerent, bellum gessit: et iterum cum Lacedæmo-
nijs: ac paulatim uiribus aucta, reliquis eiusdem ge-
neris ciuitatib. antecelluit. Multa enim in Thracia
gens Chalcidica erat. Cùm autem Olynthij societate
cum Philippo Macedonum rege inita, bellum con-
iunctis copijs principio Atheniensibus facerent: et
à Macedone tum Anthemuntem, de qua ciuitate in-
ter se disceptabant Macedones et Olynthij: tum Po-
tidæam, quam ui Atheniensibus ereptam Philippus
Olynthijs concessit, accepissent: postremò suspectum
habere cœperunt regem, simul ob celerem eius ma-
gnamq; rerum amplificationem, simul propter ani-
mum parum fidum. Absentia itaq; eius obseruata:
legatos

legatos miserunt ad Athenienses : & de bello cum
eis transegerunt: qua in re foedus cū Philippo ictum
violauerunt. Conuenerat enim inter eos, et de commu-
ni consilio bellum cum Atheniensibus gerere: & si
quid aliud uideretur, de communi sententia compo-
nere. Philippus, qui iam pridem causam in eos qua-
siuerat, tunc eam inuenerat: illis, ut ijs, qui foedus ru-
pissent, & qui ad hostes suos defecissent, bellum intus-
lit. Ipsi Legatos Athenas petitum auxilium mise-
runt: quorum causam Demosthenes agit: Olynthijs
opem ferre iubet: atq; horum conseruatione otium
Atheniensium contineri dicit. Dum enim Olynthij
sint salui: nunquam in Atticam regionem Philip-
pum inuasurum: sed Atheniensibus in Macedoniam
nauigandi, ibiq; belli gerendi facultatem fore. Quod
si in Philippi potestatem hæc urbs peruenerit: iam
illi iter in Atticam patefactum esse. Vt autem popu-
lo animum aduersus illum augeat: non ita difficile
cum eo bellum gerere dicit, ut uulgò putetur. De pe-
cunia item publica differit: ac suadet, eam ex Thea-
tro ad militiam transferendam esse. Sed cum consue-
tudo, qua utebantur Athenienses, nota non sit: ne-
cesse est eam paulò altius repetere. Cum theatrum
antiquitus apud eos ex lapide non esset: sed tabulata
lignea coagmentarentur: singuliq; locum occupare
festinarent: uerberatio fiebat, & nonnunquam etiam
uulneratio.

uulneratio. Huic malo mederi cum uellet magistra-
tus Atheniensium: loca uenalia proposuit: & singu-
los dare duos obolos oportebat: hisq; datis, specta-
di potestatem habere. Sed ne sumptu ciues tenuiores
grauari uiderentur: ex publica pecunia constitutum
fuit singulos accipere binos obolos. Ab hoc fonte il-
la cōsuetudo fluxit: manauit autem ita longè, ut non
ad hanc rem modò sumerent: sed prorsus omnem pu-
blicam pecuniam diuiderent: qua de causâ eorum
etiam in militâdo industria relanguit. Antea enim,
cū ad bellum proficiscerentur, stipendium à rep-
capiebant. Tunc uerò domi manentes, in ludos &
dies festos pecuniam insumebant. Non igitur uole-
bant amplius exire, nec adire periculū: sed & legem
de ista pecunia tulerūt: quæ mortem ei minitabatur:
qui eam ad ueterem disciplinam reduci debere, &
militarem fieri, retulisset. Quocirca etiam Demo-
sthenes cautè huius rei suasionem attingit. Nam post
quam se ipse interrogauit: tu igitur legem fers, hanc
debere ad militarem usum conuerti: respondet: Mi-
nimè mehercule. Hæc de pecunia Theatrali. Verba
etiam facit Orator de urbanis copijs: ciuesq;horta-
tur, ut ipsi militet: nec, uti cōsueuerint, mercenario
milite auxilium portent. Eam enim caussam
esse dicit: propter quam reip-
pes corruant.

IN SCHOLAS STVR-
mianas Paddi Fabri
Chemnicensis.

Vt uasum capiat uirum tabella,
Pingendi uariae magister artis
Timantes Satyros facit bicornes
Circum brachia cursitando thyrsis
Metiri undiq; pollicem Gigantis.
Sic Demostheneæ uolens uideri
Neruos, robora, sanguinemq; linguae,
Et Marci geniumq; copiamq;
Artem B L M B O O E M Artifex peritus
Monstrat: qua ueluti scienter unguis
Iuuentus studiosa metiatur
In paruo spacio: sed ipse nobis,
Si uellet modo, posset utriusq;
Vires ingenio suo referre.

ΔΗΜΟ

ΣΘΕΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΡΗΤΟ
 ρ Ολυμπιακός λόγος α.

Ντὶ πολλῶν αὐτῶν, ὧν
 αὐδρες ἀθληταί, οἱ
 χημᾶτων ὑμᾶς ἐ-
 λέως νομίζω: εἴφα
 νερόν γυνοίτο τὸ
 μελορ σιωσίοφρ τῇ
 πόλει: ποδὶ ὧρνυ-
 νίσκοπέτε. Οὔτε
 ζίνω τὸδ' ὅτως
 ἔχει: προσήκει προθύμως ἐθέλει ἀνέειν τῷ
 βελομλίωρ συμβελεύειν. Οὐ γὰρ μόνον, εἴ
 τι χησιμορ ἐσκεμμένον ἦκε τις, τὸτ' αὖ
 ἀκῶσαντες λάβοιτε: ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέ-
 ρας τύχης ὑπολαμβαίω: πολλὰ τῶν διεόν-
 τωρ ἐκ τοῦ πᾶρα χημᾶτος αὐτῶν ἐπελθεῖν εἰ-
 πέειν: ὥστ' ὅς ἀπάντων ῥαδίαρ τὴν τοῦ συμ-
 φέροντος ὑμῶν αἵρεσιν γενέσθω. Οὐ μὲν ἔμπαρ
 ὦν καιρὸς, ὧν αὐδρες ἀθληταί, μονονοχίλη
 γειφοντὶ ἀφίεις: ὅτι τῶν πραγμάτων ὑ-
 μῶν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ὅτι: εἴπερ
 ὑπὲρ

ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. ἡμεῖς δὲ
 ἔκ οἷός τ' ὄντινά μοι δοκῶμεν ἔχαρτεσθαι
 πρὸς αὐτά.

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

conuersio.

Magna ego pecunia, Athenien-
 ses, uobis potius fore arbitror: si per
 spicuum fiat, quid è repub. futurum
 sit in hīs rebus: de quibus à uobis est
 instituta deliberatio. Quod quum
 uerum sit: etiam uos decet, studio se
 uelle eos audire: qui uobis cōsiliū
 dare conentur. Non enim solū, si
 quis domo meditatus aliquid adfer-
 rat, quod utile sit: id uobis, postea
 quam intellexeritis, suscipiendum
 est: sed uestræ etiam fortunæ esse exi-
 stimo: multa, quæ opere precium est
 fieri, subito nōnullis in mentem ue-
 nire ad dicendum: ut ex omnibus fa-
 cile possit utilitatis delectus haberi.
 Hoc igitur tēpus, Atheniēses, pro-
 pmodum quasi uocem emittit: sus-
 cipiendā uobis esse hanc causam: si
 modo

modò de uestra salute curā aliquam geratis. Sed nescio quónam simus nos in his rebus animo præditi.

ORationes Olynthiaca tametsi habitæ sunt diuersis temporibus: tamen coniunctæ sunt inter se quodam ordine naturali. Primum enim est, consilium dare: deinde ad rem suscipiendam excitare: tum non pati ciues suos falli: sed in constantia negotij suscepti confirmare. Id Demosthenes in his orationibus facit. In prima enim suadet, opem Olynthijs aduersus Philippum ferendam esse: in secunda populum cunctantem excitat: in tertia elatum fortuna meliore castigat: & ad ea, quæ reliqua sunt, prudenter & constanter administranda adhortatur. Quod ad statum causæ attinet: omnes sunt πραγµατικῆς σάσεως: quoniam habent considerationem futuri temporis. Suadet enim Demosthenes, auxilium Olynthijs ferendum esse: idq; ad decus & utilitatem populi pertinere. Apud Hermogenem κεφάλαια, hoc est, partes status negotialis sunt sex: τὸ νόμιμον, τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ δυνάτον, τὸ ἐνδοξον, τὸ ἐκβεσφόρων. Primum est τὸ νόμιμον, lex: quia dicit Hermogenes omnem, πραγµατικὴν uel esse ἑγγεγονότα: quæ ex aliquo scripto ortam disceptationem habet: uel ἄγγελον,

Argumentum
orationum
harum.

Status.

φορ, quæ nullo scripto continetur. Quia uerò id, quod lex iubet, iustum esse debet: ideo rectè secundo loco τὸ δίκαιον, æquitas sequitur. Tertium est τὸ συμφέρον. Sæpe enim homines magis utilitate, quàm aut lege, aut æquitate mouentur. Sed multa sunt utilia: quæ tamen fieri non possunt: ideo sequitur τὸ δυνάστον. Sub utilitate comprehendendo etiam τὸ ἀναγκάστον: sub eo, quod fieri potest, τὸ ἐξ ἡμετέρου, τὸ χαλεπὸν, τὸ ἀδυνατόν. omnia autem debent esse honesta et gloriosa: idcirco quantum est τὸ εὖδοξον. Vltimò spectandus etiam cuiusque rei euentus. Sed quæ in iudiciali statu uocantur ἐκβασιτα: ea in negotiali dicuntur ἐκβασίμια: propterea quod ille præteritarum, hic futurarum rerum sit. Demosthenes habet maximè τὸ συμφέρον, ἀναγκάστον, εὖδοξον. ἐκβασίμιον. Cstendit enim, non modò utile esse: sed etiam necessarium, et gloriosum: si feratur Olympijs auxilium: et quid inde sit futurum. Est igitur hæc status negotialis: genus uerò

Genus causæ. causæ, deliberatiuum. Partes orationis sunt tres: exordium, confirmatio, peroratio. Genus uerò dicen-

Partes orationis. di est summum: quod ita esse, intelligitur ex prima et postrema orationis parte. Vt enim exortum bre-

Genus dicendi ue est: ita peroratio breuissima. Summum dicendi genus habet amplificationem cum motu: medium, amplificationem sine motu: illa uerò tenuis ideo, κατὰ

ὁμοιοπαίαν

ὁρῶτα, hoc est, puritatem. In exordio debet esse splendor, in epilogo ardor. Ea hic non sunt. Est tamen grauitas maior: quam aut in epistolis, aut in philosophorum disputationibus. Ἀντί πολλῶν αὖ, ὡς αὖδης) In generibus licendi rectè instituendis est una præcipua virtus: quæ pertinet ad sapientiam oratoris: ὅτι πρὸ τοῦ, ut uideamus, quid deceat in quauis causa. Omnino enim ineptum est, in rebus arduis, ad salutemq; reipub. pertinentibus, longo uti exordio: quum præsertim auditoribus, qui ultrò parati sunt ad audiendum, id ingratum sit. Ideo Demosthenes breuissimo exordio utitur: & statim uenit ad causam. Exordium sumpsum est ἀπὸ τῆς πράξεως, ἀπὸ ὑποδιαλέξεως προσώπων, ἀπὸ κατὰ νότον ἀπὸ ἐπιτιμῆσεως. Res magna est: cuius deliberatio debeat anteferri magnæ pecuniæ. tempus tale, ut omnes Athenienses debeant diligenter audire. Quod ad personas attinet: facit duo genera oratorum. Vnum, quod meditatum uenit ad dicendum: alterum, quod subito dicit. Postrema uerò sententia habet reprehensionem, sed ualde lenem. In hoc ipso exordio ficilè potestis uidere: hoc genus dictionis esse remissum. Primum, ipsum exordium indicat, ut & peroratio: cuiusmodi sit idea. Pertinet enim id magis ad σαφῆς, quam ad μέγας. Est hic mera καθαρότης, puritas: & ἐν κείνῃ

Exordium.

Inuentio exordij.

Idea huius orationis remissa.

distinctio sententiarum: quæ duo pertinent ad ipsam
 σαφλώσειν, diluciditatem. Deinde ista etiā δ' ἰσχυ-
 ροῖς personarum est indicio. Ostendit, se unum esse
 se ex ijs: qui subito dicunt. Subitæ autem orationes
 Verba. sunt summissi generis. Tertio, etiam ex uerbis appa-
 ret genus dicendi. Omnia uerba sunt quotidiana, pu-
 ra, & propria. Quanquam in ijs est copia: uocat τὸ
 μέλλον σωοίσειν, χητισμὸν, τὰ θεῶν τε: quæ
 omnia sunt ἰσοδυναμούντα. Genus igitur dicendi
 est Atticū, breue, pressum, siccum, & sanum. Αὐτὶ
 πολλῶν αὖ.) prima pars exordij pertinet ad at-
 Res. tentionem: habet magnitudinem rei: & est etiam à
 tempore. χημισμὸν) Interpretes græci pu-
 tant dictionem χημισμὸν habere magnam uim
 hoc loco. Demosthenem enim id: o nunc eo uerbo
 uti: quia postea eos adhortaturus sit: ut τὰ θεῶν τε
 faciant σεαυτοῖς τε: ut pecunia, quam in ludis &
 spectaculis consumeabant, utantur ad bellum geren-
 dum. Non est contemnendum hoc iudicium Vlpia-
 ni. τὸ μέλλον σωοίσειν.) hoc ideo dicit: quia
 genus causæ est deliberatiuū: cuius finis est τὸ συμφέρον
 & χητισμὸν. πρὸς ὧν συνίσκοπται
 τε.) χηματισμὸς est bonus, quia πλεονεκτη-
 κός. ὅτι τοίνυν τῷ δ' ἔτι.) hactenus pri-
 ma pars exordij. causam nullam ponit: sed statim po-
 nit τὸν ἔλεγον, conclusionem. Omnes enim ex-

ordij partes sunt breues. Hæc est altera pars: quæ
 pertinet ad oratores: eos postulat audiendos esse.
 Hic etiam est attentio. conclusio ista habet κατὰ-
 σκευὴν: in qua est ὑποδιαίρεσις: quæ est, quum
 inueniuntur duo genera rerum aut personarū. Hæ-
 betis apud Hermogenē lib. 1. de Inuent. quod exor-
 dia sumantur ὅς ὑπολήψεως, ὅς ὑποδιαίρε-
 σεως, ἐκ πᾶν δεικνύει, ἀπὸ καὶ ὅς, ἀπὸ τῶν
 πραγμάτων. Personæ tractatio hoc loco est tri-
 partita. Primum est propositio generalis, τὸ ἀόρι-
 στον: debetis omnes audire: qui consilium dare uo-
 lunt. Deinde ὑποδιαίρεσις: nō solum meditato,
 sed etiam eos, qui subito consilium dant, audire debe-
 tis. Postrema sententia causam habet, τὸ τελικὸν
 αἴτιον: ut ex omnibus delectus utilitatis haberi
 possit. ἐσκεμμένον.) est proprium uerbum:
 quia antea dixit, σκοπεῖτε. Ο μὲν ἔρ παρὼν
 καὶ ὁρ.) hætenus rem et personā: nunc τὸν καὶ
 ὅρ, tempus, tractat. φωνὴν ἀφίσις.) est ineptum,
 dicere, hoc loco esse προσωποποιίαν: sed est ὑ-
 περβολὴν et εἰκὼν: ut nihil sit exultans et exi-
 mium hoc loco in uerbis, nisi in hoc uerbo. Sed προ-
 σωποποιία est in graui dicēdi genere: cum rei in-
 uitam sermonem tribuimus: aut cum mortuos exci-
 tamus: et loquentes inducimus. αὐτίκα πτόρ
 ὅρ.) κατὰ δεικνύει causā: sed γρηγορῶς, et obscu-
 6 4 74.

Personæ tra-
 ctatio.

ra. Nondum enim dicit suum consilium.

Reprehensio.

Ημῖς δ' ἔκ οἱ δὲ ὄντιν' αἰμοί.) Postrema sententia habet ἐπιτίμησιν, breuem increpationem, & lenem. Se etiam admiscet: nescio, quomodo in hac causa affecti simus est pulcher σχηματισμός.

Hactenus ea, quæ pertinent ad inuentionem & uerba. Exordium breue quidem: sed uerè Atticum: & μεσότης, hoc est, quasi plenitudinem sententiarum habens: ut rem, personam, causam, tempus, reprehensionem. Verba omnia καθαρά & οἰκία.

Genus compositionis.

Videamus nunc etiam τὰ κῶλα. Περίοδοι omnes sunt breues: Vnde etiam apparet tenuitas huius orationis. Ἀντὶ πολλῶν ἄρ.) Est periodus ῥίγκωλ, sed μείζω, & in fine βραχύκωλος. Ὅτε τοίνυν.) Δικωλία. hæc comprehensio primæ est contraria. habet enim principium breue, exitum longiorem. Hoc semper uobis obseruandum est: ut post μείζω sequatur μακροκωλία: ita oratio fit rotunda. Cicero potuit animaduertere ex orationibus Demosthenis: quòd uno spiritu potuerit duas eiusmodi periodos pronuntiare. Quomodo ex orationibus & scriptis? ut hoc loco: ut ex duobus hemicyclis fiat circulus absolutus.

ἔγχαρμόνον.) τεῖρε κωλ, καὶ ἐπισύναψιν membri. Sic oratio grandescit, non uerbis, sed compositione: id tamen latet. ἀκασίς.) primum membrum

membrum. λαβοῖτε.) secundum. ὑπολαμ-
βαύω) tertium. ἐπελθὲν εἰπεῖν.) quartum:
ὥς δ' ἀπαύτων) quintum membrū, sed extra
periodum. ὁ μὲν ὕπαρξων) quarta periodus est
τρίκωλθ: uel potius etiam δίκωλθ.

ἀφ' οἷς.) membrum primum, χοινοτενὲς ἔμα-
κρόν. αὐτίληπτόν δ' ἐν.) secundum, non tam
longum. φροντίζετε.) fūisset ambitus absolu-
tus: quia sententia fūisset ἀπερίσμητη, perfecta:
tamen tertium membrum annectitur, cum ad perfe-
ctam ἀπόφανσιν aliquid additur: est ἐπισύ-
ναψις. ἡμεῖς δ' ἔκ.) Postrema (st ἡ μονοκω-
λία. Esi enim audacter uelut dicere: tamen dicit ti-
midè, ἔ non apertè: sumus nimium ignaui ἔ ne-
gligentes. Sic genus sententiarum, uerborum, ἔ
compositionis ostendit: hoc genus dicendi esse subtile
ἔ summissum. Atq; haec tenus exordium.

Εἰ δὲ τὰ γ' ἐμοὶ δοκῶντα: ψηφίσασθ' μὲν
ὑδὴ πλὴν βοηθεῖα: καὶ πρᾶσκειν ἄσασθ' πλὴν
ταχίσιν: ὅπως γνῶντε βοηθήσῃτε: καὶ μὴ
πάθειτε ταυτ', ὅπερ καὶ πρότερον: πρεσβεί-
αν δὲ θέωπει, ἥ τις ταυτ' ἔρῃ: καὶ πρᾶσαι
τοῖς πράγμασι. ὥς δ' ἐμάλισα ὅσον δέ σθ':
μὴ πανδύσθ' ὦν, καὶ δεινὸς ἀνθρώπος
πράγμασι γῆσθ': τὰ μὲν εἰκων, ἀνικά αὖ

τύχῃ: τὰ δ' ἀπειλῶν (ἀξιοπίστος δ' ἂν εἴ-
 ποτὼς φαίνοιτο) τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ
 πλὴν ἀπερίαν πλὴν ἡμετέραν: ἔτι γὰρ καὶ
 κατασκήλαι τι τῶν ὅλων πραγμάτων.

αὐτοῖς.

Hęc igitur facienda censeo: decer-
 nēda auxilia esse: eaquē quāprimū m
 & quām celerrimē comparanda: ut
 milite Atticī nominis opem feratis:
 nec illud idē patiamini, quod aliis
 quando antea: Deinde mittēdos le-
 gatos, qui hęc indicent: & intersint
 negotiis gerendis. Nam illud maxie
 m opere metuendum est: ne Philip-
 pus, ut homo est ueterator, & acer
 in rebus suscipiendis: partim dissis-
 mulādo, quum id tempus requirāt:
 partim minando (nimirum uerō si
 dem ea re sibi comparet) partim eti-
 am reprehendēdo nos, absentiamquē
 nostram: immutet aliquid, aut de
 summa rerum auellat.

Post exordium occupat secundum locum τὸ πρῶ-
 ταιος τῆς ἀποδείξεως: propositio confirma-
 tionis, et causa totius. Est autem διμμερής, propo-
 sitio

fitio bipartita: nempe paranda & mittenda esse auxilia: atq; legatos mittendos. Ista propositio habet pulcherrimam methodum. Non enim omnia in ea ponuntur, quæ ponenda erant. Facienda erat hic pecuniæ mentio ad militem alendum: sed orator, quia hic locus erat periculosus, τὰ θεωρινὰ silentio præterit. Est & hoc aliàs in methodis Demosthenis: non omnia simul dicere, sed paulatim, καὶ χωρισμῶς, hoc est, separatim. Ideo etiam hoc loco proponit tantummodò γενεῶς, generatim. Est autem propositio hæc ἐγκύκλιος & , rationibus comprobata: sed ἐκτελής. Nam de auxilijs mittendis breuiter hic dicitur: quia idem postea per totam orationem confirmatur. Legatos uerò mittendos, hoc loco statim, & si paucis, confirmatur: nec amplius postea attingitur. Adhuc orator uersatur in remisso dicendi genere: finem habet tantum τὸ πρῶτον: ut doceat, auxilia & legatos esse mittendos. Sed posterior pars, quæ est de legatis, acuta est. Nam ostendit rationes: qui us in regno suo amplificando Philippus usus est: d. Simulationem, minas, uituperationem. ἐστὶ δὲ τὰ γινώσκοντες ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμεῖς.)sententia ista est λευκάρε, pura: hæc sunt, quæ mihi placent. ἡ πρώτη αἰτία.)prima pars huius deliberationis. γινώσκοντες.)ex hoc ipso agro, est ἡ μὲν αἰτία in hac particula. Athenienses, ut & aliæ gentes, habebant

χωρισμῶς
oratorius.

Tractatio pro
positionis.

habent duo genera militum: unum, τῶν δικαίων ἢ πολιτῶν, civium suorum: alterum, τῶν μεθοσφόρων ἢ ξένων, militum peregrinorum. Dicit orator, ex hoc ipso agro conscribendum esse exercitum.

ὥς τε καὶ πρότερον.) ratio, quæ est sumpta ἐκ τῆς βαυτῶν πρότερον) scilicet propter tarditatem & dubitationem. Nam populus Atheniensis erat acer in decernendo: sed in exequendo tardus: ut ex secunda Olymbica intelligitur. Hec est ἡ καὶ σκευή, sed ἀτελής, ut dictum est. Nam paucis confirmatur, opem esse ferendam: propterea quod idem per totam orationem deinceps confirmetur. πρεσβίαν δὲ τίμειν) pars altera, est ὑπαλαγὰ in illo, πρεσβίαν τίμειν. Sed sunt quædam ὑπαλαγὰ ita aperta: ut nihil differat à proprijs & quotidianis formulis: ut, legationem mittere, hoc est, mittere legatos. ὥς ὅτι μέλιστα.) confirmatio

Confirmatio posterioris partis: quæ est copiosior & firmior. Quia enim hanc partem postea relinquit: ideo eam hoc loco tractat: absoluit. πάντες γάρ) est actio

num. δεινός.) est ingenij. τὰ μὲν εἰκῶν) cecidens, dissimulans. Sententiæ in summisso genere sunt

Sententiæ acute. Acute sententiæ sunt, quæ habent consilia, aut partitionem. Ostendi, quibus rationibus creverit Philippos: τὴν ὑποχωρήσας, τὴν ἀπαλῆ, τὴν διαβολὴν τῶν ἀντιπάλων. ἀξιοπείσθω.) posuit

fibi

fit: si leu facile comparare. potest dissimulare, cum
opus est: potest minari, cum in armis est: potest uitu-
perare hostes, cum non celeriter suis succurrunt.

Ου μὲν, ἀλλ' ἐπισκεῶς, ὧ ἀνδρες ἀθλῶ τε
οἱ, τοῖς: οπερ δυσμαχότατόν ἐστι τὸ φιλίπ-
πικόν γε γένος: καὶ βέλτερον ἡμῖν. τὸ γὰρ
εἶναι πάντων ἐκείνων, γνῶντα, κρείον, καὶ ῥη-
τορ, καὶ ἀποφρητῶν: καὶ ἀμασρατηγόν, ὁ
δεσπότῃ καὶ ἰαμίαν: καὶ πανταχὲ αὐτοῦ
πρᾶναι ἔθελ' στρατεύματι: πρὸς μὲν τὸ τὰ το-
πολέμου ταχύνει καὶ ἡ καίρῳ πρᾶττεσθαι,
πολλῶν προσέχει: πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς: ἄς
αὐτὸν ἐκείνῳ ποιῶσαι τοῦ ἄσμεν ὁ πρὸς ὀλυμ-
πίοις: γνῶντίως ἔχει διὰ λόγον γὰρ ἐστὶ τοῖς ὀλυμ-
πίοις: οτι νῦν ἐπὶ πόδι δόξης, ἔσθ' ὑπὲρ μέρεος
χώρας πολυμῶσι: ἀλλ' ἀνασάσεως, καὶ αὐ-
τοδραποδισμῷ τῆς πατρίδος: καὶ ἴσασιν ἅτ'
ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τὸς πρᾶδόντας αὐ-
τῷ τῶν πόλεων: καὶ πυνδαρίων τὸς ὑποδε-
ξαμένους: καὶ ὁλως ΑΠΙΣΤΟΝ, οἶμαι, τὰς
πολιτείας ἢ τυραννίδας: ἄλλως τε καὶ ῥομῶ-
ρον χάραρ ἔχουσι.

Quaquam illud percommode
accidit: ut, quod difficilimum sit in
Philippi

Philippi rationibus: id uobis sit cō-
modissimum. Nam quod illius sit
autoritas unius in dicendis senten-
tijs, & in consilijs secretioribus: &
imperator sit simul exercitus, & dos
minus, & quæstor: & ubiq; in exer-
citu adlit: ad gerendum celeriter &
tempestiue bellum, plurimū uas-
let: ad societatem autem: quam ille
libenter cum Olynthijs coiret: con-
traria ratio est. Illud enim perspicu-
um Olynthijs est: non de gloria eos,
aut de aliqua agri parte, bellum ges-
sere: sed de euerfione & seruitute pa-
triæ. Sciunt etiam, quid in Amphis-
politanos statuerit: qui ei tradide-
runt urbē: & in Pydnæos, qui eum
in urbem admiserunt. Deniq; Intis-
da res est ciuitatibus regia potestas:
præcipuè uerò si sit in uicinia.

Hic incipit Confirmatio: quam græci uocāt ἀπὸ
ἀναξίπ. Exordium fuit modicum, item propositio.
Demosthenes semper est neruosus & lacertosus.

Pars

Pars ista tertia incipit à refutatione. Hic uidenda est collocatio. Refutatio aliquando fit in exordio, ut in oratione Cecinnana: aliquando post cōfirmationem: aliquando in cōfirmatione: aliquando ante cōfirmationem, ut pro Milone, et hoc loco. Nihil uidebatur obstare Atheniensibus. nisi quod Philippus putabatur esse *δυσμάχῳ* et *δυσκολέμῳ*. Hoc tamen si cōcedit: tamen ostendit, quāuis horribile sit, prodesse Atheniensibus. Nā quod Philippus omnia solus agat: et quod tyrānus sit: esse suspectum Olynhijs: ideoque eos facile ab Atheniensibus in officio cōtineri posse. *ἐπιεικῶς*.) hoc uidetur esse uerbū *πολύσημοι*: significare uerisimile: pertinere ad prouidentiam deorum: significare id, quod fatale est. ego uerto, percomode accidit. *δυσμάχῳ τῶν ὅντων*.) *δύσμαχον* uocat hoc loco, quod molestum est: et quod Atheniensibus metum inijcit maximum. Sed non uult dicere, ciues suos timere. Utitur ergo meliori uocabulo. *ὁ γὰρ εἶναι*.) Ratio, quae incipit ab *ὁμολογίᾳ*: facietur, nec paucis, sed pluribus uerbis: cōmemorat multa in Philippo, quae sunt magna. Ista sententia sumpta est ex Regia potestate, *ἐκ τῆς μοναρχίας*. *ἐκ τῶν καὶ ἀπορρήτων*.) habet auctoritatem in publicis et priuatis consilijs. *σεαῖν γὰρ*.) Differunt inter se *ὁ σεαῖν γὰρ*, καὶ *ὁ δὲ σεαῖν γὰρ*. *σεαῖν γὰρ* est, quicuique ducit exercitum

Principium
cōfirmationis
à Refutatione,

Concessio.

citum: missus uel à ciuitate, uel à rege. Qui uerò mī-
 tit eum, est δ' ἐπ' ὅτ' ἔστι. Ergo crescit oratio. Illius
 autoritas est in dicendis sententijs, in consilijs, in ex-
 ercitu ducendo, in pecunijs. τὰ μίαν.) in pecu-
 nia uerui belligerandi sunt siti. Sunt præclaræ uir-
 tutes Regis: fatetur hæc orator libenter: ut ad simi-
 les uirtutes ciues suos excitet. πολλὰ προέχει.)
 plurimū ualeat, plurimū potest, plurimū ad-
 fert: ut pro Milone: non adferunt tamen oratori ali-
 quid. Hæc omnia in bello plurimū ualent: sed in so-
 cietate constituenda minimū. Hoc iam probat tri-
 bus: causa finali, exemplis, & sententia generali.
 δ' ἡ λόγος γὰρ ὅτι.) In utr. q; parte orator est copio-
 sus, μέσος: antea ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, nunc ἐν τῇ
 ἀφαιρέσει. Nam ἡ μέσος etiam potest cadere
 in summū genus dicendi: ut igitur antea tribuit
 multa Philippo: ita etiam nunc multa ad suas ra-
 tiones dicit. ὁ πρῶτος λόγος.) prima ratio, sumpta
 ἐκ τῶν τελελειωμένων: hoc non ualere mul-
 tū ad societatem faciendam. Nam finem belli fore
 non gloriam, non partem agri: sed interitum & ser-
 uilitatem. Ostendit triplicem finem bellorum. Homi-
 nes bello gerunt uel δ' ἵνα τὸν δόξαν, ob gloriam,
 existimationem: uel ut aliquid ad diuionem suam ad-
 iungant, propter utilitatem: uel ut seruitutem &
 mortem depellant, ob necessitatem. Demosthenes re-
 mouet

Argumenta
 huius refuta-
 tionis.

mouet duo, tertium retinet. Cause illæ maximè mouent, seruitus aut interitus, exempla, ingenii tyrannorum. ὑπὲρ μέρους χώρας.) Latini dicunt, pugnare pro libertate. græci dicunt καταρχησι-
κώς, πολέμῳ ὑπὲρ ἀνάστασις ἢ αὐτῶν ἀποδισμού. καὶ ἰσασιν.) Iam probat duobus exemplis, Amphipolitano & Pydnaeo. παραδόντας.) non dicit, προσδόντας. Nam προσδόντας est paucorum & proditorum: παραδόντων uero publici consilij. Αμφιπολιτῶν.) De Amphipoli diu & multum inter Philippum & Athenienses pugnatum est: sed eos Philippus diuturnitate belli fatigauit. ὑποδεδεξαμένους.) ὑποδεδεχόμεθα presentem cum exercitu: παραδίδομεν etiam absentibus. καὶ ὁλῶς ἄπισον.) claudu iam sententia generali, accommodata ad rem presentem, à proprio Regum. ἄλλως τε.) est quædam πρόσληψις in hac sententia.

Ταῦτ' ὄν ἐγνωκότας ὑμεῖς, ὧ ἀνδρες ἀθωαῖοι: καὶ τὰλλα, ἃ προσήκει, πάντα θυμολογέμενοι: φημὶ δεῦρ' ἐβελῆσαι, & προξυθῆναι: καὶ ἴθι' πολέμῳ προσέχειν, εἰπέρωστε, & νῦν: χεῖματα εἰσφέροντας προθύμως: & αὐτοὺς ὀξύνοντας: καὶ μηδὲν ἐλαπτόντας. Οὐδὲ γὰρ λόγῳ, οὐδὲ σκῆψις ἔθ' ὑμῖν, τομὴ δὲ
οντα

εντα ποιεῖν ἐθέλῃ, ὑπολειπεῖται. Νυνὶ γὰρ,
ὁ πάντες ἐθρυλεῖται, ὡς ὀλιωθὲς ἐκπολε-
μῶσαι διὰ φιλιππῶ, γέγονεν αὐτῶμαθρ.
Ἐταῦτα, ὡς αὐτὸν μὴ μαλιστα συμφέροι. Ἐ-
μὴν γὰρ ὑφ' ἡμῶν πρῶτοντες, ἀναιδὲς τῶν
πολεμῶν: σφαλεροὶ συμμαχοί, Ἐμέγιστα
ταῦτ' αὐτὸν ἐγνωκότες ἡσαν ἰσως. Ἐπειδὴ δὲ
ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγληνμάτων μισοῦσι: ἐ-
βαίαν εἰκός τιν' ἔχθραν αὐτοὺς, ὑπὲρ ὧν φο-
βόνται καὶ πεπὸνθασιν, ἔχειν.

Si igitur hæc animaduertistis, A-
thenienses; & cætera omnia confide-
ratis, quæ necessaria sunt: etiam atq;
etiam decere uos dico: promptis ani-
mis esse, atq; excitari: & de bello cog-
itare, si aliâs unquam, nunc potissi-
mum: conferre pecuniam cum ala-
critate: uos ipsos obuiam proficisci:
& in nullis deesse negotiis. Nulla
enim oratio, nulla excusatio reliqua
uobis est: ut ea, quæ facienda sunt,
non suscipiatis. Nunc enim, quod
omnium uestrum sermonibus fuit
iactatum, necessarium esse, Philip-
po

po Olynthios fieri hostes, ultrò eue-
nit: idq; máximo uetiro commodo.
Nam si nostro impulsu atq; consilio
bellum mouissent: infirma futura
esset societas: & ad tempus aliquod
fortasse in hac manerent sententia.
Nūc uero cū illius lacerati calum-
nijs atq; criminibus, eum oderint:
uerisimile est, firmum futurum dis-
sidiū, tum ob ea, quæ metuunt: tum
propter ea, quæ antea fuerunt per-
pessi.

Hæc pars habet ἡ πρῶτη ἀντίφρασις τὸ πρῶτον κεφάλαιον Principium
vov, resumptionem rei propositæ: & hoc, quan- confirmatio-
tum ad collocationem attinet, est principium confir- nis ac ope se-
mationis de auxilio ferendo. Propositio fuit bipar- rendæ.
tita: prima pars, de mittendis auxilijs: altera, de le-
gatis mittendis. Secuta est refutatio metus populi de
Philippi potentia. Iam incipit ἡ δεύτερα κεφαλαία illius
us partis: quæ est de ope ferenda. Ibi primū repe-
tit propositionem ipsam explicatiū, alijs uerbis, &
alijs sententijs. Deinde eam probat & arguit ἐκ τῶ
ἐκ τῶν & καὶ ἐκ τῶν ἑκαστοῦ, ex loco uentorum:
quod est etiam unum ἐκ τῶν τῆς πραγματικῆς
6 2 σάσεως

Occultatio
cratoria.

Participia.

ἀόσιος καφαλαίων. Propositio supra fuit mi-
nore odio proposita: hoc loco sententia eius apertior
est. Dem. osthenes enim solet paulatim à minoribus
ad maiora: à minus ingratīs ad ea, quæ magis ingra-
ta, progredi: & hæc est κενύτης oratoria. Antea
nihil dixit de theatrāli pecunia: aut omnino de cōse-
renda pecunia: at iam aliquid dicit: & postea dictu-
rus est. Antea fuit obscurum illud γὰρ γινώσκοντες
ἔσονται: iam dicit apertè, ipsos debere exire. Nam inuitè
hæc ab initio audiissent Athenienses. Approbatio
uero propositionis huius est, & Attica: constans
breuib. enchyrematis. Ταῦτ' ὑπεργνωκότες.)
si hæc intellexistis. Participia sæpe uim causarum
efficientium habent: sæpe etiam uim ὑποθετικῆν,
conditionalem. ἐγνωνότες est in illis, quæ didici-
mus: γὰρ γινώσκοντες in illis, quæ intelligere uolumus.
Alterū participiū est præteritū tēporis, alterū præ-
sentis, ὅτι ἐμφοσεν. Nā primū didicisse oportet: et
tamen postea non est dimittenda cogitatio & delibe-
ratio. Vult orator suos ciues semper in cogitatione
et diligētia uersari. Ταῦτ' ὑπ.) scilicet quo in statu
sint res Philippi: eū, quod diligentior et acrior est, &
minus esse socijs gratū. Φημι δ' εἶναι.) Dixit antea,
ἡ φησὶ ἀδὲς Βονόθεον: hoc iā magis explicat: et sua
lingua quasi in cor auditoris penetrat. Εὐελήσας
est uoluntatis: πρὸς φωνήων, est cordis. ἡμῶν
ἐσφέν

εἰς φέροντας.) Iam ostendit modum, ὅτι πρότερον:
 quem antea non est ausus statim à principio ponere:
 nisi prius resuasset potentiam Philippi. προ-
 θύμως.) Vt id: non pati, donec à vobis exigitur.
 αὐτοὺς ὀφείλοντας.) ὑμεῖς αὐτοὺς. Iam intelligi-
 tis illud ὀφείδοντες: ubi uerti, milite Attici nominis.
 Debetis uestra corpora opponere hostibus, non mili-
 tum peregrinorum. ἔδω γὰρ λόγον.) Quod
 iam ponitur, est etiam προτέλειον: est altera pro-
 positio, sed ratio προεπειμένη, habetis cohortatio-
 nem. λόγον.) est orationis. σέψις.) est
 cogitationis, dubitatio et hæsitatio. τὸ δέοντα.)
 est uocabulum necessitatis et offiij. Hæc eis ἡ ἐ-
 πικυρήσις τῶν τῆς προτάσεως. Sententiæ sunt
 minus λεκτικαὶ, sed apertæ. νυνὶ γὰρ, ὁ
 πῶς res.) sequitur iam approbatio, quæ est τῶ
 καὶ εἰς. Est eiusmodi tempus, quod semper optasti:
 utinam incideret disidium inter Olynthios et Phi-
 lippum. Extorquetui uerbi confessionem. εἰ μὴ
 γὰρ ὑφ' ἡμῶν.) prima ratio est libera à conditio-
 ne et conclusione, et est ἀπλή. Iam est altera ap-
 probatio, habens ὑπόθεσιν uel πλάσιν, ἐπικα-
 τασκευὴν ὑπομμετικήν. Hoc est oratorium, ut
 ratio ratione approbetur. Est autem enthymema du-
 plex, ex loco antecedentium et consequentium. So-
 cii coacti, non sunt firmi et constantes. Socii uerò,
 c 3 quos

quos necessitas petere auxilium cogit: propriū consequens habet, ut sint stabiles et firmi futuri. Cuiusmodi est genus enthy nematis? necessarium ne? non, sed probabile. Ideo ipse orator dicit, ἴσως, et εἰκός. Non enim uult si lenter affirmare. ὡς δὲ πάντες.) antecedens. αὐτοῖς (o.) dicimus ὅτι αἰρεῖσθαι πάλαι μὲν, νυνὶ προὔμ, αὐτοῖς δὲ pro αἰρεῖσθαι πάλαι μὲν. σφαλεροί.) consequens. ἐπεὶ δὲ.) Iam alterum enthy nema contrarium, ὅτι ex differentibus. ἐκκλημέτων.) propter Philippicalumnias aduersus Olynthios. Hoc uerbum est etiam apud eos: qui de arte dicendi praecepta scripserunt. Ex huiusmodi locis Demosthenis, ὅτι Platonis, ὅτι meliorum scriptorum, sumpsit Aristoteles praecepta dialectica ὅτι rhetorica. Nullū est praeceptum Aristotelis: cuius non multa sint exempla in Platone: ὅτι quod non sit à Platone indicatum. Sed Plato obscure ὅτι diuersis locis. Aristoteles simul et apertius docet. Sic etiam Demosthenes antea uno uerbo εἰκός, genus huius conclusionis indicauit. ὑπὲρ ὧν φοβούμεθα.) προδοῖν κεν uehementior. Cuiusmodi genus dicendi? adhuc tenue. Non habetis conglobationem uerborum, rerum, euentorū: non incrementa uerborum: non comparisonem prolixiā: non cetera ornāmēta, quae orationem uberem

ὅ grandem faciunt: sed est propositio, quæ tantum
 habet plura uerba, quàm antea: ὅ cuius ornatus so-
 lum ὅ τῇ ἰσοδυναμία positus est: ratio etiam ὅ
 approbatio brevis, nec ullo (plen)lore. Iam de gene-
 re compositionis. ταῦτ' ὅτ' ἐγνωκότας.) pe-
 riodus τε ἰσοκῶλος, cum ἐπισυναψίσει κῶλω.
 Incipit à periodo: ὅ in pneumate definit. Aliquan-
 do contrà fit: et incipiunt oratores ἀπὸ τοῦ πνεύ-
 ματος ὅ: atq; in periodo desinunt. ἀθλωαῖοι.)
 hætenus unum membrum. ἑνὸς μελὸς.)
 alterum. πρὸς τὸν αἰῶνα.) tertium. εἴπερ
 ποτε, καὶ νῦν.) quartum. Hic esset periodus per-
 fecta: sed fit ἐπισύναψις: ita ut ex periodo fiat
 πνεῦμα. Nam tria membra breuiora κομμάτι
 καὶ subiicit: ne oratio nimium sit grauis. Οὐδὲ
 γὰρ λόγος.) περίοδος μονόκωλος. Nam ha-
 bet modicam inflexionem ἀνὰ καὶ ψιν: τοῦ μὲν τὰ
 δέοντα ποιεῖν ἐθέλω. νυνὶ γὰρ.) perio-
 dus specie δίκωλος, re ipsa τρίκωλος ὅ, ὅσα τὸ ὅ
 περιβατόν. Nam secundū membrum κατ' ἐπὶ ἐνα-
 θεσιν in medio positum est. εἰ μὲν γὰρ.) ἑνὸς
 μέμμε δίκωλον. ἐπειδὴ δὲ.) secundum enthy-
 mema est etiam δίκωλον. μισθῶσι.) primum
 membrum. ἔχων.) alterum, sed hoc propter τὸ
 ὅ περιβατόν est δίκωλον: tamen si appareat esse
 μονόκωλον.

τὰ κῶλα.

ΟΥ ΔΕΙ ΔΥ ΤΟΙΣΤΟΥΤΟΙΣ, ὧ ἀνδρες ἀθλωαῖοι,
 πᾶσι πεπρωκότα καιροὶ ἀφείναι· ὅδε παθεῖν
 ταυτὸν· ὅπερ ἦδη πολλάκις πρότερον πτε-
 πόνθατε. Εἰ γὰρ ὅθ' ἠκομθε Εὐβοεῦσι βίβου
 θηκότου· καὶ πῶς ἂν Ἀμφιπολιτῶν ἱερεῖς,
 καὶ Στρατὸν κληῖς, ὑπὸ τῷ Ῥῆμα· κελεύον
 τὸ ὑμᾶς ἐκπλεῖν, καὶ πᾶσι λαμβάνειν τὴν
 πόλιν· τὴν αὐτὴν παρὰ χόμιθ' ἡμῖς· ὅτι ἐπερ
 ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν· ἢ ὑπερὺν ἐπερ τῆς
 Εὐβοέων σωτηρίας· εἴχετ' ἄρ' Ἀμφιπολιτῶ-
 τε· ὅτι πάντων τ' μετὰ ταῦτα ἄρ' ἦτε ἀπυλ-
 λαγμένοι πραγμάτων· καὶ πάλιν ἡνίκα
 πνύσῃ, ποτίσῃ, μεθώνῃ, παγασαί, τὰ λ-
 λα, ἵνα μὴ καθέκασα λέγων διατρέψω, πο-
 λιοκτύβητα ἀπηγγέμετο· εἰ τότε τούτων ἐν
 τῷ πρώτῳ προθύμῳ, καὶ ὡς προσήκον, ἐ-
 βοηθήσῃ αὐτοὶ· ῥά οἱ καὶ πολὺ ταπεινοί
 τόρῳ νῦν ἀνέχόμεθα τῷ Φιλίππῳ. Νῦν ἢ
 τὸ μὲν πρὸς αἰεὶ προῖέμενοι· τὰ δ' ἢ μέλλοντα αὐ-
 τόματα οἰόμενοι· ἡσέμεν καλῶς· καὶ ἡνέξασα-
 μεν, ὧ ἀνδρες ἀθλωαῖοι, Φίλιππον ἡμεῖς·
 ἢ κατεσφύμεν τὴνλικτόν· ἢ λίκῃ· ὅθ' εἰς
 τὴν βασιλεὺς γέγονε μακεδονίας.

Nequaquā igitur, Athenienses,
 hæc vobis oblata occasio amittens

da

da est: neq̃ id committendum: quod iam saepenumero antea cōmisistis. Nam si post opem Euboēnsibus la- tam, tum, cūm adessent Amphipo- litani Hierax & Stratocles in hoc ip- so subsellio: adhortantes uos classe exire: & Amphipolin in uestram di- tionem recipere: eodem fuissetus etiam in nostra causa studio: quo in salute fuimus Euboēnsium: nostra tum fuisset Amphipolis: & omni- bus fuissetus liberi & soluti mole- stijs, quæ postea inciderunt. Itē cūm Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ, & ceteræ urbes: ne cōmemoratione singularū urbiū tempus consumā, nuntiabatur oppugnari: si ex his, ut quæq̃ prima fuit, alacriter, et ut dece- bat, auxilio uenissetus ipsi: leniorē iā, & multò humaniorē sentiremus Philippū. Sed dū præsentē semper negligimus occasionē: & ea, quæ fu- tura sunt, ultrò putamus fore secun-

da: amplificamus nos Philippū, Athenienses: & talem tantūq̃ efficiamus: quantus nullus adhuc rex fuit Macedoniae.

Collocatio huius loci:

Tractatio.

In dandis consilijs, praesertim in causis publicis, & in magnis rebus suscipiendis, nihil melius est: quàm metum tollere ex animis auditorum. Nihil enim magis obstat, quàm metus. Id fecit Demosthenes: & uti collocationis principio hunc errorem sustulit. Post metum sublatum nihil est melius: quàm ignaviam & socordiam tollere: admonere exemplis domesticis: & rebus docere, in quibus peccatum fuit. Iam igitur pigritiam, ignaviam, & spem vanam tollit. Hec, quantum ad collocationem attinet. Tractatio autem huius loci est ἀπαδείκναι: ignaviam tollit non γενικῶς sententia generali, sed exemplis. Ista exempla tractationem habent bipartitam: primum commemorat unum exemplum de Amphipoli seorsim, καὶ χωριστῶς deinde est σὺνθεσις frequentatio plurium exemplorum.

Παράπεινωκότες.) In ἀπαίπειν est id, quod ultro euenit: cum occasio diuinitus offertur. καὶ ὁρᾷ ἀφ' ἑωα.) Cicerō dicit, amittere occasionem. πᾶσι.) Græci dicunt etiam πᾶσι pro πᾶσι. πᾶσι, id est, aliquid uitiose facere.

re. Ideo uerti, committere: ut maneam in aliqua
 ἄσυχος, affonantia, amittere, committere. Ge-
 nus cōpositionis principio est moderatum. Est enim
 ista prima periodus ἑκὼλος: sed mediū membrum
 breuissimum, ἔκκομμα, par inciso. Εἰ γὰρ,
 ὁδ' ἄκομμου.) Hic incipit tractatio exemplorū. Se-
 orsim ponit de Amphipoli. Nā illud erat magnum
 damnum, tantam urbem amitti ab Atheniensibus.
 Deinde conglobat multa exempla simul. Ita princi-
 pium ἔ finis sunt paria. Principium est magnum
 uno exemplo Amphipoleos: finis etiam est magnus,
 quia multa congerit. Quoniam enim in una Metho-
 ne non tantum erat situm, ideo plura coniungit. Est
 ergo duplex medicina, simplex, ἔ composita.

Compositio.

Ἰεγξ) testata loquitur. Hierax ἔ Stratocles sue
 urbi petebant auxilium ab Atheniensibus. Eos no-
 minat, ut uideatur loqui testata: ἔ ostendat, quanta
 tum fuerit occasio. πᾶσα λαμβανόμεν.) recipe-
 re urbem in uestram fidem ἔ tutelam, si non Am-
 phipolitanorum, saltem uestra causa. Ista compositio
 est ἑκτεταμένη: habet τέσσις, extensionem.
 Nam est septem membrorum. Βεβουθηκότης.)
 primum membrum. Βῆμα.) alterum, sed χοι-
 νοτῶν, productum. τὴν πόλιν.) tertium.
 προθυμίας) quartum. σωτηρίας.) quintum.
 πότε.) sextum. πραγμάτων.) septimum. Ex-
 ercitatio

Hyperbata.

ercitatio uocis in Demosthene tanta fuit: ut talem comprehensionē uno spiritu sine labore proferret. Est hic: κατὰ φύσιν. Celeritas compositionis, et tamen acrimonia. καὶ πάλιν, ἡνίκα.) Iam quæ sequuntur exempla, singula habet minus ponderis, coniuncta tamen et frequentata, sunt paria, et ita ζουσι primo exemplo. Ostendite, in tem hinc etiam socordiam. ἀπὸ πρῶτου.) sunt duo membra coniuncta ὑπερβατῶ. τὰ ὑπερβατὰ non imbediunt orationem, sed celerem faciunt. Oratio ita ἀσύνδετος est celerior, quàm πολυσύνδετος. illa commata requirunt celeritatem. Particula copulatiuæ, συνεκτικὰ, faciunt deteriores et tardiores orationem. ἐν τῷ τε.) τὰ ὑπερβατὰ, etiamsi faciunt orationem celeriores et incitiores: tamen faciunt longiores et obscuriores. Itaque requiritur, uelut remedium, ipsa ἐπὶ πρῶτου. resumptio uerborum uel eorundem, uel diuersorum. ἐν τῷ πρώτῳ.) Ordine poterant auxilia mittere, non simul. Non enim omnia simul Philippus oppugnabat. Ista periodus est breuior, quàm superior. Est enim quatuor membrorum: sed duo prima sunt implicata ὑπερβατῶ. Enumeratione tamen est uehemens, et est cita ac uelox. οὐ γὰρ δὲ τὸ μὲν.) post cōmemorationem incōmodorum sequitur amica reprehensio Atheniensium. Ostendit uas-

nam

nam spem & expectationem rerum meliorum: nec illos tantum, sed etiam se unà cum illis accusat. Sunt duo magnæ vitia: Vnū, negligentia in rebus presentibus: alterum, spei rerum meliorum in futuris.

Esti malarum ergo rerum commemorationem, locum habet ἡ παρρησία, libera uox oratoris: quæ tamen debet uerbis moderatis temperari & leniri. παρρησία οὐκ ἔστιν ἡ τὰ ἀτρία rerum malarum.

παρρησία.

ἡ παρρησία οὐκ ἔστιν ἡ τὰ ἀτρία, ἡ ἰσχύς. Oportet in Demosthene resoluendo diligenter animaduvertere. Quia enim uersabatur inter auditores doctos, qui rem intelligebant: ideo non copiose, sed prudenter dicebat. Primum quoniam Philippi uires erant formidabiles Atheniensibus: et in formidine ac metu nihil rectè agimus: restitit principiò formidini uirtute collocationis. Tum, ubi iam confirmati animis essent: adhortari eos ad opem Olynthijs ferendam cœpit. Deinde, ut ob superiorum temporum ignorantiam obiurgaret: exempla commemorauit incommo-
dorum: quæ commemoratio fuit odiosissima. scorsim de Amphipoli dixit: quia grauissimum fuit de illius urbis amissione audire. Cōiunctè autem de multis oppidis: quòd illa, tametsi minora essent: tamen, si coniungerentur, faciebant magnam ditionem. Postremò de Philippi potentia ac uiribus, duas ob causas. una est, quòd utilius fuit prius mala commemo-
rare,

rare, quàm vituperare: et hoc semper in scribendò faciendum est: ut prius incommoda cōmemoremus, quàm reprehendamus. Nam ostendo morbo, facilius admittitur medicina. Altera, quia homines novī, homines νεοπλουτοί, semper sunt inuisi. Philippus maximè inuisus fuit Atheniensibus. Nam cum adolescens fuisset obses apud Thebanos: maximāq; pars patrij regni occupata ab Illyrijs: ipse tamen a Thebanis clam aufugit: exercituq; comparato, non modò omnia amissa recuperavit: sed etiam plura alia ad suam dittonem adiecit: ut sit apud Diodorum Siculum.

Νυνὶ δὲ καὶ εἰς ἡμεῖς, ὅς ἐστι τὸ πλουτῆσαι, αὐτόματ' ὅτι τῇ πόλει: ὅς ἐστι γὰρ ὁ δεινὸς ἐπὶ τῶν λατρίων τὸ πρότερον ἐκείνων. Ἐμοὶ γε δοκεῖ τις ὡς ἀνδρες ἀδύνατοι, δίκαιος λογιστὴς τὸ πρὸς τὴν θεῶν ἡμῶν ὑπεργυλίων κατὰ τὰς καὶ πρὸς ἐκείνων, ὡς δ' εἶ, πολλῶν ὁμοῦ μεγάλῳ ἂν ἔχειν αὐτοῖς χάριν εὐκότως. Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέκεναι κατὰ τὴν πόλιν: τίς ἡμετέρας ἀμελείας αὐτοῖς θείῃ δικάως: ὃ δὲ μήτε πάλαι ἴσθ' πεπονημένοι: περὶ πρὸς τὴν τέτινα ἡμῶν συμμαχίαν τούτων ἀντίρροπον: ἂν βολώμεθα χρηδῆ: τῆς παρ' ἐκείνων ἐννοίας ἐνέργειαν ἂν ἐγγὺς δειλῶ. Ἀλλ', οἶμαι, πρὸς μίον δεινὸν ὅτι περ

Ἐπὶ τῆς τ' χρημάτων κτήσεως. Ἀρμὴν
 γὰρ, (καὶ αὐτὸς λαβὼν, καὶ σάου μετὰ τὴν ἐξ
 ἡμετέρης) τὴν χάριν· ἀρσ' αἰαλωσας λάβει
 σὺ ἀναλῶσι καὶ τ' μεμνησὶ, τὴν τ' ὑπὸ τῆς χά
 ριν καὶ πόδι τ' ἡμετέρων δαίμων. Οἱ μὲν γὰρ
 σάμνοι τοῖς κακοῖς ἐσθῶς· ἔσθ', ἐσθῶς, τὴν
 πρὸς τ' δεῶν χάριν, μνημονεύσει. πρὸς γὰρ
 τοῖς τελευταίοις ἐσθῶν, ἐκαστοῦ τ' προὔπτεσαν
 τῶν τὰ πολλὰ κείνους. Διὸ καὶ σφοδρὰ δει
 τ' λοιπῶν ἡμεῖς, ὡς αὐτοῖς ἐσθῶν αἰσι φρονί
 σαι· ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι, τῶν αὖτε
 πεπραγμένων αὐτῶν οὐκ ἀποτρεφώμεθα.

Sed nunc huiusmodi tempora ac
 ciderunt Olynthiorum ultro popu
 lo Atheniensi: quæ superioribus neu
 tiquam sunt postponenda. Ac, mea
 quidē sententia, si quis iustus esset æ
 stimator eorum; quæ diuinitus no
 bis data sunt; tamen multa nō eius
 modi sint, cuiusmodi esse debeant;
 tamen maxima habere merito dñs
 immortalibus gratiam. Quod enim
 superiori bello multa amiserimus:
 nostræ negligentiae merito est ascri
 bendum

bendum. Quòd uerò etiã iam dudum in ijsdem malis non uersetur; & quòd societas superiora mala cõpensans, si eã placeret suscipere, ostensa sit; deorũ beneuolentię et beneficijs ego tribuẽdũ esse cẽseo. Sed opinor, idẽ sit in hac parte; quod in pecuniarũ facultate. Si enim, quantum quis comparauerit, tantum & conseruet; magnam habet fortunę gratiam. Si uerò eas imprudens insumat; simul etiã memoriã gratiã, quã fortunę referenda erat, insumit. Idem fit in negotijs suscipiendis. Qui enim occasionibus non bene utuntur; etiã si quid diuinitus boni accadat, non possunt meminisse. Singula enim, quã antea acciderunt, plerunq; ex euentu solent existimari. Quare uobis etiã atq; etiã cogitandum est, Athenienses; ut his rebus corrigendis, superiorũ infamiã temporum diluamus.

Quanz

Quantum attinet ad primam partem officij oratorij, inuentio: locus iste pertinet præcipue ad eam partem τῆς πρᾶξις τῆς σῶσεως, quæ est utilitatis. Deum est iam antea statum negotialem diuidi in legem, æquitatem, utilitatem, facultatem, honorem, statum, & euentum. Hic uero locus pertinet ad utilitatem. Subueniamus Olynthijs aduersus Philip-
pum. Ita enim his malis, quibus uexamur, liberabimur: & amissam felicitatem recuperabimus. In loco utilitatis spectanda sunt mala uitanda, bona comparanda: mala minuenda, bona augenda: mala abijcienda, bona retinenda. Est hic etiam ὁ δῶκεν: poterimus malis istis liberari, quia occasio diuinius offertur. Id est honestas & euentus: delebimus maculam superioribus temporibus. suscipiamus. Hoc loco etiam pietatem suam erga deos orator significat: excusat eos: et culpam in se atque ciues suos transfert. Tractatio est paulo plenior & uehementior: quam in superiore loco. Habet enim ὁμοιότητά, similitudinem: ostendit magistratum eodem uino laborare, quo illi, qui pecunias comparant: qui grati sint erga fortunam, dum illas retineant: ubi uero per stultitiam consumpserint, beneficij non amplius meminerint. Id est Athenienses, quum occasiones rerum gerendarum diuinitus oblatas negligant: etiam beneficiorum diuinorum memoriā abijcere. Deinde ponit ὁ γὰρ

Inuentio.

Utilitas.

Tractatio.

δετικλῶ, sententiam generalem: euentu omnia iu-
 dicari solere. Ad extremum concludit exhortatio-
 ne: tempus hoc non esse negligendum. Iste igitur lo-
 cus est quinq; partium: propositionis, similitudinis
 sententiæ generalis, et conclusionis ΑΥΤΟΜΑ-
 ΤΟ.) ἐπὶ ἀνάλυσις sententiæ, quæ fuit in exor-
 dio: ὁ μὲν ὕμνωσεν καὶ εὖ καὶ εὖ καὶ εὖ. Et dicitur iste
 καὶ εὖ καὶ εὖ καὶ εὖ: quod Olynthij ulcrò im-
 plorarent opem Atheniensium. propositio hæc ha-
 bet unam et simplicem sententiam. καὶ ἐμοί γε δὲ οὐ
 καὶ.) hoc est ἀδικῶν, pertinens ad bonos mores ora-
 toris, qui deos excusat. Non enim hos Atheniensis-
 bus, sed ipsos sibi deesse. λογιστὴς.) Vocat λογ-
 στῶν, id est, aestimatorem: non δικάστην, arbi-
 trum: aut δικάστην, iudicem. Nam dii non sunt iu-
 dicio hominum subiecti: sed homines debent rectè de
 illis sentire. Dicit ergo, λογιστὴς, ἀλογῶ, id est,
 ratio. ὑπεργυμνῶν.) ὑπάρχοντα dicun-
 tur facultates et bona. Sed quæ sunt diuinæ provi-
 dentia, dicuntur ὑπεργυμνῶν, in uoce passiva.
 Non dicit, τῶν συμβεβηκότων. Nam συμβεβη-
 κότα sunt ferè casus et temeritatis. τὰ ὑπεργυ-
 μνῶν uerò significant certam ὑπαγεῖν. κατὰ-
 εἶς.) constitutus, id est, si quis existat æquus aestima-
 tor. ὁ μὲν μὲν γὰρ ἄλλω ἄρ.) Hoc est ingenij p̄ij, etiā
 in aduersis rebus deo gratias agere. Orator inchoat
 propo

bium prateriti temporis, iamdudum. *πεπονησ-
ται*.) primum membrum. *ἀντίρροπον*.) secun-
dum. *ἀντίρροπον*, id. st. *ἰσόρροπον*, uiri-
equiparatum. *ῥῆσις*.) tertium, *κομματικόν*
membrum, habens tamen sententiam absolutam.

δεῦω.) quartum. Videte, quæ uis sit *τοῦ χα-
ματισμοῦ*, figuræ orationis, quam mutauit. An-
tea dixit, *δεῖν*, aliquis possit nostræ negligentiae tri-
buere: non dicit, ego possim tribuere. Sed cum de dijs
loquitur, dicit: ego tribuo id beneuolentiæ decrum.

ἀλλ' οἱ μάλ'..) illustratio huius loci, quæ fit simi-
litudine. Quædam similitudines referuntur ad do-
cendum, quædam ad amplificandum, quædam sunt
mixtæ. Hæc est *ἡ ἀντιθέσις* *ἡ ἀντιθέσις*.

κτῆσεως.) *κτῆσις*, idem, quod *πορίσις*, con-
sequi: *ἡ τῆσις*, comparatio, facultas. Vititur ma-
gna breuitate: ut similitudo sit non tā augens, quàm
docens. est hic pulchra periodus *τῆς ἀκωλός*: quæ
cum habeat duas *πρότάσεις*, propositiones, *ἡ δι-
ὰ ἀποδόσεως*, redditiones: est composita perio-
dus duorum membrorum, *σύνθετος δίκωλος*.

ἡ πόσις τῶν.) membrum seorsim positum. Post
similitudinem est ipsius similis assumptio. *οἱ μάλ'
ῥησάμενοι*.) *περίδος δίκωλος*. *σωθέν*.)
ὑπῆρξε. *πρὸς γὰρ δ*.) similitudinem iam con-
cludit *δέσει*, *τόπω κοινῷ*, loco communi, senten-
tia,

είδ, quæ ad actiones humanas pertinet. προὔπρ
 ξάτωρ.) antea dixit, ὑπεργυμνῶν. Huiusmo
 di mutatio τοῦ χρηματισμοῦ offert suavitatem. est
 μονοκαλία. Διὸ καὶ σφόδρα pars postre
 ma, quæ habet utilitatem, liberationem præsentis
 mali, hoc est, infamiae. est conclusio δίκωλος. Nec
 tamen habet istud συμπέρασμα τὸ τελικὸν
 αἰτίου, ipsam utilitatem: sed etiam τὸ γινώσκον, ὅ
 δ' ἐκαστοῦ. Neq; mirandum est, unam senten
 tiam referri ad plures locos. Hoc enim fieri potest:
 ὅτι talis sententia est firmissima. Sic primum usus est
 propositione, ex circumstantia temporis sumpta:
 deinde adiunxit deorum excusationem, et reprehen
 sionem suorum civium, illa reprehensio temperata
 fuit pulcherrima similitudine: quam cōcluserit, θετε
 κῆ τινὶ γινώμῃ. Postremò. fuit conclusio, eaq; mi
 nimè inanis: sed sumpta ex pluribus locis negotialis
 status, ut antè indicatum est.

Εἰ δὲ προσέμεθα, ὡς αὐτὸς ἀθλωαῖοι, καὶ
 τὸ τὸς τοὺς ἀνθρώπους: εἴτ' Ὀλυμποῦ ἐκείνου
 καὶ ἀσρέψετ'· φρασάτω τις ἐμοὶ, τί τὸ κω
 λού' ἐτ' αὐτῷ ἐσαε βαλίζεμ, ὅποι βάλετ'
 Ἀρχέγελο γίγεται τις ὑμῶν, ὡς αὐτὸς ἀθ
 λῶναι, καὶ θεωρεῖ δ' ἴσπου: δὲ ὅρμεγας γέ
 γονεμ, ἀδενὴς ὡς δ' κχτ' ἀρχῆς, φίλιππος:

ὁ πρῶτον Αμφίπολιν λαβὼν· μετὰ ταῦτα
 πύθιναι, πάλιν ποτίσθαι, μεθύνει αὐ-
 θις· εἴτα δευτέρως ἐπέβη. Μετὰ ταῦτα Φε-
 ρᾶς, Παγασᾶς, Μαγνησίαν, παύδ', ὅν ἐβόλε-
 το, εὐρεπίσας τρέπαρ· ὥχετο εἰς Θράκην.
 Εἴτ' ἐκείτους μὲν ἐκβαλὼν· τὸς δὲ κατὰ τὴν
 ἑσπέρην βασιλείαν, ἠδ' ἔγνωσε· πάλιν ῥαῖσας,
 ἐκ τῶν δ' ῥαθυμῶν ἀπέκλινεν· ἀλλ' εὐθύς Ο-
 λυθίοις ἐπεχείρησε. Τὰς δ' ἐπ' Ἰλνυρίους,
 καὶ Πάγονας αὐτῷ, καὶ πρὸς Αρύμβαν, ὅ-
 πη τις αὐτῷ εἴποι, πρὸς αὐτὸν ῥαῖσας. Τί δ',
 τίς αὐτῷ εἴποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; Ἰνα γνῶ-
 τε, ὡς αὐτὸς ἀδελφοὶ, καὶ αἰδοῦναι ἀμφο-
 τέρων· καὶ δ' προΐεσθαι κατέκασον αἰεὶ τι τῶν
 πραγμάτων, ὡς ἀλυσιτελές· καὶ τὴν φι-
 λοπραγμοσύνην· ἢ πρὸς ἅπαντας χεῖται,
 καὶ συζῆν Φίλιππον· ὑφ' ἧς ἐκείνῳ, ὅπως ἀ-
 γαπῆται τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν χή-
 σαι. Εἰδ' ὁ μὲν, ὡς αἰεὶ τιμῶν τῶν ὑπαρ-
 χόντων δὲ πρᾶτ' ἴδ' ἔγνωκός ἐστι· ὑμεῖς ὅ-
 ῳ δ' ἐνός ἀντιληπτόν ἐρρωμένως τῶν
 πραγμάτων· σκοπεῖτε, εἰς τί ποτε ἐλπίς
 ταῦτα τελευτῆσαι.

Sed si etiam hos homines negligis
 gemus : & ille Olynthum euerteret
 quæso

quæſo dicat mihi aliquis, quid obſta-
bit: quo minus ille progrediatur,
quò uelit: Eſt ne quiſquam ex uo-
bis, Athenienſes: qui conſideret, &
animaduertat: qua ratione ampliſ-
cara res Philippi ſit: quũ principio
tenuis eſſet: Primũ occupata Am-
phipoli, deinde Pydna, poſt Potis-
dæa, Methone deinceps: poſt quam
inuaſit Theſſaliam. Sub hæc apud
Phergos, Pagasæos, Magnefios, re-
bus omnibus ex animi ſententia ge-
ſtis, in Thraciam abijt: ubi nonnul-
lis eiectis Regibus, alijs ſubſtitutis,
in morbum incidit. Deinde quum
conualuiſſet: non ad deſidiam decli-
nauit: ſed conſeſtim Olynthios ag-
greſſus eſt. Omitto in Illyrios, &
Pæonas, & aduerſus Arymbam,
& cæteras quaſcunque illius expe-
ditiones. Sed roget aliquis: cur hæc
nobis in hoc tempore commemo-
ras? Vt & intelligatis, Athenienſes,

ses, & quasi sensu percipiatis utrumque: negligere singulas res rerum ꝑ
 occasiones, quàm uobis inutile sit:
 & studium Philippi atꝑ curā: quam
 aduersus omnes suscipit: & in qua
 ætatem consumit: & ob quam non
 acquiescit rebus à se gestis, ut in otio
 uiuere uelit. Quòd si ille semper
 aliquid maius, quàm antea gessit,
 gerere animo concipit: Vos autem
 nihil contrā suscipere fortiter decre-
 uistis: considerate quæso, quæ tan-
 dem spes, quis rerum sit exitus fue-
 turus.

In coniecturis est unus locus: qui maximè ualet
 ad rem probandam: scilicet τῶν προαχθέντων,
 ἢ τῶν προαλεφθέντων, rerum factarum, &
 rerum omissarum: quibus adiungitur τὸ προχθε-
 σόμενον, res, quæ fiet: hinc etiā δὲ ἐκ ἐκ ποσόμενον,
 res euentura. In ista negotiali assumitur caput: τῶν
 προαχθέντων: & ex his spectantur τὰ προχθε-
 σόμενα, & τὰ ἐκ ποσόμενα. Assumuntur etiam
 τὰ προαλεφθέντα: ex quibus euentus cernitur.
 Omnia ista quatuor in hoc loco sunt. Commemorat

τὰ προαχθέν-
 τα & ποσά-
 λεφθέντα.

res, quas Philippus callidè gessit: ostendit callidam
 eius rationem imperij amplificandi. Vnde colligitur
 ὁ πρῶτος λόγος: quid etiam deinceps factu
 sit: ὁ δὲ δεύτερος, quid euenturum sit, per-
 spicitur. Est etiam quartum hic, τὰ πρὸς ἐλπίδας
 τα. Multa enim orator tempora commemorat: qui-
 bus maiorum et auitam uirtutem Athenienses reuo-
 care et renouare potuissent, sed neglexerunt. Est gi-
 tur commemoratio τῶν ἐκβάντων, rerum, quæ
 euenerunt. Distinguit facta illa suis particulis: quo-
 rum commemoratione adhortatur populum suum
 ad resistendum hosti. Locus iste habet argumentatio-
 nem non directam, sed inflexam ad motum, nempe
 ad odium Philippi, ad deponendam negligentiam,
 ad curam rerum suscipiendam. Notum enim est, in
 partitionibus oratorijs Cicer. duo genera argumen-
 tandi esse: unum directum, ad fidem faciendam dire-
 ctò spectans: quod proponit aliquid, idq; rationibus
 probat, ac concludit: alterum, quod prius sumit ea,
 quæ uult, eaq; confirmat: & ad extremum, animis
 iam permotis, iacit id, quod proponendum fuit. Sic
 etiam Demosthenes facit: qui non prius ad proposi-
 tionem redit: Philippo, Olynthijs ope ferenda, resi-
 stendum esse: quàm animos suorū ciuium ad odium
 & hostis et propriæ ignauie inflamarit. Eiusmo-
 di uerò conglabationes et frequentationes, cuiusmo-

Argumentan-
 di genera.

di in hoc loco est, possunt etiam in subtile dicendi genus cadere. Est igitur hic superioris loci ἀνακαινωσις, renouatio: sed numerosiore cum amplificatione. Subtilitas uerò est, quòd res particulis ita distinguit: ut suo quæq; tempore euenit. εἰ δὲ προησόμεθα.) est proprium caput, κεφάλαιον, statutus negotialis δὲ κησόμενον. propositio hęc est τὸ κησόμενον: βασιλεὺς ὅποιός ἐστι.

φρασάτω τίς ἐμοί.) modus loquendi Græcorū: Latini dicunt, quæso. ἀρεά γε.) ratio τὸ κησόμενον, quæ est τῶν προχθέντων: quibus ostendit, quomodo Philippus creuerit. ἀρεά γε, est particula indignantis. est ne aliquis, qui consideret: neminem puto esse. Prò deum atq; hominum fidem, nemo est. λογιζέται τις.) λογιζέσθαι est animi, θεωρεῖν est uisus. ἀδενὲς ὄν. Nam principio Philippus fuit obses apud Thebanos: & regnum eius miserè uexatum à uicinis gentibus. Totam historiam illam, quæ est apud Diodorum Siculum & alios copiosè descripta, paucis uersibus absoluit.

δὲ πρώτου Αμφίπολιν.) Rerum gestarū frequentatio κατασκευασίη. Ibit, quocunq; uolet. Nam hæcenus ita fecit. Quæ temporibus distincta erant: in orator particulis distinguit: ut in singulis neglectas occasiones ostendat. καὶ τούτω φερέσ.) paulatim progressus est: iam plenis ita passibus.

sibus. Nam ostendit Philippum incepisse paulatim
progredi: deinde multa celeriter arripuisse. ὁ δὲ
πρῶτος, modus ille fuit: Philippus non cum multis si-
mul bellum gessit, sed singula loca occupavit.

εἰς θρᾷκιν.) Nam Thracia multos habuit Re-
gulos. ἐκβαλῶν.) qui rebelles erant. παρὰ
λαίπῳ.) est praeiteritum. ostendit se adhuc multa cō-
memorare posse. τί δὲ.) occupatione & inter-
rogatione conclusionem infert. hactenus enim duo
fuerunt, exitus & facta. Ea iam concludit, dum cau-
sam ostendit, cur illa commemorauerit. Antea fuit
propositus finis bonus, fuga infamiae. Iam finis ma-
lus: si non resistemus, Philippus omnia occupabit
cum infamia nostra. Ita argumentatur, ut conclu-
sio non apparent: & redit ad propositionem.

ἵνα γινώτε.) γινώσκειν est animi: αἰσθάνε-
σθαι est sensui. Antea dixit, λογίζεσθαι & θεωρεῖν.

ἢ πρὸς ἁπλῶς.) pulcherrimè paucis uerbis
amplificat: estq; quaedam αὔξησης in summissio dis-
cendi genere. Tria illa, χρῆται, συζῆ, ἡσυχία
χρῆται, ad unum uerbum φιλοπραγμοσύνη
refert. εἰ δὲ ὁ μὲν.) 1. propositio fuit τὸ ἐκβα-
λεῖν 2. ratio ex rebus gestis. 3. causa finalis illi-
us commemorationis. Iam redit ad propositionem
τὸ ἐκβαλεῖν. διὰ πρᾶτ' εἰ.) τὸ πρᾶχ-
θῆναι ὁ μὲν. ὅθεν ὁ ἀντιληπτός. ἢ ἀπὸ λαίφ-
θῆναι.

θέντα. τελευτήσκει.) τὸ ἐκ Βησσύλων. Sic
 hoc loco est argumentatio uehemens: ut animos ci-
 uium ab inertia ad diligentiam transferat. Propo-
 suit de eo, quod euenturum esset: res gestas Philippi
 recensuit: utrunq; fuit odiosum in auribus populi
 Atheniensis. Itaq; ostendit causam finalem: se utili-
 ter hæc commemorasse. Postremò se ad propositio-
 nem refert. Quæ omnia efficiunt: ut oratio sit ualde
 neruosa & robusta.

Πρὸς θεῶν τίς ὅτως εὐχόμενος ὄσιν ὑμῶν:
 ὅστις ἀγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἡ-
 ξοντα, αὐτὸν ἀμελήσωμεν; Ἀλλὰ μὴ εἰ ὅσῳ γε-
 νήσεται: δέδοικα, ὡς αὐτῶν ἀθλῶν κῆροι: μὴ
 τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς ἅπερ οἱ διαφθόμενοι ῥα-
 δίως ὑπὸ τοῖς μεγάλοις τόκοις: μικρὸν εὐ-
 πορήσαντες χρόνον: ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαί-
 ων ἀπέστησαν: ὅτω καὶ ἡμεῖς, αὐτὸν ὑπὸ πολ-
 λῶ φανώμεν ἐρῶντες ὑμνητόν: καὶ ἅπαντα
 πρὸς ἡδονὴν ζητούντες: πολλὰ καὶ χαλε-
 πὰ, ὧν ἔκ ἡβδλόμεθα, ὕστερον εἰς ἀνάγκην
 ἔλθομεν ποιεῖν: καὶ λινδιανέσσωμεν πόδα τῷ
 ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. Τὸ μὲν δὲ ἐπιτιμᾶν, ἴσως
 φησὶ τις αὐτὸν ῥάδιον, καὶ παντὸς ἐν: τὸ δὲ
 ὑπὲρ τῶν πρῶτον, ὅ,τι δὲ πρᾶττεν, ἀπο-
 φαίνει, τὸ δὲ ἄν συμβῇ. Εἰ γὰρ δὲ ἔκ ἀγ-
 700

οὐ μὲν, ὡς αὐτοὶ Αθῶναιοι τὸ β' ὅτι πολὺ
 λάκισ' ὑμεῖς τὰς αἰτίας, ἀλλὰ τὰς ὑσάσεις
 ποῦ τ' ἐπ' αἰτίας, ὅτι οὐκ ἔστι ποιεῖν
 αὐτὴν μὴ ἢ γινώσκω ἐκείνη. ὅτι οὐκ οἶμαι γὰρ
 οὐδὲν, τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖν, ὑπο-
 σταλάς: ποῦ ὅρ' ὑμῖν συμφέρειν ἢ γινώσκω.

Nam mehercule quis adeo simplis-
 ci est ingenio; qui ignoret, illud bel-
 lum ex eo loco huc translatum iri, si
 agamus negligētius? Quod si fiat,
 uereor, Athenienses; ne eodem mo-
 do, quo illi, qui faciliè magno fœnos
 re pecunias à fœneratoribus mutus
 as sumunt; posteaquam non diu a-
 bundarunt; tandem etiam à pater-
 nis facultatibus coacti sunt discede-
 re; sic etiam uobis, ubi diu negligen-
 tes fuerimus; & omnia ad uoluptas-
 tem retulerimus; multa & infesta, se-
 cus, quàm uelimus, tandem necesse
 sit perpeti; & de agro nostro, deq; re
 pub. periclitemur. Sed dicat fortas-
 se quispiam; facile esse reprehēdere:

& id quemuis posse. De rebus uerò
 præsentibus, quid agendum sit, de-
 mōstrare, id uerò esse oratoris. Equi-
 dem non sum nescius, Athenienses:
 sæpenumero uos non eis, in quibus
 culpa hæret, irasci: sed ijs, qui in se
 natu causas perorarunt: si quid præ-
 ter animi sententiã accidat. Verum
 tamen non existimo priuatam com-
 moditatem respiciendam esse: neq;
 à me quicquam in rebus ijs, quæ ad
 uestras rationes pertinere uidean-
 tur, dissimulandum.

τὸ ἀγρίον
 τοῦ ἐλβεῖος
 μύου.

Hoc loco ponit breuem quandam ἐπιμνησιν in
 eodem loco τοῦ ἐλβεῖος μύου, euentorum. Nam
 euenta sunt maximè consideranda in deliberationi-
 bus: & in statibus, qui πρᾶγματικοὶ dicuntur.
 Ibi enim exitus sunt pertimescendi, cuiusmodi sint
 futuri. Antea posuit exitum ἀγρίως, infinuè, in
 illis uerbis: οὐκ ἔστιν εἰς τὴν ὥσπερ &c. non pro-
 pria eum specie notauit. Difficile est enim, quæ rei
 alicuius formæ sint, uidere. Iam τοῦ ἐλβεῖος μύου
 ἀγρίως, certum est finitum exitum, po-
 nit. Iste igitur locus continuatur cum postrema su-
 perioris

perioris proximi loci sententia. Est hoc Demosthe-
 ni in more, à generalibus & communibus ad parti-
 cularia & specialia pergere. ἀόριστος est: uidere,
 quæ spes, et quis exitus sit futurus. Magis ἐς δὲ οὐρανὸν
 ἤ τὸν ἔρπον est: bellum ab Olynthijs in Atticam transfe-
 ritur. Hoc non est extremū malum. Potest enim bel-
 lum geri: ut ager retineatur. Venit igitur orator ad
 id: quod maximè proprium & specificum est: uenie-
 mus in periculum de agro: & de omnibus, quæ in a-
 gro sunt. Declarat id similitudine. Metuendum est,
 ne nobis eueniat idem: quod hominibus, qui scenori
 pecuniam accipiunt: bona sua oppignerant: paucis
 annis diuissimi sunt propter illam pecuniam à scēne
 ratoribus acceptam: sed dum uiuūt profusè, euenit,
 ut & pecuniam consumant: & pignus etiam scēne-
 ratoribus dare cogantur: Ita uobis etiam, dum tem-
 pus conterimus: & in ocio sumus: & aliorum mise-
 ria beati sumus: in necessitatem ueniendum sit mul-
 ta & graua patiendi: & de nostra ditione pericu-
 lum subire cogamur. Hæc enim similitudo magis
 sub oculos subiicit τὸ ἐκ βαρύνμενον κακόν. Po-
 stremò loco adfert occupationē orator: istud est re-
 prehendere, non consilium dare. illa πρόσληψις
 ἐστὶν προπαρασκευαστική: habet preparationem
 ad nouam disputationem. Vtitur autē παραρτίσις,
 licentia, libera uoce: & dicit hoc esse ingenium A-
 thenien-

ὁμοίωσις.

πρόσληψις.

theniensium: ut irascantur, si quid contra animi sen-
tentiam eueniat, non autoribus malorum: sed ijs, qui
cōsiliū dederint. Nihilominus se, quod sibi
optimum uideatur, cōsiliū allaturum. Ita sibi adi-
tum facit ad nouam suasionem: Et postea cōsiliū
suū proponit. Sunt igitur partes huius loci: ἐπι-
μονὴ ἐν τῷ ἐκβησμένῳ: ἐπεξεργασία δὲ ὁ-
μοιωσεως κατὰ σκευασίην: προπαρὰ σκευὴ
πρὸς ἄλλω τινὰ συμβουλῶν. εὐνήθης.)
dicitur homo simpliciū morū. τὸν κεῖθεν πόλε-
μον.) Artificialia τμήσεις. Interponit aduerbium
inter articulū et nomen ἐμφάσεως ὅτι κα: bellum
aliunde aduentans. Ἀλλὰ μὲν εἰ δῶρ.) exitum
proposuit εἰδ' ὅτι οἱ ἄλλοι quidē illū, non tamen satis
specificū. Ideo itā similitudine magis εἰδ' ὅτι οἱ εἰ: il-
lustrius proponit exitum. Quas res reliquas non so-
lū bellum huc transferetur: sed etiam periculū erit:
ne agrum nostrū amittamus. Ista similitudo non tam
amplificationis causa, quā τῶς εως ὅτι κα, ponit-
tur. δανεισάμενοι.) qui pecuniam scēnori à scē-
neratoribus accipiunt. ἔα δὲ ὡς ἐπὶ τοῖς μεγέ-
λοις τόκοις.) ἀμφιβολογία. Possunt enim sta-
uerba coniungi, uel cum precedenti uocabulo δα-
νεισόμενοι, ut sit sententia: qui facillē magno scēno-
re pecunias mutuō accipiunt: uel cum sequentibus
uerbis, in hanc sententiam: qui facillē propter multa

tas pecunias sc̄nori acceptas per breue tempus diui-
tes sunt: ut οἱ τόκοι in hoc loco significant summas
pecuniarias sc̄nori acceptas. Ego tamen malo con-
iungi cum precedentibus. ἔα δ' ἰως.) facile, ἐκ τῆς
temere, sine prouidentia. τὴ ἀρχαίω.) τὰ ἀγ-
χῶνα uocat paterna bona, patrimonium, quicquid
habuerunt à patre, ex dote, ex legato, et quæ sunt
pignoris loco. ἀπὲς πατρ.) ἀφιστάναι est uo-
luntatis, decedere, alij locum dare. ὡς πολλῶ.)
diu. ἐξ ἔαθυμυκότητος.) ἔαθυμειν et δ' α-
νέξειος sunt hic comparata. Δανέξειος est pecu-
niam à sc̄eneratoribus mutuò accipere: ἔαθυμειν,
ocium sumere et desidiam à uoluptatibus. ποί-
ειν.) id est, πᾶσι: est ἀνάσσομαι. Græci enim
et πᾶσι pro ποίειν, et ποιέειν pro πᾶσι
dicunt. κινδυνεύσωμεν.) hoc est illud ἐκ βυ-
σσομένου εἰς ὁλοποιήτορ. Solet enim Demosthenes
separare res: et paulatim peruenire ad extrema.
Videte, quis exitus futurus sit. primùm sentiemus
bellum: deinde de summa rerum periclitabimur.

ὁ μὲν δ'.) occupatio, quæ oratorio χηματί-
σμῳ habet sentientiā generalem. Reprehendere fa-
cile est, et cuiusq;: boni autem oratoris, consilium
dare. hanc sentiētiā ἡδὲ καὶ sic γενικῶς ἐχη-
ματίσμεν ad rem præsentem accommodat.

ἐπιτίμαρ.) ἐπιτίμησις uocamus rephēn-
sionem

sionem quamvis, quacunq; in re. Sunt etiam in dia-
 sputationibus dialectica ἐπιτημῆσεις: de quibus
 in 8 lib. ῥητορικῶν. συμβούλῃ.) ῥήτο-
 ρ, species pro genere. Orator in deliberatio ge-
 nere dicitur σύμβουλῃ, & in concionibus ἐκ-
 κλησιᾶζων: in demonstratio, ἐγκωμιάζων.
 in iudiciali, δικάων, aut φεύγων, uel ἀπολο-
 γούμενῃ. Omnia ista sunt τῶν ῥητόρων: sed uti-
 tur hoc loco uerbo proprio. ὕσάτης.) Si iste su-
 perlativus propriè positus est: significat eos, qui cō-
 filia & causas perorant: qui solent uehementiores
 esse: & liberior est eorū oratio ad iram, et ad inflā-
 mationes animorū. Ac uidetur multi oratores hanc
 causam dixisse. Nam dixit antea: πολλὰ τῶν δ' ἐ-
 ὄντων ἐκ τῷ παρὰ ῥῆμα ἑῷ οἷς ἄρ' ἐπελθεῖν
 εἰπεῖν: ut illi, qui perorent, sint uehementiores,
 quàm qui priore loco dicunt. Sin est ὑπερβασιμὸς,
 & improprium: dicitur ἀντὶ τῷ ὕστερον, id est,
 μετὰ τὰ κακὰ: ut fiat comparatio auctoris malo-
 rum, & eorum, qui post ipsa mala dicunt. Vtraq;
 sententia est bona: & non habet impedimentū. &
 μὴ οἱ καὶ γε.) preparatio futuræ suæ sententiæ
 dictionis: et finis est ἡθικὸς. Patriæ salutem maiori
 sibi curæ esse dicit q̄ suā utilitatem. ἀσφάλειαν.)
 consequens loco antecedentis. Vtilitates enim pari-
 unt τὴν ἀσφάλειαν, ocium & securitatē rerum.

nim uos solū illius agrum infestis: idēq; iste patiatur; & Olynthum sibi adiungat; facile, domum reuersus, uindicabit iniurias. Si uerò tantū auxilia portabitis Olynthijs: ipseq; uidebit domi nullum esse periculum: magisq; incumbet atq; insistet rebus: tandem longinquitate temporis oppidanos superabit. Magna igitur opus est esse, eaq; bipartita auxilia,

Quæ hæcenus sunt commemorata, sunt cum exordio coniuncta. Pertinent enim ad excitandos animos audientiū: ut Olynthijs uelint succurrere: idq; necessarium esse putent. Primum est uelle, deinde suscipere. Si primum est uelle: necesse est uoluntatem primum locum occupare: & in collocando, quæ ad uoluntatem excitandam pertinent, primo loco poni. Multa igitur de periculo Atheniensium, de negligentia eorum, de Philippi industria dixit. Verum non satis est excitare: reprehendere nostrorum desidiam: aliorum uigilantiam commemorare: mala impendentia ostendere: sed opus est etiam consilio.

Συμβλῆ. Hoc igitur loco iam dat consilium: quemadmodum succur-

succurrendum rebus sit: & duplici exercitu opus
 esse dicit: ut scilicet pars una mittatur in agrum O-
 lynthiorum: altera in Philippi regnum. Hoc ut con-
 firmet: ponit τὰ ἐκζητούμενα. Si solum Olynthijs
 succurremus: & Philippus uidebit res domi in tu-
 to esse: manebit in obsidione: ipsaq; oppugnationis
 mora fatigatos Olynthios sub ditionē potestatemq;
 suam subijciet. Si Olynthios non iuuabit is: sed tan-
 tummodo in agrum Philippi inuadetis: ipse, Olyn-
 tho expugnata, domū reuersus, facillē uobis resistet.
 Quoniā igitur propositio est duplex: etiā ratio est
 duplex. Verisimile est, tunc fuisse oratores: qui in di-
 uersa fuerint sententia: et qui ante Demosthenē dixe-
 rint, esse exercitū saltē in regnū Philippi mittendū:
 ita fore, ut cogatur relinquere Olynthios: pars con-
 trā uoluerit tantū Olynthios iuuari. Sed orator
 utriusq; partis sententiā nunc coniungit: dum osten-
 dit, & agrum illius infestandum, & Olynthijs suba-
 ueniendum esse. Φημί δὲ.) ἡ πρότασις, pro-
 positio bipartita. τῷ τε τὰς.) pars una senten-
 tiæ. πάλαις.) Olynthus enim erat metropolis,
 & ciuitas plurium oppidorum, quæ sub se habebat.
 ἢ δὲ πλὴν.) pars altera. κακῶς ποιεῖν.)
 Caesar libro primo, de bello Gallico: per Galliam si-
 ne maleficio ire, id est, & κακῶς ποιεῖν. τριήρε-
 σι.) ὁ τρόπος, quomodo? terra & mari. εἰ δὲ

δατόρ.) approbatio, quæ habet bipartitum exitum. τὴν ἐκείν.) scilicet μονοῦ. προσκαθεύεται.) hæc duo uerba ita inter se differre uidentur: ut προσεδεσθῆναι sit diutius permanere, quàm προσκαθεύδειν. πολιορκημένων.) Ολιυθίων. Caesar uocat eos, qui obside sunt, oppidanos. Δεὶ δὲ πολλῶ.) συμπερασμάτιον, conclusiuncula breuissima: quæ habet repetitionem propositionis. Δι.) id est, τοι γάρ.

Καὶ πόδι μὲν οἱ Βοηθείας ταῦτα γινώσκω: πόδι δὲ χρημάτων πόρος. Εἰς, ὃ ἀνδρες Αθιωᾶοι, χήματα ὑμῖν, εἰς, ὅσα ἐσθλὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, στρατιωτικά. Ταῦτα δὲ ὑμεῖς ὅτως, ὡς ἐβλέπετε, λαμβάνετε. Εἰ μὲν ἔν ταῦτα οἷς στρατευομένοις ἀποδιδόσκει: οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρος: εἰ δὲ μή, προσδεῖ: μάλλον δ' ἅπαντες γινώσκουσιν τὸν πόρον. Τῶν αὐτῶν εἴποι, σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά: καὶ δὲ, οὐκ ἔγωγε. Εγὼ μὲν γὰρ ἡγεῖμαι στρατιώτας δεῖν κατὰ σκευαδῆναι: καὶ ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά: καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν, τῷ τε λαμβάνειν, καὶ τῷ ποιεῖν τὰ δεόντα. Ὑμεῖς δὲ ὅτω πῶς ἄνευ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. Εἰ δὲ ἄλλο τι, οἶμαι, πάντας εἰσφέρειν: ἄν πολλὰ
ἀνδρ

λαὸν δ' ἐν πολλὰ: ἀνὸλίγων, ὀλίγα. ΔΕΙ
 ΔΗ ῥημάτων, ἢ ἀνεντάτων ὀλίγῳ ὅτι γε-
 νήσῃ τ' ἰσχυρῶν. λέγεται δὲ καὶ ἄλλας τινὰς
 ἄλλοι πόρως: ὡρ' ἐλεῖ, ὅς τις ὑμῖν ἄρ' συμ-
 φέρειν δοκῇ: καὶ, ἕως ὅτι καὶ ὅς, ἀντιλέγει δὲ
 τ' πρὸς ῥημάτων.

Atq; hæc mea de ope ferenda est
 sententia. De re autem pecuniaria.
 Sunt uobis pecuniæ, Athenienses,
 sunt supra cæteros mortales, eaq;
 militares. Sed has quidem, inter uos
 uestro arbitratu distribuitis. Si igitur
 militibus eas restituetis: nulla
 amplius egebitis porro pecunia: sin
 minus, certè egebitis: imò in primis
 pecunia desiderabitur. Sed dicat ali-
 quis: tu legem fers, ut istæ sint mili-
 tares: Equidem, legem non fero. E-
 go enim censeo milites comparan-
 dos esse: & hanc pecuniam debere
 esse militarem: eodemq; officij gene-
 re, & eam accipere, & officium face-
 re, contineri. Sed uos nulli reipub.

commodo ad ludos & spectacula sumitis. Quo fit, ut reliquum sit, mea quidem sententia, omnes conferre pecuniam: si multa opus sit, multā: & modicam, si modica. Opus enim est pecunia: & absq; ea nihil potest confici rerum necessariarum. Adferunt alij alias quasdam pecuniarias rationes: ex quibus, quæ uobis commoda uidebitur, eligite: &, dū tempus est, cape site rem publicam.

Ordo huius loci dependet ex illo superiore: *ὅτι μὴ δεῖν ἐθέλῃσαι, ἀλλὰ προσέχουσιναι: καὶ ὅτι πολέμῳ προσέχουσιναι*. Illa fuit propositio ἀόριστος, infinita. Dixit enim bellum gerendum, & pecunia opus esse: nō tamē ibi dixit, quomodo bellū gerendū esset: nec omnē rationē rei pecuniariæ explicauit. Vt igitur in superiore proximo loco ostendit: quomodo oporteret *τῷ πολέμῳ προσέχουσιναι νόμῳ*: ita iam demonstrat: quemadmodum pecunia inueniri possit. Fuit tripartita ratio pecuniæ comparandæ apud Athenienses: Vna ex ludis & spectaculis, ut annotat Libanius: altera, cum singuli ciues conferrent: tertia, fortasse ex socijs. Demosthenes

Comparatio
pecuniarum
apud Athen.

mosthenes putat ærariam pecuniam, hoc est, eam, qua in ludis spectandis utebantur, esse contribuentiam. Hic locus attingitur uerecundè ab oratore. Valde enim erat inuidiosus. Quæ causa est: quòd etiam nullam eius de principio mentionem fecerit. Et hoc loco occupatione, atq; callida uerborum distinctione elabatur. Ostendit etiam alias duas faciendæ pecuniæ rationes: unam, ex cõferendo: alteram, à socijs ciuitatibus. Necessitatem demonstrat: nisi ærariam dare uelint, ipsis pecuniam singulis conferendam esse. Utitur ad idem probandum etiam generali sententia: et cohortatione ad rempub. defendendam concludit. Quantũ ad genus dicendi pertinet: locus iste non habet ὄγκον, insignem ornatũ: sed magis est acutus, quàm grandis: idq; ita esse, si cum alijs locis cõparetur, faciliè intelligitur. Potest aut exemplo uobis esse: quomodo locus inuidiosus et periculosus sit tractandus. χρημάτων πόνος.) Sententiæ dictio de pecuniarũ cõparatione. Est formula loquendi Græcorum, χρημάτων πόνος. Latini ut dicunt rem frumentariã, ita etiam rem pecuniariam. εἰς, ὅτι.) ista ἐπ' ἀναφορὰ uerbi pertinet non tam ad ornatum, quàm ad uehementem asseuerationem. στρατιωτικὰ.) στρατιωτικόν est id, quod datur militibus. λαμβάνειν.) sumitis ex ærario: ut sit quedam ὑπόμνησις. Aut

est imperatiui modi, sumite, id est, uestro arbitrato
inter uos distribuite: ut eis ipsis permittat optionē.
Versatur enim orator in loco lubrico et periculo-
so. στρατοῦσι μάλιστα.) στρατιώταις. τί δὲ
αὐτοὶ εἶποι.) ἡ δὲ αὖτις ἡ ἐπὶ πόλεως. ὁ γὰρ
μὲν. sequitur iam ἡ πρόληψις, occupatio.

ὁ γὰρ περὶ.) Lex enim erat, quæ capitali cri-
mine obstringebat eum: qui hanc pecuniā in alium,
quā in theatralem, usum conferri suaderet. Non
uolo, inquit orator, legem ea de re ferre: puto tamen
hanc pecuniam debere esse militarem. ὁ γὰρ περὶ
est νόμου ἢ ψευδισμῶν. Orator euadit τῆς
ἐν ψευδισμῶν διακρίσεως: et totius loci intelligen-
tia pendet ex ui duorum uerborum, γὰρ περὶ
ἢ γδμαε. Aliud est, legem ferre: aliud, rem animo
secum reputare. ἰγὼ μὲν γὰρ ἢ γδμαε.) elabi-
tur necessario tempore. opus est pecunia: qui opus
est milite. Est ὁ ποιητικὸς ἀείτιος, ἢ αὐτὸς γὰρ.
ταῦτ' εἶν.) uocabulum τῆς διωόμεως. ὁ δὲ
καθ' ἑκόντων.) puto hanc pecuniam esse posse, et
debere esse militarem. μίαν συντάξιν.) meta-
phora militaris, nā in militari ordine dicitur σύν-
ταξις. Nil debet esse discriminis inter illa duo:
accipere pecuniam, et officium facere: eodem gene-
re utrunq; continetur. Nam si licitum est, pecuniam
accipere: etiā honestum est, officiū facere. Ita etiam
elabitur

elabitur hoc loco sententia generali. ὁμοῖς ᾗ.)
παρρησία. ἀνδραγαθῶν.) nullo reip.
commodo, nulla re gerenda. est atticismus. ἔσθ
δ' ἡ.) Satis liberè de araria et publica pecunia di-
xi: sed tamen dixit, se non ferre legem, se l' solū sic
faciendum putare: omnino pecunia opus esse: et eos,
qui accipiunt pecunias, debere quoq; officio suo fun-
gi: non autem, ut nun. faciant, spectaculis et uolu-
ptati indulgere. Iā rationem magis odiosam adferre:
Si non uultis facere, quod dixi: necesse erit ut omnes
conferatis pecuniam. Hoc est aliud, et uehementius,
quàm superius, remedium. Δεῖ δ' ἡ χρημάτων.)
sententia generali, δεῖς, locum istum absoluit.

ἀλλὰς τινὰς.) scilicet, aut mutuò accipiendū
à negotiatoribus et foeneratoribus, aut ab amicis et
socijs populis. ἀντιλάβειδε.) ἀντιλαμβάνε-
σθαι τῶν πραγμάτων, suscipere res gerendas et
negotia publica: uidere, ne quid detrimenti res publi-
ca capiat. Ita absolutus est hic locus: quem satis in-
telligitur esse subtilem et simplicem, quod ad for-
mam dicendi attinet: qualis est etiam is, qui sequitur.

Ἀξιόν δ' ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι. τὰ πράγ-
ματα γὰρ ὡς λαβέσκει νυνὶ τὰ φιλιπποῦ. Οὐ-
τε γὰρ, ὡς Διοκῆς, ἐφ' ἡσέως τῆς ἀν' ἡ σκοπῶν
ἐκείνης: οὐδ' ὡς, οὐδ' ὡς αὐτὴ καλῶς αὐ-
τῇ

ἴδ' ἰὰ παρόντ' ἔχει· οὐτ' ἄρ' ἐξήνεγκε τ' πρὸς
 λεμόν ποτε τῶτον ἐκείνῳ· εἰ πολεμῆν ὡς
 ἔθελον δέησιν αὐτόν· ἀλλ' ὥς ἐπιὼν ἅπαντας
 τότε ἥλωζε τὰ πράγματα ἀναίρησεν δαί·
 κἄτα δ' ἐψῆσαι. Τὸ δ' ἡ πρῶτον αὐτ' τα-
 ράτ' ἰδ' πρὸς γνώμην γεγονός· καὶ πολλὰ ἄθυ-
 μίαν αὐτῷ πρὸς ἑα. Εἰτα ἰὰ τῷ Θετταλῶν.
 Ταῦτα γὰρ ἅπιστα μὲν καὶ δέον φύσει, καὶ
 αἰσῶσι ἀνθρώποις· κομιδὴ δ', ὥσπερ
 καὶ ἐσὶ νῦν τῶτα. Καὶ γὰρ Παγασᾶς ἀ-
 παιτέρων αὐτόν· ἐσὶν ἐψήφισμένοι· καὶ Μα-
 γνησίαν κεκωλύκασιν τεχίλῃ. Ἡκορ δ' ἔ-
 γω γέ τινων· ὡς οὐδέ τις λιμένας καὶ τὰς ἀ-
 γορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ κατ' ὅδον. Τὰ γὰρ
 κοινὰ τῷ Θετταλῶν ἀπὸ τῶν δέοι διδοίκα·
 ἐφίλιππον λαμβάνειν. Ἀρ δὲ τῶτων ἀπο-
 στερῆναι τῷ χρημάτων· εἰς σφόν κομιδὴν τὰ φθι-
 τροφῆς τοῖς ξυνοῖς αὐτῷ κατασῆσεται.
 Ἀλλὰ μὲν τὸν γε Γαίονα, καὶ τὸν Ἰλνυρίον, καὶ
 ἄλλους πάντας ἅπαντας, ἡ γὰρ δὲ καὶ αὐτόν
 μὲν ἡδίου αὐτῷ καὶ λευθέρος, ἢ δόλος, εἴν. καὶ
 γὰρ ἀνέβη τὸ κατὰ κέρει τινός· εἰσι· καὶ αὐθρο-
 πος ὑβρις, ὡς φασί· καὶ μὰ δὴ ὅδε ἄπιστον
 ἴσως. ΤΟ ΓΑΡ Εὐπράττειν πρὸς τὸν ἀξίαν,
 ἀφορμὴν τὸ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γί-
 νεται. ΔΙΟΠΡΟΠΟΛΛΑΚΙΣ ΔΟΚΕῖ ΔΕ ΦΥ-
 ΛΑΞΑΙ

ἀλλὰ τὰ γὰρ τὸ ἐπὶ ἑαυτοῦ χαλεπώτε-
ρον εἶναι.

Sed operæ precium etiam est con-
siderare, & uobiscum reputare: quo
in statu nunc res Philippi sint. Non
enim, ut apparent, & ut opinio pos-
sit esse hominum, si quis minus ad-
uertat: honesto loco, neque optimo,
res eius in hoc tempore sunt: neque ul-
lum ille unquam belli signum sustu-
lisset: si belligerandum sibi esse pu-
tasset: sed principio sperauit omnia
subito confici facile posse: post au-
tem hæc eū opinio fefellit. Id, quo-
niam non ex animi sententia accidit,
ipsum perturbat: & ualde animum
eius debilitat. Perturbat etiam eum
Thessali. Horum enim cōsilia cū
natura, & omnibus mortalibus in-
fida sunt: tum uerò præcipuè, quem
admodū antea, sic etiam nunc Phi-
lippo. Nam & Pagasas repetere ab
eo decreuerunt: & obstiterunt, quò
minus

minus Magnesia muris muniretur.
Etiam ego ex nonnullis audiui: quod
neque ex portubus portoria, neque ex
mercimonijs uectigalia amplius
permittent eum accipere. Rempu-
enim Thessalorum his curari oport-
ere: non hæc Philippum accipere.
Iam si hac pecunia destituetur: in an-
gustum admodum cogetur res ali-
mentaria mercenarijs illius militib.
Præterea Pæonem, & Illyrium, de-
nique omnes hos populos, putandum
est malle suis legibus uiuere, & libe-
ros esse, quàm seruos. Nō enim cui-
quā assueuerūt malè optemperare:
tum homo est Philippus multarum
iniuriarum, ut dicunt: nec mehercu-
le id fortasse est incredibile. Felici-
tas enim, quæ euenit non merenti-
bus: occasio desipiendi est ingenijs
stultis. Itaque se penumero etiam tue-
ri bona parta, quàm quærere, diffi-
cilius esse uidetur.

Pri

Primum omnium in consilijs dandis est excitare uoluntates hominum: ut aliquid uelint suscipere, quod suscipiendum sit. Proximum est, uiam ac rationem ostendere: qua quidq; confici possit. Orator igitur h. Ettenus ciues suos ad opem ferendam Olynthijs, quantum potuit, cohortatus est: et duplicibus copijs opus esse dixit: quarum una Olynthiũ, altera in regnum Philippi mitterentur. Rationem etiam ostendit pecunie comparandae: & ex aerario potissimum depromendam esse significauit. Sed hæc satis non sunt: ostendere, quid a nobis, & quomodo fieri debeat, & possit: nisi uires etiam aduersariorum diminuantur. Hoc ergo loco deprimat Philippi uires, quantum fieri potest: atq; hæc est huius loci πρότασις, propositio: Philippi potentia non est uobis, Athenienses, extimescenda: Philippi res non tam benè sunt constitutæ & fundatæ, quàm putari ab hominibus ignorantibus possunt. Rationes, quibus hanc propositionem orator probat, sunt quatuor. Prima est, spes Philippi frustrata, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἡ γυναικὶ σὺν ἑλπί. Existimauit se primo impetu statim omnia confecturum: opinione falsus est: hoc hominem mirum quàm turbat. Alterum ἡ ἀνισχυρία, inconstantia & perfidia Thessalorum, quæ metueuda cum ob naturam illius generis sit: tum quibusdā etiam signis tam sese aduersus Philippum patefecit.

Diminutio uirium aduersariorum.

patefecerit. Tertium est sumptum ab ingenio Pæonum, Illyriorum, reliquarumq; gentium: quas ob libertatem, contrā, quā oportebat, amissam: ob seruitutem inuitis impositam: ob iniurias & insolentiam Philippi, credibile sit malè aduersus ipsum animatas esse: & occasionem, si qua detur, libertatis recuperandæ, cupidè accepturas. Postrema ratio habet γυνωμολογίαν ἡθικῶν, γυνώμην θετικῶν, sententiam generalem, quæ ad mores, & uitam hominum pertinet: solere animos stultorum fortuna secunda, quæ indignis contingit, insolentes fieri, & infestos contra suos, atq; multa mala per insaniam facere. Ex ea autem superbia & stulticia sequi facile fortunam aduersam, & rerum comparatarum amissionem. Hæc sententia, & si est θετικὴ, tamen pertinet πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς τὸ τὸ φιλιππὸς πρόσσωπον: cuius in tertia ratione mentio est facta: & quæ huic sententiæ occasionem dedit. Quantum igitur potest, orator coaceruat incommodorum Philippi: & iste locus haud paulò amplior est, quā superior. locus enim superior disputationē breuissimā & acutā habet de triplici genere pecuniæ cogendæ, ex ærario, ex collatione, ex mutuatione. Hic autem extenuat, et debilem facit Philippum: eumq; in cōtemptum uocat. Vult enim orator probare: non solum esse δύνατον, resistere Philippo: sed

sed etiam αὐτὸ καὶ φρονήσεον εἶν. ἄξιον δὲ.)
 πρότασις, sed ἀορισωτέρα. ἐνδυμνηδῆναε.)
 ἐνδυμνῆδῃ est cogitationis: λογίζεσθαι est consilij.
 οὐτε γὰρ.) sententia magis ὠρισμένη, ἢ διὰ
 σαφηνίζουσα τὸ, γὰρ ὡς καθέστηκε. οὐτ' αὖ)
 prima ratio, ὅτι φιλίππου λογισμὸς ἐσφαλ-
 μένῃ. hæc ratio est τῶν συμβάντων. εἴτα τὰ
 αὐτῶν.) altera ratio, ἢ τῶν θετῶν ἀποδείξις ἢ
 καθόλου. hæc cōfirmatur 1. γενικῶς, à naturali
 leuitate ipsorū aduersus οἷς: 2. σημείοις εἰδικόις
 quæ cōtra Philippū sunt, trib. 1. Pagasas repetere
 decreuerunt. 2. Magnesium muniri uetuerunt. 3.
 Vexillaria & portoria non amplius illi concedent.
 ἀρδὲ τούτων.) συμπερασμάτιον huius se-
 cūda rationis, quæ fuit τῶν συμβεβηκότων: Qualis
 etiā illa, quæ sequitur, uidetur esse. ἀλλὰ μὲν.)
 tertium epichirema, habens δεικνός, uerisimilem
 rationem, quæ duabus alijs rationibus cōfirmatur.
 Insuetæ sunt illæ gentes seruitutis, & Philippus est
 tyrannus: ergo speranda in illis defectio. τὸ γὰρ
 εἶν.) postrema ratio, sumpta à Philippi persona, et
 ad eam accommodata, ἢ γνώμη ἢ θέσις. fortuna
 secunda insolentiam parit in ijs, qui eam nesciunt
 uti: insolentia rursus ad miseriam dux est.

Δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, ὡς αὐτὸς ἄλλω αἰοι, τὴν
 f ἑκα-

ἡ καίριον τῶν ἐκείνων καιρὸν ἡμέτερον νομίζου-
 σαντας: ἐτοίμως σιωπᾶσα δὲ τὰ πράγματα καὶ
 καὶ προσβουλεύεις, ἐφ' ἧ δέει: καὶ στρατηγὸς
 μὲν αὐτὸς: καὶ πρὸς ὄντας τὰς ἄλλας ἀ-
 παντας: λογιζομένους, εἰ φίλιππος λά-
 βοι καὶ ἡμῶν βίον καιρὸν: καὶ πόλεμος
 γινώτο πρὸς τὴν χώραν: πῶς ἂν αὐτὸν οἶδε
 εἰς ἡμᾶς ἐλθεῖν; εἴτ' ἔκαστος νεοδεδ-
 εῖ μὴ δ', ἀπάθουτ' ἂν, εἰ δύναιτ' ἐλθεῖν.
 ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες ὁ πολέ-
 σιτε; ἔτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ δέ-
 ποδ' ὑμᾶς λανθανέτω: ὅτι καὶ αἶρεσις ὅσιν ὑ-
 μῖν: πόπορος ὑμᾶς ἐκείχῃ πολέμῳ, καὶ πρὸ
 ὑμῖν ἐλθόν. Εἰ μὴ γὰρ αὐτὸς ἐχέτω τὸ
 λυσιδίον: ὑμεῖς ἐκεῖ πολεμήσετε: ὁ τῶν ἐ-
 κείνων κακῶς ποιήσετε: τῶν ὑπάρχουσιν, καὶ
 τῶν οἰκείων ταύτῃ ἀδ' ἐὼς καρπύμενοι.
 Ἀρδ' ἐκείνα φίλιππος λάβη: τίς αὐτ' ἔτι
 κωλύσει δεινὸν βαδίζειν; οὐβᾶται; μὴ λίαν
 πικρὸν εἰπεῖν; ὁ σιωπᾶσθαι εἰς ἡμᾶς.
 Ἀλλὰ φωνεῖς; οἱ τῶν οἰκείων ἔχουσιν ὄντες
 φυλάττειν: εἰ μὴ βοηθήσῃτε ὑμεῖς. Ἡ ἄλ-
 λος τίς; ἀλλ', ὦ τὰν, ἔχι βελήσεται; τῶν ἀ-
 πωλᾶτων μὴ τ' ἂν εἰς; ἀνὴρ ἀνοῖαν ὁφ-
 λισκάνων ὁμῶς ἐκλαλῇ: ταῦτα λυσιδί-
 ον πρᾶξει.

Quamobrem

Quamobrem, Athenienses, Philippi tempus aduersum, uestrum tempus reputare decet; & alacriter suscipere reip. partes; & legatos, quod erit opus, mittere; & militare uosmetipsos; & ceteros oēs impellere; & cogitare etiā, si Philippo talis aduersum uos daretur occasio; & bellum in nostro agro gereretur: quā uos arbitramini eū cupidē contra nos profecturū? An non pudet, quæ uos patere minī, si ille posset, ea uos, cum possitis, propter timorem non facere? Deinde, Athenienses, si uod uos ne lateat: iam uobis optionem factam esse; utrum uos illic oporteat belligerare; aut apud uos illū. Nam si restiterint Olynthij: Vos in eius agro bellū facietis: eiusq; ditionem uastabitis: hoc uerò agro, uestraq; ditione, sine periculo fruemini. Sin autem Philippus Olynthum occupet: quis obstabit, ut ne huc ueniat?

Num Thebani? Quanquam ualde acerbum est dicere: libèter simul impetum facient. Sed fortasse Phocenses: qui suum agrum, nisi uos auxilio sitis, tueri non possunt. An quisquam alius? At herculè non uolet. Maximè absurdū esset: si quæ nunc ille per ignorantiam stultè iactitat: ea, cū primū poterit, non susciperet.

Hoc loco est conclusio, συμπέρασμα, quod non solum superiorem proximū locum, in quo Philippi uires minuebantur, terminat: sed etiam habet totius causæ τὸν κοινὸν ποιοῦντα, cōmunem qualitatem. Nam quæ hætenus sparsim sunt tractata: ea iam cōiunguntur conclusione: quæ uniuersam rei naturam cōprehendit. Ostendit enim, quid cogitandum, quid faciendum, quæ hominum opinio et existimatio sit: quæ nunc sit occasio, quo animo Philippus: quid à cæteris Græcis expectandum: nihil scilicet, sed omnia ipsis in sese Atheniensibus posita esse: metuendū, ne bellum huc transferatur. Tamen si enim hic locus conclusionem habet: eamq; accommodatam ad causam, καὶ πρὸς τὸν πραγματικὸν σκοπὸν

σᾶσιρ: tamē in sine habet quandam ἀσκευῶν, refutationem, ἀφ' αὐρῆσιρ: non ob stare neq; Thebanos, neq; Phocenses, neq; quenquam alium: quò minus in Atticam aliquando Philippus accedat. Id etiam illum maximè cupere. Ita iste ἐπίλογος, tametsi nonnihil est numerosior, pneumatis ἔσπεριодis continuatus: tamen etiā habet ἀσκευῶν. πλὴν ἀκαξίαρ.) Hanc uocant latini tempus alienum, tempus iniquum. Cicero sæpe dicit, mea tempora. σὺν ἄρ' αὖ τὰ πρᾶγματα.) causam, negotia, partes reip. suscipere, eamq; tueri.

σπετενο μλῶνς αὐτοῦς.) non utentes milite peregrino. λογιζο μλῶνς.) conuersio fuit absoluta πνευματικῶς: sequitur tamen ἐπισύναψις alterius conuersionis. εἰ φίλιππος.) Demosthenes ubiq; est argumētosus ἔσ lacertosus. Non enim solū actiones complexus est, τὰ πρᾶκτέα: sed etiam complectitur τὰ ἐκβασόμενα, euenta rerum. λάβοι.) λαμβανέμεν καὶ ῥόν, habere occasionem oblatam. πρὸς τὴν χώραν.) γύρω τῇ χώρᾳ. Hoc genus constructionis uidetur magis terminos agri, quàm quæ in medio agro sunt, significare. Non enim orator uult id, quo inuini est acerbum, dicere. εἰ τ' ἐκ ἀχλὺν ἐδε.) πρὸς ὁ δ' ὡς τιμικῆν, ut Hermogenes uocat. Vituperat enim ignauiam suorum ciuium: dum ostendit, Philippi uo-

luntatem esse excitatam, Atheniensium uero per me-
 tum abiectam. Omnia ista, cogitationes, actiones, consi-
 lia, euenta eodem pertinent: ideo libenter Hermog-
 coniungit τὸ κοινὸν ποιῶντα, καὶ τὸ γινώσκον.
 Ostendit hic orator Atheniensium animum metu percul-
 sum et abiectum. *Εἰ τι τοίνυν.*) ἄν μὲν οὐ γὰρ τῶ
Euenta. ἐκ τῶν συμφορῶν: locum euentorum magis expolit. Euen-
 ta uidentur esse casus, fortunæ, deorum: sed orator
 artificiosissime tractat. Nam quod est fortuitæ po-
 testatis: hoc dat Atheniensium potestati: et Atheni-
 ensibus dicit esse in manu: utrum in suo, an in Phi-
 lippi agro uelint bellum gerere. Alterum utile, ca-
 lamitosum alterum esse demonstrat. Ita rem fortui-
 tæ subijcit potestati humanæ. ἀρεσὶς ὅστις ὑμῖν.)
 Cicero dicit, dari optionem alicui, fieri optionem a-
 licui, fieri alicui optionem et potestatem. *Εὰν
 μὲν γὰρ αὐτέχῃ.*) non dicit, εἰ αὐτέχῃ οὐδὲ
 Ὀλυνθίοι: sed εἰ αὐτέχῃ τὰ τῶ Ὀλυνθίων.
 Valde ἀτίκως. Non enim deerat Olynthijs uo-
 luntas et animus resistendi: sed auxilium eis deerat.
τὴν ἐκείνου.) in Macedonia et Thracia.
τὴν ὑπάρχουσιν.) presentem. *καρπύ-
 μνοι.*) καρπὸς, frui, fructum percipere.
ἀντὶ ἐκείνου.) pars contraria. *Ἰσχυροί.*)
 sequitur ἀπαρέσις, refutatio obiectionis: The-
 bani aut Phocenses nobis auxilio poterunt esse.

Φωκῆς.) bello Phocensi auxilio fuerunt Athenienses Phocensibus: de quo bello multa apud Diodorum Siculum. ἅλλ' οὐ τίς.) Lacedaemonij fortasse. ἅλλ' ὦταρ.) Rursus ἑνὸς μιῶς ἀφαιρέσιμόν. Quiescet post Olynthum occupatam? nequaquam. Nam si iam, cum non potest, se facturum dicit: quantum faciet magis, cum poterit? Sic post superiorem illam reiectionem est hic entymema λυσίμόν καὶ ἀνασκευασίον, sumptum ex consequentium et repugnantium loco: estq; eiusdem naturae cum superioribus. Ita est in hoc loco μεσότης: est locus non amplificatus, sed densus, et ad acumen accommodatus.

Ἀλλὰ μὲν ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διαφόρα, ἐν δὲν διὰ ἢ ἐκεί πολεμεῖν: ὅδ' ἐ λόγῳ προσδεῖν εἰ γῶμαι. Εἰ γὰρ ὑμᾶς δειήσεν αὐτὸς τριᾶκοντα ἡμέρας μόνας ἔξω γενέσθαι: ὅσα ἀνὰ ἑλκυστὰς πᾶσι δῶχόμενος, τὴν ἐκ τῆς χώρας λαμβάνειν: μηδενὸς ὄντος ἐν αὐτῇ πολεμεῖν, λέγω: πλεονᾶν οἶμαι ζημιωθῆναι τοὺς γεωργόντας ὑμῶν: ἢ ὅσα εἰς ἅπαντα τὰ πρότερό πολεμου δεδιωκάνηται. Εἰ δὲ ἡ πόλις μὲν τις ἦεν: πόσα χρηνομίσαι ζημιωθήσεται; καὶ προσέειπεν ὁ ὕβρις: Ἐτι ἢ τὰ πράγματ' αἰχρύνει, ὅσοις ἐλκυστὰς ἐλάττω ζημίας τοῖς γεωργοῖσι.

Quantum uerò intersit, hic an illic bellum geratis: ne quidē ulla disputatione egere existimo. Si enim uos oporteret ipsos triginta tantūmodo dies foris esse: eaq̃, quæ in exercitu necessaria sunt, ex agris deportare: etiam si nullus, inquam, in nostro agro hostis esset: plus ego opinor damni accepturos esse aratores uestros: quàm in totum illud, quod antea gestum est, bellū, sumptus atq̃ impensę factum sit. Quod si bellum aliquod ingruat: quātum existimandū est uos mali damniq̃ sensuros? Accedet etiam iniuria: & præterea rerum malè gestarum turpitudine: quæ nulli damno sanè à uiris prudentibus postponitur.

Hic locus habet duos fines: unum damni, turpitudinis alterum: ideo est uehementior cæteris, & positus in fine. Ostendit enim maximum detrimentum, & maximam infamiam: si bellum in Atticam transferatur. Vt autem amplificet τὴν βλάβην, utitur

uititur comparatione ficta, $\omega\lambda\alpha\varsigma\eta\kappa\alpha\iota\ \upsilon\pi\omicron\theta\epsilon\tau\iota\kappa\eta$ συγχερίσεις: qua conatur ostendere, semper esse satius, extra ditionem, quàm in sua ditione, pugnare. Si, inquit, in nostra ditione bellum esset gerendum: omniaq; quæ exercitui opus sunt, ex nostro agro sumenda: aratorum facultates, etiam si nullus hostis adesset, maximum detrimentum acciperent. Quanto igitur maius damnum esset: si ipse hostis uersaretur in nostro agro: et ex eo frumentum deportaret? Non enim hostis caperet res necessarias tantum: sed cætera etiam tolleret atq; perderet. hæc ratiocinatio est utilitatis: sed postea augetur etiam adiunctione τοῦ καλοῦ, honestatis: cum dicit, turpitudinem magnam fore, si hostis in Atticam admitteretur. ἡλίκα.) γηματισμός $\omega\lambda\eta\theta\upsilon\nu\tau\iota\varsigma$ λέος, et mutauit scæminum genus in neutrum, pro eo, quod est, ἡλίκα διαφορὰ. μηδ' ὅνός ὄντ.) exceptionis aut conditionis est hoc participium: etiam si nullus hostis adesset. hic est locus τῆς βλάβης. προσέσαι ἡ ὕβρις.) alter locus, τοῦ αἰχμοῦ, τῆς ἀσολοξίας.

πάντα δὲ ταῦτα δεῖ συνιδόντας ἀπαντας βοκθεῖν: ὃ ἀποθεῖν ἐκείσε τ' ὀλέμοιο τοὺς μὲν ἐν πόρεσι: ἐν ὑπὲρ αὐτῶν πολλῶν, ὧν καλῶς ποιοῦντες ἔχουσι, μικρὰ ἀναλίσκοντες: τὰ λοιπὰ κατὰ πῶντα ἀδεῶς: τοὺς δ' ἐμ

f s ἑλῖς

ἡλικία: ἵνα τῷ τῷ πολέμῳ ἐμπειρίαν ᾗ
 τῇ τῷ φιλίππῳ χώρα κτησάμενοι φοβεροὶ
 φύλακες τῆς οἰκίας ἀκράτου γένωνται:
 τοὺς δὲ λέγοντας: ἵν' αἱ τῷ πεπολιτευμένων
 αὐτοῖς εὐδύναι ῥάδιαι γένωνται: ὥς, ὅπως
 ἔστω ἂν ὑμᾶς περιστῇ τὰ πράγματα: τοιοῦ-
 τοι κριταὶ καὶ τῷ πεπραγμένων αὐτοῖς ἔσιδον.
 ΧΡΗΣΤΑ δ' εἶναι πάντος εἶναι κα.

Hæc etiam atq; etiam prouidere
 unâ uos omnes decet; & opem fer-
 re: atq; à uobis illò bellū depellere.
 Hoc diuites facere conuenit: ut pro
 multis facultatibus, quas rectè pos-
 sidēt, modico facto sumptu, reliquis
 in ocio fruuntur. Hoc iuuenes: ut
 scientiam rei militaris in Philippi a-
 gro adepti: formidabiles patriæ in-
 columis custodes euadāt. Hoc item
 oratores: ut suorum consiliorum,
 rerumq; in repub. gestarum, faciles
 habeāt, & explicatas rationes: quo-
 niam uos, cuiusquemodì uos res cir-
 cumstiterint: illiusmodi etiā rerum
 gestarum

gestarū de illis iudices futuri estis.
Equidem ego uelim omnium cau-
sa omnibus hæc uobis esse prospera
atq; fortunata.

Hic est epilogus, sed brevis, idq; duabus de causis. **Peroratio.**
Hic una est ipsa lex & consuetudo Attica: qua
omnes epilogi solebant breues esse. Altera est, quo-
niam hæc causa nō fuit multiplex, sed bipartita tan-
tū: Videlicet de ope Olynthijs ferenda, & de mit-
tendis legatis. Habet autem res duas. Primum repe-
tit breuiter sententias de auxilio portando: deq; co-
pijs in agrum Philippi traducendis: quæ sententiæ
sunt propriæ huius causæ. Deinde sunt quædam sen-
tentia extraneæ: enumeratio personarū, & harum
excitatio. Quæ ciuitates florentiæ uel facultatibus
sunt florentes, uel iuuentute, uel prudentia & elo-
quentia. Excitat igitur eos, quos antea nō nomina-
rat: & diuites, & iuuenes, & oratores: singulosq;
ut in patria defendenda elaborent: & qua quisq; re
ualet, ea communibus rebus subueniat, adhortatur.
Tamen si enim τὰ παλαιὰ uetita sunt apud Atticos
in epilogis: nihilominus tamen etiam illi sunt densi
sententijs atq; uehementes. τὰ παλαιὰ δὲ τὰ
τα. Non dicit, τὰ παλαιὰ δὲ τὰ τα. fuisse enim
uenustas nimium captata. Σωιδόνας.) non
referen-

Distinctio cau-
sarū finalium.

referendum est ad conscientiam, sed ad populi sui
providentiam. ἀποθεῖν.) Nam duo sunt tra-
ctata: ποδὶ τῆς βοηθείας, καὶ ποδὶ τοῦ ἔφωτός
ΑΤΙΚῆς πόλεως. hæ sunt αἱ οἰκίαι ἐννοίαι
huius causæ. τοὺς μὲν εὐπόρους.) Iam ille
μερισμός, illa distributio: et est pulcherrima διὰ
κρίσεως τελικῶν αἰτίων, distinctio finalium
causarum. Diuitum & hominum locupletum finis
est, sua custodire, ἡ τῶν ὑπάρχοντων φυλακή.
Gratum studium est adolescentiæ militia, ἡ πολε-
μική. Oratorum est, ita uersari in repub. admini-
stranda, est in consilijs dandis: ut eorum possint red-
dere rationē. Proposito enim metu poenæ aut mul-
tæ, oratores cogebantur δούναε λόγου καὶ εὐ-
θύναι τῶν πολιτευμένων. Sic excitat sin-
gulos propria sua προαίρεσις, proprio suo studio.
καλῶς ποιοῦντες.) Hoc addit, ne ditiores of-
fendat. Nam illis pecunia erat expendenda. Est sen-
tentia ἀγιστοκατελεῖν. Ostendit eorum diuitias es-
se honestas, populoq; gratas. Multum prodest, ob-
seruare: ubi loquantur oratores βασιλικῶς, aut
ἀγιστοκατελεῖν, aut δημοκατελεῖν. Genera eni-
nim rerum pub. in quibus oratio habetur, diligenter
consideranda sunt: et ad eorū rationes accomodandæ
ipse sententiæ. Αἰεῶς.) Hinc est apud Aristot.
lib. 1. Rhetor. præceptum de maioribus & mino-
ribus

ribus bonis. De illis habetis ibi quasdam propositiones, tanquam ἀφορισμοὺς. Grata sunt saepe, quæ minimo cōstans. Etiam grata sunt, quæ magno constant. Ideo gemmæ sunt gratissimæ, quia magno constant, et sunt preciosæ. Dicit ergo orator accommodatè ad hominum sententias. Haecenus pars prima, de diuitibus. τὸς δ' ὧν ἡλικία.) altera pars. Οἱ ὧν ἡλικία sunt non tantum iuuenes: sed etiam qui sunt iuuenibus uicini, ipsi adolescentes: item uiri, qui iuuentuti proximi sunt. τῆς οἰκίας.) χῶρος. ἀκεράειον.) integræ, incolumis: dum ea est adhuc incolumis & integra. τοὺς δὲ λέγοντας.) Iam tertium genus hominum: in quibus debet esse prouidentia, & prudentia eloquens. τῶν πολιτευμένων.) τὰ πολιτευμένα, quæ & πολιτεύματα nominantur, cōplectuntur & consilium datum, & ipsas res gestas. Ista sententia habet commendationem ipsius Demosthenis. Si bene cadit oratoris consilium, nihil eo prudentius: si malè, nihil eodem improbius existimatur.

χρυσά.) Claudit εὐχῆ, ucto. Populus Romanus dicebat: felix faustumq; sit. χρυσὸν dicitur, quod bono alicui est, & prosperum: ἀχράμας, uxor.

πάντ' ὅς ἐστιν.) Physici uocant τὸ πᾶν, universitatem, quicquid in mundo continetur: sed oratores uocant τὸ πᾶν, ipsam rem publicam. Videtis ergo

ergo genus uerborum et sententiarum, cuiusmodi sit. Verba sunt propria: sententia, partim propria, partim aliena: In alienis sunt persona diuinitum, iuuenum, oratorum. Quae sit ipsa σύνθεσις, facile apparet: ambitus sunt breuissimi: omnia sunt σύνθεσις. ταύτων. Sed tamē propter particulas μέν et δέ, inter se κατ' ὠν σύνναψιν coniunguntur. Εὐπόλεμον.) periodus δ' ἰκώλ. τὸν μέν εὐπόλεμον.) membrum κομματικόν, καὶ ἀτέλῃς. ἀδελφῶς.) τρίκωλ. περιόδ. Sed ibi est ἐπεμβολὴ membri. γνῶνται.) etiam τρίκωλ. ῥᾶδιαι γνῶνται.) δ' ἰκώλ. ἔσεδε.) et haec est δ' ἰκώλ. Verum ista omnia εἰς πλὴν τῆς μορίων ὠν σύνναψιν constituunt ὅτι περιόδικον, quod habet τάσις, est tardum, minimeq; citum. Illa τάσις καὶ βραδύτης facta est propter uerbum δ' εἰς: à quo cetera, quae insequuntur, omnia dependent. Distincte autem et intelligenter erant singularum personarum officia indicanda: ideoq; orator hoc genere compositionis usus est. ἀγνῶσκει.) concludit uno membro breui: quod seorsim, et extra periodum ponitur.

99

DEMOSTHENIS VI.

TA EX GRAECIS SCRIPTO.

ribus à ~~scribis~~

collecta.

DEMOSTHENES natus anno ab V. C. circiter trecentesimo sexagesimo septimo: ante Christum trecentesimo octogesimo quarto, parentes habuit Demosthenem fabrum gladiatorum, & Cleobulen, ex Municipio Pæniensi. Orbatus patre septimo anno ætatis: tribus tutoribus traditus fuit, Aphobo, Demophonti, Theripidi. Hi, pueri rebus negligenter & infideliter tractatis: de patrimonio eius, quod X V. talentorum æstimatum fuit, permultum auerterunt. Studia eius hæc fuerunt. In Philosophia cum Aesione Atheniensi uersatus est, & Theopompo philosopho Chio. Eubulidis in dialecticis fuit auditor: Platonem cognouit. Callistrati uerò oratoris, quum is Oropiorum causam ageret, gloria excitatus: arti dicendi cepit operam dare: Isæum Isocratis discipulum, & Polycraten, Alcideamantemq; Gorgiæ discipulum, audiuit: Zoum item Amphipolitani, qui per id temporis rhetoricam Athenis profitebatur. Studiū plus in eo, quam cōmodorum natura, fuit. Quum enim

Studia.

Gel. lib. 3.

cap. 13.

lingua

Exercitatio.

lingua balbutiret: humerum moueret turpiter: clamores populi non ferret: spiritu esset angusto: omnia ea impedimenta labore diligentiaq; superauit. Nam ut planè loqui consuesceret: calculos in os cōijciens, simul uerba faciebat. Inter currendū, ascensuq; ingrediendū arduo, summa uoce uersus aliquot pronuntians, spiritum confirmauit. Vt populi clamores contemneret: ad littora maximo maris strepitu dicebat. De formem humeri motū correxit, gladio, qui cuti immineret, è lacunari suspensio. Quum iam

**Tutorum
accusatio.**

multum profecisset: in ius tutores uocauit, ac conuicit: sed ab hominibus callidis, ac uersutis, uix minimam partem hereditatis paternæ recuperauit.

**Rhetoricæ
magister.**

Rhetoricam uerò docere aggressus, incepto destitit: propter Moschum adolescentulum nobilem male audiens. Fuit enim Demosthenes ad uoluptates procliuior. Qua de causa, quū adolescens muliebri ueste, sæpe uteretur: Batali nomen poeta mollis ei fuit impositum. Quum iam uir esset: Argas, quod serpentis nomen est, nominatus fuit: uel ob morum acerbicatem: uel propter orationis genus molestum. Deinde cœpit orationes scribere. Qua in re iterum

**Orationum
scriptor.**

uituperatus est: ut qui contrarias orationes Apollodoro et Phormioni dedisset: quibus alter alterum, tanquam duobus gladijs ex eadem officina, conficeret. Itaq; hoc quoq; uitæ genus reliquit: atq; ad rem pub.

pub. se contulit. Sed antequam, quid in ea fecerit, exponatur: hoc commemorandum est: ex quo etiam summa eius industria perspicitur. Nam quum alia quando propter actionis uitiositatem à populo explosus esset: magno pudore domum ibat. Ibi statim eum Satyrus histrio sequebatur. Quum Demosthenes conquereretur: homines nautas & uini plenos à populo libenter audiri: se, qui omnium laboriosissimus esset, dicente, cachinnum tolli: recita, inquit Satyrus, mihi uersus aliquot memoriter ex Sophocle aut Euripide. Id quum Demosthenes fecisset: ille eosdem repetens, tanta uenustate pronuntiavit: ut iam planè alij Demostheni uiderentur. Animaduertens igitur, omnia in pronuntiatione sita esse: domicilium sibi edificauit sub terra: in quo sese continenter exercuit: atq; ita inclusit, ut, quò omnem sibi in publicum prodeundi uoluntatem præcideret, partem capitis raderet. Erat ei speculum magnum: ante quod stans, in idq; intuens, gestum corporis formabat. Cui rei quantum tribuerit: uel ex hoc intelligitur. Nam quum aliquando quidam diceret, se pulsatum esse: opemq; ab eo peteret: non dicis, inquit, uerum. Illo uoce magna exclamante: egone nò fui pulsatus? Nunc, inquit Demosthenes, tibi credo. Quæ porrò ex alijs audiuiisset: de ijs domi declamitabat: & id formis figurarū ornamentorumq; quam

Actio & pronuntiatio.

Phocio.

Demosthenes
cuius utilis.Actio in Mi-
diam.Oratio πρὸς
Λεπτίλω.

maximè uariatis. Qua de causa minus habebatur ingeniosus: eoq; magis, quòd perrarò ex tempore dicebat. Tamen eo studio tantum perfecit: ut summam dicendi uim Demostheni Polyæctus Sphettius concederet: sed acumine Phocionem antestare diceret: utpote qui paucissimis uerbis plurimum comprehendere sententiarum. Et Demosthenes ipse, quotiescunq; aduersarium haberet Phocionem: uerborum suorum securim assurgere dicebat. Cæterum ciuem reipub. priuatim publiceq; utilè se præbuit. Nam triremium curator fuit: captiuos ab hostibus liberauit: tenuium ciuium filias de suo nuptum collocauit. Accessit autem ad rempub. bello Phocenfi. Aedilitatem gessit alterum & trigesimum annum natus. In qua à Midia uerberatus: acceptis tribus drachmarum millibus, ab accusatione in eum instituta destitit. Neque id ea pecunia persuasus: aut naturæ facilitate, qui persequentissimus inimicitarum esset, adductus fecisse uidetur: sed quòd ei, quòd adhuc auctoritatem in republica non haberet: hominem ab amicitijs, copijs, eloquentia paratum, euertere difficilimum esset. Consobrinum suum Demænetum uulneris reum fecisse fertur: sed tandem cum eo transegisse. Post mortem Chabriæ ducis, uxorem eius in matrimonium petijt: ideòq; propter Ctesippum Chabriæ filium orationem de immu-

immunitatibus habuit. Pòst tamen Samiam quandā,
 Ctesippi filiam, duxit. Partes uerò reip. eas semper
 est secutus: quibus ab ignauia & auaritia, ad hone- Studium hone
 statem & labores traduceret ciues suos: id quod in status in repu.
 omnibus eius oratoribus apparet. Itaq; non solùm
 in Græcia: sed apud Philippū Macedonē: cuius ip-
 se pro patriæ, pro totiusq; Græciæ libertate, hostis
 perpetuus fuit: præstantissimam gloriam consecu-
 tus est. Non hic Philippo acceptus erat: nec auro
 Macedonico se capi patiebatur: quemadmodum se-
 cerunt Aeschines, Philocrates, alij Philippicarum
 partium studiosi. Itaq; quum hi aliquando illum lau-
 darent, ut hominem & in dicendo disertissimum: et
 ad aspectum pulcherrimum, & in potando strenu- Philippus
 um comprimis: Demosthenes unum esse respondit Macedo.
 sophistæ, sceminæ alterum, tertium spongiæ, Regis
 laudem nullam. Quum iam res ad arma spectaret:
 quòd nec Philippus quiesceret: & Demosthenes po-
 pulum ad bellum inflammaret: eius suasu præfecti
 Philippi ex Eubœa ab Atheniensibus expulsi: au- Eubœa Byzā
 xilium Perinthijs et Byzantijs latum est: quo urbes tium, Perin-
 & conseruatæ fuerunt. Elatea deinde à Philippo thus.
 occupata: Thebanos, quos ab illo, qui Phocensi gra- Elatea.
 ui diuturnoq; bello eos liberauerat: & quibus uete- Thebani.
 res cum Atheniensibus cõfensiones erant: auertere
 difficilimum erat: tamen ad societatem Athenien-
 sium

sum perduxit: cæteramq; Græciam ad bellum pe-
 nè totam concitauit. Tanti exercitus, totq; fortissi-
 morū uirorum fiducia elatus: nec oraculis sinebat,
 nec uaticinationibus parère: sed Pythiam Philippo
 cupere dicebat. Prælio ad Chæroneam commisso,
 græci superantur: Athenienses occumbunt mille: ca-
 piuntur bis mille & quadraginta. Ipse Demosthe-
 nes ordine deserto, armisq; abiectis, fugit turpissi-
 mè: nec etiam est ueritus: ut dicebat Pytheas, clype-
 um suum: in quo literis aureis scriptum erat, B O-
 NA FORTUNA. Quæ uictoria Philippum
 adeo insolentem reddidit: ut cæsis illuderet: ebruiq;
 ad numerum caneret principium Demostheni pse-
 phismatis. DEMOSTHENES Demosthenis
 Pæanieus sic censuit. Verum quum uinum illud ex-
 halasset: cumq; periculi magnitudinem, quod uni-
 us diei exiguo spatio de uita fortunisq; omnibus
 subierat: cum animo suo consideraret: uim orato-
 ris equidem & acrimoniam perhorruit. Peruenit
 nomen eius usq; ad Regis Persarum aures: qui per
 literas iussit suos prouinciarum præfectos Demo-
 stheni summittere pecunias: & hunc potissimum ex
 omnibus colere: qui cōcitatione Græciæ Macedoni-
 bus molestiam exhibere posset. Post acceptam illam
 cladem oratores aduersaria factionis ei multa nego-
 tia in iudicijs facessere cœperunt. Verum his omni-
 bus

bus non solum eum populus absoluit: sed ad remp.
 reuocauit: laudationemq; eorum, qui in pugna ceci-
 derant, ei mandauit. Ipse tamen ab illo tempore no-
 men suum non amplius in populiscitis inscripsit, sed
 nomina amicorum: usq; eo, dum Philippus est mor- Philippi mors
 tuus: id quod breui secutum est. Cuius interitu clam
 præcognito, hilari uultu in senatum uenit: somni-
 umq; narrat spei plenum. Mox aderant, qui Philip-
 pi mortem nuntiabant. Pausaniæ interfectori coro-
 na decreta: sacrificia ob nuntium letum facta. De-
 mosthenes cum ueste alba coronatus prodijt, septi-
 mo die post filiae obitum. Consecrati urbs Demosthe-
 ne impulsore erigi. Thebani, armis ab illo summis-
 sis, præsidium Macedonicum eiicere conabantur.
 bellum parabant Athenienses: Demosthenes in foro
 se iactabat: literis satrapas Asiaticos contra Alex- Alexander
 andrum, quem puerum uocabat & Margiten, con- Magnus.
 citabat. Verum illo cum ualida manu in Boeotiam
 profecto: animis Athenienses ceciderunt, debilita-
 tus est Demosthenes. Thebani ab omnibus destituti:
 fortunam ipsi suam periclitantes, urbem amiserunt. Thebarum
 Post cuius excisionem Alexander oratores ab Athe- ruina.
 niensibus ad poenam poscit: Demosthenem, Polya-
 ctum, Ephialten, Lycurgum, Myroclum, Damonem,
 Callisthenem, Charidemum. Quo tempore Demo- Fabula de
 sthenes fabulam de ouibus, quæ lupis canes tradide- ouibus.
 rant,

Oxatio τοῦ
στρατιώτου.

Harpalus.

Aliter de hoc
Gel. lib. 11. ca.
9. & 10.
ἀγ.

rant, recitavit: se & socios canibus, qui populum
defenderent, comparabat: Alexandrum nominabat
Monolycum. Atheniensibus animi pendentibus: De-
mades ab oratoribus accepit quinque talenta: Alexan-
dru[m]q[ue] placavit. Quum se Agis Lacedæmonius
commoveret: Demosthenes un[us] surrexit: mox, A-
theniensibus cessantibus, Agide mortuo, recidit. Sub
idem tempus causa de corona, quæ paulò ante Chæ-
ronensem pugnam prætoris Chæronida instituta fue-
rat: decimo post anno Aristophonte prætoris acta
est. Tunc Aeschines, quum quintam suffragiorum
partem non tulisset: ex urbe profugiens, reliquum
tempus rhetoricæ magister circa Ioniam & Rhœ-
dum consumpsit. Quum Harpalus ex Asia cum gran-
di Alexandri pecunia ad Athenienses confugisset:
primò Demosthenes populo dissuadebat: ne illum
reciperet: nève rempub. temerè in discrimen conij-
ceret. Non multis diebus post, inter Harpali argen-
tum, scyphum regalem ex auro egregium conspicua-
tus: quantum penderet, quæstuit. Harpalus, qui ad
scyphum oculos cum adiecisse animadverterat: per-
dit tibi, inquit, xx. talenta: ac continuo noctu scy-
phum cum ea pecunia domum eius misit. Postero
die orator in concionem prodijt collo obvoluto:
quumq[ue] dicere iuberetur: non, inquit, possum: Vox
mea interclusa est. Ibi quidam homines acuti, non
colli

colli angina, inquebant, hac nocte laborare coepit, sed argenti angina. Fit inquisitio: pecuniam iudicatur cepisse: in carcerem conijcitur. Ex quo clam in exilium Troezenem profugit: sæpenumero cum lachrymis respectans ad urbem: animo planè molli atq; effœminato. Fertur, quum ex patria discederet, manibus ad arcem porrectis, dixisse. Cur tibi, ò dea casia, tres immanissimæ bestiæ in delicijs sunt, notua, draco, populus? Familiares porrò, & adolescentes, à repub. deterrens, dicebat: si duæ sibi de principio uia propositæ fuissent: una ad oratorum subsellia, & ad conciones: altera, quæ rectà ad interitum duceret: præsciuissetq; pericula, formidines, inuidiam, obrectationes, contentiones ciuiles: se eam, quæ proximè ad perniciem ferret, præoptaturum fuisse. Quum in eo exilio esset: mortuus est Babylone Alexander: Leosthenisq; uirtute, à quo Lamia Antipater circumcludebatur, Græcia coepit reuiuiscere. Pytheas & Callimedon Carabus Athenis ad Antipatrum profugerunt: & cum legatis eius circumeuntes, in officio continere Græcos studebant. Contrà Demosthenes Atheniensium legatis se coniungebat: operamq; suam in concitanda Græcia præstabat. In Arcadia igitur Pytheas quum pro concione dixisset: ut in ea domo, in quam lac asini inferretur, mali aliquid esset: ita et repub. in quam

Demosthenis
exilium.

Bestiæ Mia-
neruæ.

Alexandri
Magni mors.
Antipater.

Pytheas.

Restitutio De
mosthenis.

Eius mors.

Archias exu-
lum uenator.

Al. Calabria.

Atheniensis legatio accederet, egrotare: Demosthe-
nes id simile in aduersarium reuersisse dicitur: &
lac illud sanitatis causa inferri: & Athenienses ob
salutem Græciæ adesse. Quod populo Atheniensi
usque eò probatum est: ut cum ab exilio honorifica-
centissimè, omnibus ordinibus obuiam euntibus, res
uocaret. Tunc ille, manibus sublatis, beatum eo die
se prædicauit: qui melius, quàm Alcibiades, redi-
ret. Verùm patria frui exiguum tempus licuit. Mox
enim Græciæ libertate præcipitante: mense Iulio ad
Cranonem pugnatum est: Augusto præsidium Mu-
nychiam intrauit: Octobri uitam Demosthenes ami-
sit. Nam quum Antipater & Craterus aduentare
dicerentur: Demosthenes, ceteriq; oratores, quos de-
di sibi postulabat Antipater, ex urbe discesserunt:
quos, Demade referente, populus capitis cõdemna-
uerat. Quum alij alia loca fuga peterent: circum-
missi sunt ab Antipatro, qui eos interciperet. Ho-
rũ præfectus erat Archias, qui olim fuerat histrio,
cognomento Phygadotheras. Ab hoc comprehensi,
& ad Antipatrum missi, Hyperides orator, Aristo-
nicus Marathonius, & Himeræus Phalerei frater,
interfecti sunt. Idem quum audisset, Demosthenem
in templum Neptuni in Calauria confugisse: eodem
uenit: eiq; persuadere conatus est: ut secum ad An-
tipatrum exiret: nihil illum mali accepturum. De-
mosthenes,

mosthenes, nunquam, inquit, in scena personatus mihi persuasisti: neq; iam mihi promittendo fidem facies. Quum Archias irasceretur, & minaciter ageret: iam, inquit, ex macedonico tripode uaticinarius: at antea histrionis personam gerebas. Hoc quum dixisset: Archiam paulum commorari iuber: ipse uenenum sumens, quod in calamo: aut, ut quidam uolunt, in annulo, habebat: Vitam XVI. Calend. Nouemb. etatis anno altero & sexagesimo, cum morte commutauit. Fuit is annus ab V. C. circiter 429. ante Christum. 322. Ei post paulo populus Atheniensis honores meritos tribuit. Nam & aeneam ei statuam in foro posuit: & illi, qui quoq; tempore ex ea familia maximus natus esset, uictum in prytaneo decreuit: notumq; hoc epigramma in basi inscripsit.

Honores post mortem.

Tā manibus, quā corde, fores Demosthenes acer:

Nunquam Pella ferox Helladi iura daret.

Ceterum Demades, qui diu Macedonibus fuerat adulatus: non multo post, Antipatro offensus, à Casandro est una cum filio trucidatus.

Demadis exitium.

IN EANDEM OLYN-

thiacam primam Demosthenis, scholia

~~Martini Crispi.~~

IN ARGVMENTVM LIBANII.

Libanius circi
ter annum
Christi. 352.

ΛIBANIO Y.) Libanius Antiochenus, rhetoriæ magister, temporibus Iuliani præuaricatoris, usq; ad ætatem Theodosij maioris, patre Phasgano natus, discipulus Diophanti: Scripsit plurima, & inter ea laudationem Constantij imperatoris, item Iuliani, & declamationes, epistolasq;. Idem memoria Basilij et Gregorij floruit. Iulianus uerò præuaricator, tametsi tot rebus occupatus esset: dicendi etiam studium laudemq; attigit: Antiochenumq; magistrū Libanium supra modum admiratus est: partim sortasse, quòd uerè laude dignum existimaret: partim, ut hunc præferendo, magnum sophistam Proæresium morderet. Quidam itaq; Acacius qui inter præstantes dicendi laude numerabatur: et Tuscianus Phryx, hoc nomine semper eum accusabant: iudiciūq; eius reprehendebant. Suidas. ὑποθέσις.) argumentum significat, πλὴν τοῦ λόγου περιεχλῶ. sed in secunda Olynth. αἱ τῶν πράξεων ἀρχαὶ καὶ ὑποθέσεις, sunt causæ rerum & antegressiones, tanquam fundamenta:

ὑποθέσις.

amenta: quæ in ædificijs ibidem τὰ κᾶτωθεν di-
 cuntur. apud græcos rhetoris ὑπόθεσις est quæ-
 stio finita, cōstans personarum rerumq; attributis:
 quàm Cicero causam & controuersiam nominat.
 aliquando idem est, quod conditio, siue πλάσις, si-
 etio: unde συλλογισμὸς ὑποθετικὸς nomen ha-
 bet. τὸ Ολυνθιακὸν.) Etiam Olynthiacæ ora-
 tiones sunt contra Philippum: tametsi ab urbe O-
 lynho sic inscriptæ sint. Sunt enim undecim Dēmo-
 sthenis orationes in Philippum: tres Olynthiacæ sci-
 licet, prima Philippica, oratio de pace, secunda Phi-
 lippica, oratio de Haloneso: oratio de ijs, qui sunt
 in Cherrhoneso: tertia et quarta Philippica, respo-
 nsio ad Philippi epistolam: et una in filium eius Ale-
 xandrum. λόγου.) λόγος orationem orato-
 ris hoc loco significat. ποιεῖν δὲ λόγους, orationem
 habere, uerba facere. λόγου διδόναι τοῖς πρὶν
 σι, dicendi potestatem facere ijs, qui accedunt, O-
 lyn. 2. λόγου τυχεῖν, potestatem dicendi conse-
 qui. λόγου ἐκ λόγου λέγειν, aliud ex alio dicere,
 πῶς εἰς φ. Accipitur & pro ratione hominis: un-
 de ζῶον λογικὸν ἢ ἄλογον. Est etiam in ratio-
 nibus arithmeticis: unde ἀνάγειν χρέματα εἰς
 ἀγρογίου λόγον, apud Diodor. reducere aliquā
 pecuniæ summam ad rationem argenti aut monetæ.
 Item rationes de pecunijs repetundis, aut de rebus

Philippica
 orationes.

λόγος

in repub. administratis, significat: ut, λόγον ἔχοντες διδόναι τῶν πεπραγμένων, id est, εὐθύνας ὑπέχειν. Et rationem habere, rationem ducere, aestimare, cura habere. τοιοῦτον λόγον τοῦ δικαίου, Phil. 2. τῶν προγόνων καὶ τῶν μέλλοντος αἰῶνος ἔχει λόγον, πῶς σε φ. Σὺ δ' οὐδ' ὅτι τοιοῦτον λόγον, tu pronihilo putas, ὅτι τὴν πεπραγμένην ὑπὲρ φορμίων. Item id, quod uerisimile aut par est. καὶ τοιοῦτον ὡς ἔχει λόγον, σὲ Ἀπολλίδωρον ὄντα ἔχει. quomodo est consentaneum? ibidē. Accipitur quoq; pro fabula ἢ re commentitia, ut πρὸς Λεπτί. ἵνα οὐ μὴ λόγον λέγω μόνον. ἔχει. πῶς σε φ. τί λόγος πλάττης; Phil. 1. ἀποστῶντα τοιοῦτοι οἱ λογοποιοῦντες, id est, οἱ περὶ λόγοι, nugatores: ut à Stoicis ἢ Epicureis D. Paulus Act. 17. nominatur. Item pro rumore, ut διαδοῖναι λόγον, rumorem spargere. Et procogitatione, Demosthenes κατὰ σε φ. ψευδομαρτυρῶ. α. λόγον δ' ἐμαυτῷ διδοῦς, εὐρίσκω. ἔχει. sed quum mecum rem reputo: uel, cum animo meo confidero. Nec dubiū, quin plura queant de hoc uocabulo obseruari: sed hæc nunc satis.

Ολυθος (ὠ.) Argumenti huius partes tres sunt. Vna, de urbe Olyntho: altera, summa huius orationis: tertia, ueteris consuetudinis de theatriali pecunia explicatio. Prima pars continet τὰ ἀπ' ἐρχόμενα

Ἡρμῆς ἄρχι τέλῶς, ut Hermogenes nominat: quæ
apud latinos pertinent ad locum coniunctorum siue
adiunctorum. Est ἡ περιόχη, comprehensio totius
historiæ de illa urbe: facta ἀφ' ἧς σιωτὸ μω,
breui narratione: cuius membra singula indicabo.

Ολυνθός.) Olynthus dicitur ἡ ὠμὴ σὺν κῆ,
ficus immatura, grossi: πρὸ δὲ ὁλῶς αὐθέρ: quod
propter immaturitatem adhuc uireat. Olynthus au-
tem urbs, quam ab Olyntho Herculis filio Stephe-
nus de urbibus scribens uocatam ait: prius à Philip-
po excisa est: quàm ad maturitatem suam peruenis-
set. ὠ. θρᾶκης.) ὁ τόπος, ἡ θέσις, positio
urbis. Olynthum Thucydides libro 1. in loco plano
sitam fuisse dicit. θρᾶκη habet iota subscriptum.
Nam inde θρᾶκίς apud poëtas dicitur. ἑλλαν-
νικόρ.) ἡ ποιότης τῶν πολιτῶν, genus ciuium,
scilicet græcum. ἀπὸ χαλκίδος.) ὡς μέγα
πόλεως, quam opulentissimam fuisse Mela scribit.

ἢ εὐβοία.) Euboea insula non lata, sed longa,
ideoq; μακρὴ dicta, toti Boeotia opposita. Hodie
Nigropontus. ἀποικία.) ἀποικία, colonia. co-
loniam deducere in aliquem locum, vocat Diodorus
Siculus κατακληρονομήματα χωρῶν. κληρο-
νία, populus sorte emissus ad habitandum in aliquo
loco: ἔ. coloni, quos mittebant Athenienses, κλη-
ρονοχοὶ nominabantur. πολλοὶ δὲ.) τὰ πρᾶξα-
θέντα,

θύματα, res gesta: sed ἀορίστως καὶ γενικῶς, in
 genere et infinitè. Ἀθωάκοις.) αἱ ἀριστοὶ αἱ
 πρῶται καὶ εἰδοποιήτορες: res gesta finita et sin-
 gulares. Athenienses aliquando cum Olynthijs bel-
 lum gesserunt duce Timotheo, Olynth. 2. Quo tem-
 pore Athenienses Perdiccas Philippi frater cū Ma-
 cedonibus adiunxit. Vlpianus in 2. Olynth. ἀρ-
 χῆσι.) Athenienses imperium Græciæ 73. annos
 obtinuerunt, Philip. 3. Hoc participium seruit τῇ
 συντομίᾳ, breuitati: et significat τὸν χρόνον,
 tempus: pro illo, ὅτε ἦρχον, quum imperarent:
 uel potest exponi per relatiuum, οἵτινός ἦρχον.
 Sed prior sententia melior. λακεδαιμονίοις.)
 qui undetriginta annos Græciæ principes fuerunt,
 Philip. tertia. Agesipolis Lacedæmoniorum dux,
 quum multas Chalcidenses ciuitates subegisset: et
 Olynthum quoq; se capturum consideret: repenti-
 na morte intercipitur. Pausanias γὰρ τοῖς λακε-
 δαιμονίοις. Quamquam ea, quæ iam adferam, ab istis di-
 screpant. χρόνῳ τε.) ἡ αὐξήσις, incrementum
 Olynthi. Vlpianus, et Demosthenes 3. Philippica
 dicunt, 32 ciuitates græcas in Thracia fuisse. Ha-
 rum caput fuit Olynthus. De Olynthi amplificatio-
 ne et expugnatione Demosthenes in oratione πρὸς
 τὸν Ἀλκιβιάδην sic scribit. Olynthij, quum tantum
 quadringentos equites haberent: uniuersiq; nume-
 rum

Olynthij.

rum quinq; millium nō superarent: quōd necdū oēs
Chalcidenses unū in locū congregati essent: quū La-
cedæmonij pedestri naualiq; magno exercitu contra
eos uenirent (nostis enim, opinor, ijs temporibus La-
cedæmonios latē terra mariq; imperasse) tamē, quīs
tantis copijs oppugnarentur: neq; urbem amiserūt,
neq; castellum ullum: sed complurium præliorum
uictores, tres belli duces interfecerunt: belliq; ad ex-
tremum suo arbitrio finem fecerunt. Posteaquam
uerō pecunia quidam delectari cœperunt: & ob stul-
titiā, uel infelicitatem potius, hos sibi multitudo
fideliores putabat: quā eos, qui salutaria consilia
dabant: & Lasthenes domum suam lignis ē Mace-
donia allatis tegebat: Euthyrates uerō sine impen-
dio greges bouum alebat: alius cum ouibus aduenie-
bat, alius cum equis: populus autem, ijq;, in quos om-
nia ista comparabantur: non modō non irasceban-
tur: aut in tales uindicandum putabant: sed suspicie-
bant, æmulabantur, honorabant, uiros putabant:
quum hæc ita serperent: largitionisq; corruptela su-
peraret: tametsi mille equites haberent: ipsi nume-
ro amplius decem millium essent: omnes accolæ eos
iuuarent: nos decem millibus mercenariorum mili-
tū, quinquaginta triremibus, ciuib; quater mille,
auxilio ueniremus: harum tamen rerum nulla illis
salutem attulit: sed antē, quā is annus belli exisset:
à pro-

à proditoribus ciuitates Chalcidicæ omnes perditæ
 fuerunt: neq; Philippus proditoribus poterat obse-
 qui: neq;, quodnam potissimum caperet primum, sci-
 re poterat. Quingentis autem equitibus, unâ cum
 ipsis armis, ducum perfidia positus est. Vlpianus in
 hoc loco scribit: quod Olynthij tres Polemarchos oc-
 ciderint: Teleutiam Agesilai fratrem, Agesipolin,
 & Polybiadem. *συμμαχία*.) societas cum Phil-
 ippo Macedone. *ποινιστάμνοι*.) participia
 apta sunt *τῇ ἐρομένη λέξει*: ut nominat Aristot-
 eles libro tertio rhetoricorum: *τῇ περιβολῇ*, ut
 Hermogenes uocat: productæ, circumductæ, & pen-
 dula orationi. Seruiunt *τῷ ὄγκῳ* & *τῇ πυκνότητι*
τοῦ λόγου: ponderosam & densam oratio-
 nem faciunt. *πρὸς ἄλλω αἰὺς*.) bellum fuit in-
 ter Philippum & Athenienses diuturnū: postquam
 uiolato fœdere, quod cum eis habuerat: Philippus
 Amphipolin ab Olynthijs accepit: cuius possessio
 fuit urbis: eaq; subdita erat Olynthijs: quo tempore
 etiam socij ab Atheniensibus defecerunt. In argu-
 mento *ἀωνύμῳ* orationis *περὶ πᾶπε*. *κατ' ἀρχὰς*.) solet particulis temporis præponi
 aliquando articulus, ut *τὸ νῦν*, et *τὸ νῦν* *ἔτι*, id est,
 nūc. *Ἀνθεμῶντα*.) *τὸ αἰτίον τῆς συμμαχίας*.
 Philippus eis Anthemuntem concessit: quam ciuita-
 tem omnes superiore memoria reges Macedoniae
 suam

suam uendicabāt: Potidæam quoq; dedit: postquam
 Athenienses, qui ibi incolebant, eiecisset: et inimici-
 tijs cum Atheniensibus susceptis, Olynthijs agrum
 utendum ac possidendum tradidit, Olynthiaca se-
 cūda, et Philippica secūda. ἄμφισβητήσιμος.)
 Ista adiectiua in ἴμος, significāt ferè passiuè: ut ἄμ-
 φισβητήσιμος, controuersus, dubius, plenus dis- Adiectiua
 sensionis: προσδοκίμος, qui expectatur, Phil. 2. in ἴμος.
 ναυπηγήσιμα ξύλα, ligna ad edificandas naues
 apta, Demost. in Alexandrum. Sed κέρυμα δ' ὄ-
 γρα, actiuè, frugifera arbores, Diodorus libro ul-
 gesimo. ποτίδαα.) Athenienses, qui Poti-
 dæa habitabant: quum bellum eis cum Philippo non
 esset, sed societati: quumq; Potidæam incolentibus
 etiam iusiurandum dedisset Philippus: ab eo tamen
 bonis suis spoliati fuerunt. orat: de Haloneso. Phi-
 lippus promisit, Amphipolin se cōseruaturum A-
 theniensibus: si Olynthios à societate sua repelle-
 rent. Athenienses igitur Olynthios reiecerunt: &
 post tamen amicitiam cum eis fecerunt. Quum ui-
 deret Philippus, se non satis ualere ad Olynthios
 oppugnandos: quòd eos non deserturi essent Athe-
 nienses: ipsos, donata Potidæa, ab Atheniensibus a-
 uellit. Vlpian. 2. Olynth. Pydnam etiam, quæ est
 ciuitas Macedoniæ, Olynthijs dedit. Diodor. li. 16.
 Potidæa & Anthemus sunt oppida Macedoniæ,
 h Plin.

Plin. lib. 4. cap. 10. Potidaeam tamen Vlpianus in Thracia esse scribit. Ὑσερον ὑποπτεύειν.) ἢ ἀπίσασις, defectio à Philippo, καὶ τοῦναντίον ἐπεριπίττειν, contrario, & inopinato exitu. ὁρῶντος.) αἰτίου φθαρτικὸν τῆς φιλικίας, causa corrumpens amicitiam. Participium hoc significat καὶ ποιντικὸν καὶ παρορμητικὸν αἰτίου, causam efficientem & impellentem.

ταχέειν καὶ πολλῶν.) Illyrijs & Pæonibus victis, Amphipoli capta, Thissalis ad amicitiam suam adiunctis &c. uide Diodor. lib. 16. ἡ τῶν βασιλέων αὐξήσις est liberis rebus. per se metuenda: magis autē, si sit ταχέειν: maximè uerò, si πολλὰ. hæc enim sunt σημεῖα τῆς ἀπιστίας, τῆς πανουργίας, τῆς τυραννίδος. Ελαχίσταις ἀφορμαῖς χρησάμενος, μεγίστω τῶν καὶ τῶν Εὐρώπῃ δουλασσιῶν κατεσκεύασεν, ἰδίαν βασιλείαν: id est, ex paruis inijs maximum effecit totius Europæ regnū suum. Diodorus ibidem. Οὐπισίω.) præcipua causa defectio- nis: quæ est τῆς Βουλῆσεως. Superior erat τῆς δουλείας. Fortè potentiam Philippi non metuis- sent: nisi eum in societate & amicitia colenda in- fidelem cognouissent. Quoniam uerò & facultatem & uoluntatem nocendi habebat: meruò timebatur. Amicitia Philippi & societas non erat ἀληθινή

εἰνὴ φιλία, sed λυκοφιλία: amicitia, qualis est
 luporum: ut est in quadam Platonis epistola. Erat
 leonum amicitia cum hominibus. ἔκ ἐστι λέοντος
 καὶ ἀνδρῶν ὁμοφιλία, inquit Homerus.
 Olynthiaca secunda, Nemo prorsus est, quem non
 ille deceperit: qui quidem cum eo commercium ha-
 buit. Ex singulorum enim, qui eum nō norant, stul-
 titia identidem inducta, sibiq; conciliata, ita crevit.
 ἀποδιδυμεύοντα.) ὁ καὶ τοῦ πρῶτου τοῦ
 ἀποστασίας, occasio defectionis captata: καὶ αὖ
 πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καταλλάγει, compos-
 sitio cum Atheniensibus. Olynthiaca tertia: fecimus
 cum Olynthijs pacem. Erat id tanquam obsta-
 culum Philippo, & graue: urbem tantam, recon-
 ciliatione gratiae, nobiscum facta, tanquam in por-
 tu imminere eius occasionibus. πέμψαντες.)
 Participia haec significant τὸν τρόπον, modum a-
 gendi. Quomodo fecerunt pacem cum Atheniensibus?
 obseruatione absentiae eius, missione legatorū,
 fœderis uiolatione. Et hoc est τὸ λινθητικὸν καὶ
 πρὸς Ἀθηναίους αἴτιον, causa impellens Philippū
 contra Olynthios. κατελύσαντο.) alij, κατε-
 μύσαντο, id est, clauserunt. σωτῆρσιντο.)
 σωτῆριμα, paciscor, pactionem facio cum ali-
 quo aliqua de re. σωθῆναι, ἐφ' οἷς ὅτι δῶκα τὸν
 τὸν εἰς τὸν : quavis conditione pacem facere,

σωτῆριμα

Diodorus libro decimosexto. σύνθεσις, compositio, pacificatio. διεπρεσβέοντο πρὸς τοὺς μεκεδόνες ὑπὲρ εἰρήνης καὶ σωθείας, id. m. libro 17. εἰ, σωθείας τινὶ φιλίᾳ, σωθείας σωθῆκας, libro 20. Legitur aliàs in hoc loco, σωετέθητο, pactum erat, pactio facta erat. In oratione πρὸς τῆς πρὸς πρεσβείας, σωθείας τῶν καὶ τῆς πόλεως ἀγνώμων, κατ' ἀχρηστίας est: id est, turpem pactionem contra remp. constare. sed actuum σωσίθυμι, componere et contexere aliquid significat. πρῶγμα ἐν σωτεθῆν, uersutum et callidum institutum, πρὸς σεφάν. Et, λόγος καὶ μύθους ἐν προσώπῳ σωθεῖναι: componere fabulosam atq; fallacem orationem, ibidem.

κοινῇ.) datiu secundae et tertiae declinationis saepe sunt aduerbia, ut κοινῇ, communiter: δημόσιον, publicè: ἰδίον, priuatim: χρόνον, tandem: κύκλῳ, circumcirca. πείσασθαι) φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ θέας: amicitiam et pacem constituere. πονδῶν, οἶνον ἐκχυσίς ὑπὸ τιμῇ τῶν θεῶν libatio uel libamentum honoris deorum causa.

πᾶσαι μὲν προφάσεις.) ergo ἡ γνώμη αὐτῶν τοῦ τοῦ. Estiam ὁ τῶν Ὀλυβίων καὶ ἰνδίων

Cur Philip. v. Aliam etiam causam narrat Iustinus libro 8. p. Olynthū Post hæc, inquit, Olynthum aggreditur. Receptum exciderit. enim per misericordiam, post eadem unius, duos fratres

res eius: quos Philippus ex nouerca genitos, ueluti
 participes regni, interficere gestiebat. Ob hanc igitur
 causam urbem antiquam & nobilem excidit: &
 fratres olim destinato supplicio tradit: prælaq; in=
 genti pariter, & parricidij uoto fruitur. Duas er=
 go ob causas Olynthios Philippus oppugnavit: tum
 ob istam, quam Libanius recenset, defectionem: tum
 quòl, ut Iustinus ait, fratres eius receperant. ὧς
 τὰς συνθήκας.) Εὐλογ. & αἰτία τοῦ πολέ=
 μου, iustabelli causa. Tyranni habent uoluntatem no=
 cendi: eam tamen etiam honestis præscriptionibus
 tegere conantur. Sed hoc loco graues causæ belli mo=
 uendi: & est αὐξήσις, incrementum causarum. Ab
 amicitia Philippi defiterunt. Excusari potuisset, si
 nullum fœdus illis cum eo intercessisset. Nunc facti
 sunt fœdifragi. Ferri etiam hoc sorte potuisset: si si=
 ne periculo Philippi fuisset. Nunc postquam se ad
 eius hostes contulerunt: ipsi quoq; Philippo hostes
 facti sunt. Εχθροὺς.) Athenienses erant hostes
 Philippi: quoniam ipsis inuitis, qui Argeum consti=
 tuere regem uoluerant, rex Macedonia factus est:
 diuq; de Amphipoli, quam Mela Thraciæ urbem
 scribit, cum eis contendit. Diodor. libro 16. & Li=
 banus in argumento orationis περὶ πρὸς πρὸς ὁβέ=
 ας. πόλεμον ἐπὶ νενεκερ.) bellam inulit. Græ=
 ci hoc uerbo eodem modo utuntur, quo latini uerbo
 b 3 inferre.

ἡ φέρει.

inferre. ὡς φέρει τινὶ ἀπώλειαν, κρίσιν, ἐνθὺ
 νας, συμφορὰν: inferre alicui perniciē, iudiciij pe
 riculum, accusationem de pecunijs repetundis, cala
 mitatem, apud Diodorum. Idem est, πόδι βάλλω
 τινὰ συμφορᾷς, quod uerbum passim inuenitur.
 Sic, ἐπιβάλλω τινὶ διαβολὰς ψευδῆς, καὶ κα
 τηγορίας ἀδίκους, Diodorus libro 18. Eodem
 modo dicitur, ἐπάγω τινὶ κενῶ αἰτίαν, Orat.
 περὶ Σεφάνου. Οἱ δὲ ἐπὶ ὁμφασιν.) πρεσ
 βεία ὑπὲρ βοῦθείας, petitio auxiliij. Haecenus pri
 ma pars argumenti: descriptio uidelicet Olynthi,
 nobilitas eius, antiquitas, res gestae, societates, defes
 sio, periculum, legatio ad Athenienses. Οἷς ὁ
 Δημοδότης.) Sequitur altera pars, argumentum
 ὅτι summa huius causae, ἢ ὑπόθεσις, καὶ ἡ πόδι
 Βολὴ τῷ λόγῳ, ut Isocrates in oratione ad Phi
 lippum uocat. Sed tamen etiam sequentes orationes
 Olynthiacas pertinet: ut ὅτι pars superior. Βοῦ
 θεῖα.) ἢ πρότασις τῷ λόγῳ: succurrendum est
 Olynthijs. ἀσφάλειαν.) ὅτι χρησιμὸν καὶ ἀν
 αγκᾶν κεφάλαιον generis deliberatiui, utile
 ὅτι necessarium. Salus Olynthiorum est nostra sa
 lus. Hoc est χρημικὸν καὶ ἀσφαλές. σωζαμένῳ.)
 ὅτι εὐδαιμον καὶ ἀσφαλές ἔσται: quod habet ἀντι
 μεταβολῶν, contrariorum commutationem. si
 conseruabuntur Olynthij: Philippus ex Macedo
 nia

nia non inuadet in Atticam: sed Athenienses ex Attica in Macedoniam inuadent. Participium σωζομένων est ὑποθετικόν, significat conditionem: pro eo, quod est, ἐάν σωθῶσιν. ἡξεῖν.) ἡξεῖν est uerbum etiam hostile: significat ἐσβάλλειν, cum exercitu uenire, et inuadere. ποιεῖν δὲ πόλεμον.) latine etiam dicitur, bellum facere.

ἀνείδει.) apertam esse. prateritum passiuum ab ἀνίεμαι, aperior, laxor. φησὶ δέ.) τὸ κεφάλαιον τὸ δύνατο ἢ πρόληψιν. Poterat enim dici: at non possumus Philippo nocere. Respondet, posse illi noceri. Id apertius docet in Olynthiaca secunda. ὡς ὑπέληπται.) prateritum passiuum, ab ὑπολαμβάνω, existimo. Hoc loco est ἀσφοδὴς, καὶ ὑπερβαδύτων λέξεων: quae habet quandam ἀσάφειαν. Construenda autem uerba sic sunt: ἔχῃ δυνάμεχτος, ὡς ὑπέληπται.

θαρσύνων.) hoc participium significat τὸ τελεδικὸν αἰτίον, causam finalem: id est, ἵνα θαρσύνῃ, ut confirmet. Διάλεκται.) prateritū passiuum ἀδιαλέγομαι. Aliud κεφάλαιον, item ad facultatē, πρὸς τὸ δύνασθαι, pertinens: unde exercitus alii possit: scilicet ex pecunia theatri: si ea fiat militaris. Sed de hac fidētius in tertia Olynthiaca. et in oratione πρὸς τῆς συνίξεως. Εἰ δὲ

ἔδοξεν.) Argumenti pars tertia, nempe ἡ τὸ ἀρε-

χαίει ἔθης ἔκδοσις: interiecta κατ' ἐπιμέλει
 λῶ. Ἐπεὶ κέ βασις: Hoc est, antequam absoluat
 partem secundam: narrat quadam uelut digressionem
 uetustum morem de pecunia theatri. ἔπρὸς
 δὴ λῶν ὅρ.) Participium ὁρ συντομίας ἐνέκει
 ponitur, pro relatiuo pronomine, ὅρ uerbo: ὅτι
 ἔπρὸς δὴ λῶν ὅρ. Aut potius causam impellen-
 tem significat: ὅρ quasi pro genitiuo absoluto, ut
 grammatici uocant, ponitur: τὸ ἔθης ἔπρὸς δὴ λῶ
 ὄντ' ὅρ, ἀνάγκη σαφηνίσαι αὐτό. Οὐκ
 Theatralis
 pecunia. ὄντ' ὅρ ἔπρὸς δὴ λῶν.) De Theatrali pecunia in
 hanc sententiam Vlpianus. Quum de locis in Thea-
 tro cōcertaretur: diuitesq; sibi gradus emerent: pau-
 peres propter egestatem nō possent: Pericles, ut bo-
 nam gratiam apud multitudinem sibi quæreretur: pe-
 cuniam publicam, ex uectigalibus redactam, ad spe-
 ctacula ὅρ ludos conferri uoluit. Accipiebat autem
 unusquisq; duos obolos: quorū unum ad uictum res-
 tinebat: alterum dabat architecto theatri. Nondum
 enim id ex lapide edificatum erat. Deinde quum
 quidam Apollodorus eas uellet militantibus restituere:
 Eubulus, unus ex magistratu, homo popularis,
 capite sanxit: si quis amplius id tentaret. Qui ue-
 rò harum pecuniarum curator erat: nominaba-
 tur ἀρχὴν τῆς θεωρικῆς: ὅρ has curare, dicebatur
 ἀρχὴν ἀρχὴν θεωρικῆς, ut est apud Suidam:
 qui

qui aliàs aliter definiri solitū fuisse, tradit id: quod ad ludos, ad sacrificia, ad dies festos, dabatur. Nam quodam tempore drachmam datam fuisse: nec licuisse ijs, qui urbe abessent, theatralem pecuniam accipere, illi autem ludi Liberalibus committebantur.

Οὐκ ὂν τ' Θ.) Participium in genitiuo casu solute apud Græcos poni ἀπολελυμένως, absolute: quum aliqua significatur cōsequentia: ut apud Latinos in ablatiuo: notum est. Sed inueniuntur etiam alij casus absolute positi: quod aliquibus exemplis ostendam. Aliquando enim accusatiui participiorum absolute ponuntur apud Atticos loco genitiuorum: sed cum aduerbio similitudinis. In oratione τοῦ Σεφᾶ. Επιστα τοιαῦτα ποιοῶν: λέγεις, ἀδελφὲ προσεῖν αὐτῷ δημοτικῷ: ὥσπερ ἀνδρὶ ἀντὰ ἐκδιεσσωκῶς καὶ συγγραφῇ: εἶτα ἔκ ἔχοντα, ἀπροσῆκεν ἐκ τῆς συγγραφῆς, κομίζομεν Θ: ἢ λόγῳ τῶς δημοτικούς: ἀλλ' ἐ τοῖς πράγμασι, τοῖς πολιτεύμοσι, γινώσκουσιν. Hoc est, Deinde quum talia facis: dicis, quæ res in homine populari spectandæ sint: tanquam statuat per syngrapham locaueris: posteaq; non ita facta, ut ex syngrapha oportebat, receperis: aut quasi ex oratione uiri populares, non ex rebus in rebus gestis, cognoscantur. Illud γινώσκουσιν referatur ad particulam ὥσπερ. Et in eadem oratione.

καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπλῶς,
 ἐμὲ ἐννοίας, πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους
 φυλάττειν ἐμὲ, καὶ τηρεῖν ἐκείθεν: ὅπως μὴ
 πρᾶκρυσώμαι, μηδὲ ξαπατήσω: δεινόν, καὶ
 γόντα, καὶ σοφιστήν, ἐτὰ τοιαῦτα, ὀνομά-
 ζω: ὥς, ἐὰν πρότερός τις εἴπω τὰ προσόν-
 ῃ αὐτῷ ποδὶ ἄλλῃ: ἐδὲ τὰυτ' ἔσως ἔχοντα
 ἐδουκέτε τοὺς ἀκρόντας σκεψομένους: τίς
 ποτ' αὐτὸς ὅστις ὁ ταῦτα λέγω. Præterea,
 tanquam ipse ingenuè ac benivolè omnia uerba fe-
 cisset: cauendum me, & obseruandum dicebat: ut ne
 eluderem, nèue deciperem: astutumq;, & præstigia-
 rum artificem, sophistamq;, & alijs eiusdemmodi
 nominibus, me uocabat: tanquam, si quis priore lo-
 co, quibus ipse laborat uitijs, ea de alio dicat: conti-
 nuò hæc ita sese habeant: neq; consideraturi sint ij,
 qui audiunt: quisnam sit is, qui illa obiecerit. Hunc
 locum habeo à Gerardo Seueno, præceptore meo
 obseruando, quum istam orationem anno ab hinc
 septimo in prima classe explicaret. Nonnunquā no-
 minatiuus participij ponitur absolutè. ut Δόξα. *Demosth.*
 πρὸς πολυκλῆα. Δόξα γὰρ ὑμῖν,
 ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τοὺς βουλευτάς ἀπε-
 νεγκῆν τοὺς προεδίοντας τῶν τε δημο-
 τῶν, καὶ τῶν ἐγκεκτημένῶν: προσεπ-
 νέχθην μὲν τόννομα γνῆναι τοῖς δὲ ἡμοῖς: δὲ δὲ
 φανερῶ

φανεραὺ εἶναι μου τὴν οὐσίαν. Quum enim
 uobis uisum esset: ut propter municipes referret se=
 natus eos: qui collaturi essent tum municipum loco:
 tum eorum, qui in municipijs aliquid possiderent:
 meum nomen etiam tribus in municipijs fuit rela=
 tum: propterea quod bona mea essent manifesta. Et
 προσαχθὲν, ibidem: Καὶ γινώσκω δ' ἐπ' ἅλιον, προ=
 σαχθὲν μοι ὑπὸ τοῦ δήμου μόνονα δ' ἔμμεναι
 γὰρ ἀγέρεις Ἑλλήων τον ἀντί Αντικλέ=
 οὺς ἀποχεροτονκὲν γ' τ' ὅ: ὡχόμενα ἀναγόμε=
 ν' ὅ δ' ἵα τάχους. Inde iterum, quum mihi à po=
 pulo mandatum esset: ut Menonem ducem in Helle=
 spontum portare in locum Autoclis: cui impe=
 rium abrogatum fuerat: solui celeriter, ac pro=
 fectus sum. Item γεγραμμένον: quod tamen
 participium γιναντίωσι, repugnantiam signi=
 ficat: & in eo subauditur particula καὶ περ. De=
 mosthen. πρὸς τὴν λακρίτ' παραγρ. Οὗτοι
 δ' οἱ μισθώτατοι ἀνθρώπων πάντων: γε=
 γραμμένον διαρρήδην γ' τῇ συγγραφῇ:
 Αθῶναζε πάλιν ἡ κερτὰ χήματα: εἰς χίον
 ἐπέβησαν καὶ ταχύναι: ἀ' ἐδ' ανείσαντο Α=
 θήνηθεν παρ' ἡμῶν. Isti uero impurissimi homi=
 num omniū: tametsi disertè in syngrapha scriptum
 est: pecunias Athenas esse referendas: in Chium de=
 portari permiserunt: quas à nobis mutuas Athenis
 sumpse=

sumptserant. Sic δέοις προσήκον, ab impersonalibus δέοις προσήκει: sed aliquando cum ὦ-
 αω: ut in oratione Demosthenis in Boeotum de
 dote, ὦ αὐτοί, ὅταν μὴ τὸ τῷ συμφέρι: δέοις
 κυρίας εἶναι τὰς διαίτας: ὅταν δὲ μη συμφέ-
 ρει: προσήκον τῷ ἴσως γνώμην κυριωτέρων
 γινέσθαι τῇ καὶ τοὺς ὑμετέρους νόμους γνῶ-
 σθαι τῷ. Quasi, si huic utile sit: oporteat arbitria
 haberi rata: ubi uero nō sit utile: huius uoluntas de-
 beat plus posse: quàm ea, quæ ex legibus uestris statu-
 ta sunt. ὀλίγου δεινῶσαι, in Demet. Plutarch.
 δρόμῳ φεύγων ἐξέφυγε: ὀλίγου δεινῶσαι
 αἰχίσλῳ ἄλωσιν ἁλῶναι. Cursu celeriter effu-
 git: quum quidem parum absuisset: quin turpissimè
 captus esset. Xenophon tamen lib. i. ἀναβάσ: ὀλί-
 γου δεινῶσαντ' ὁ γενιτιῷ utitur. ὁ δὲ ἐχάλε-
 πανε: ὅτι, ὀλίγου δεινῶσαντ' ὁ κατὰ λευ-
 κὸν δῖνον: πρῶτος λέγοι τὸ αὐτὸ πᾶσι. At
 hic ægrè ferebat: quòd, quum propè lapidibus obru-
 tus fuisset: ille tamen hanc iniuriam uerbis paruam
 faceret. In fine i. Ph. lip. apud Demost. dativus ab-
 solutè positus est, sed cum præpositione ἐπὶ νῦν
 δ' ἐπ' ἀδελφοῖς ὅσι τοῖς ἀπὸ τῶ τῷ ἐμῶν
 τῷ γενεσθαι: ὅμως ἐπὶ τῷ, σιωποῖσιν
 ὑμῖν, ἐὰν πρῶτον, ταῦτα, περὶ δὲ: λέγειν
 αἰετοῦμαι. Nunc autem, tamen si obscurum est: quid-
 nam

etiam ex his mihi euenturū sit: tamen, quoniam persuaſum habeo: hac, ſi faciatis, uobis profutura: dicere uolui. Poſtremo ſciendum eſt: participium ſolum quandoq; abſolutè poni: et ſubſtantiuum nomen, quod ei addendum fuerat, alijs uocabulis circumſcribi. Diodor. lib. 19. de Agathocle. οὐ μὲν γὰρ, στρατηγὸς ὤν, κύριος τῆς δυνάμεως ἦν: ἀλλὰ καὶ προσαγγελθεῖς: ὅτε τινὲς τ' ἀποστατῶν ἐν τῇ μετοχῇ πρὸς Εὐβίαν συναγῶσι δύνανται: θρουσίαν ἔλαβεν ἀνυπόπτως κατὰ γράφην, οὗς προαγοῖτο, στρατιώτας. Non enim tantum iure imperatorio exercitum in poteſtate habebat: ſed etiam nuntio alato: quosdam, qui deſeciſſent, in mediterraneis ad Eubien colligere copias: facultatem conſcribendorum ad arbitrium ſuum milium ſine ſuſpicionē adeptus eſt. συμπηγνυμένων.) Ideo oportebat obolos architecto dari: ut theatrum ea pecunia conſtabulari, et ſartum tectum conſeruari poſſet. οὐ προεσῶτες.) participium iſtud loco nominis ponitur, id eſt, πρὸς ἔτα: atq; etiam ipſum eſt iam nomen factum: poſtquam tempus, ut grammatici loquuntur, amiſit. Δύο ὀβολοὺς.) Obolus apud Suidam eſt ſexta pars drachmæ: quarum cēto uno aureo rhenenſi: decem uno coronato ualent. Erit igitur drachma nouem crucigerorum: obolus trium
nummorum

Verba actiua
& media.

numorum Argentoratensium. θεωρεῖν γὰρ δυοῖν
ὀβολοῖν, duobus obolis habere spectandi potesta-
tem, περισεφ. Νόμον ἔθεντο.) Notandum hoc lo-
co: quod ab erudito ac diligenti Demosthenis inter-
prete Hieronymo Vuolfio didici: cui me plurimum
debere ingenuè fateor: aliquando χρηματισμοὺς
uerborum actiuorum et mediorum differre inter se
significatione. Nam quū dicitur, ἡ βουλὴ ἐποίησεν
τοὺς τριήρεις: significatur, senatum per alios
curasse triremes fieri. Quum dicimus, ὁ τις ἐποίησεν:
indicamus, quod aliquis ipse fecerit. Ο κατὰ
ψευδομαρτυρίας, qui falso testimonio oppres-
sit. ὁ κατὰ ψευδομαρτυρίας ἀρῶν, qui fal-
sos testes subornauit. στρατεῖν est τὸ στρατῷ
στρατεῦναι, τὸ στρατιῶν. κατὰδικάσαι est
iudicis: κατὰδικάσαι, accusatoris. νόμον θέ-
ναι, legem rogare aut ferre, est legislatoris Euba-
li. νόμον θέναι, legem comprobare, iubere, sancire,
est populi. contrarium est, νόμον λῦσαι, abrogare
aut repudiare legem. πόλεμον ποιεῖν, bellum
excitare: πόλεμον ποιεῖν, bellum gerere.
τοσούτων μὲν.) concludit digressionem de pecu-
nia theatri: ac redit ad secundam argumenti par-
tem. ἀλλ' ἔτι λέγει δὲ.) aliud κεφάλαιον, ὁ πό-
τις: quemadmodum Olynthijs subueniendum sit,
urbano scilicet, non conductitio milite. τὸ τὸ
πρῶτον

πράγματα.) uerbum infinitiui modi pro nomine
καὶ ἀντιμειλῶν: pro illo, φησὶν πρᾶγμα-
των ἀπωλείας. Οἱ γὰρ τῶν πολιτευομένων καὶ
πράττειν, qui in repub. administranda uersantur:
quibus opponuntur οἱ ἐδιδωτῆ καὶ πολλοί. ποδὶ
σεφάνος.

SVMMA TOTIVS ORATIONIS.

EXORDIVM, ὅζ' ὑπολήψεις: omnes
audiendi: occasio. PROPOSITIO, Olyn-
thijs est succurrendum. CONFIRMATIO
NIS κεφάλαια utilitas, et facultas. Vtilitati ob-
stat: primum inconstantia Olynthiorum. Probat
constantes fore socios: quia defecerint ultro à Phi-
lippo. Deinde, Bellum Olynthiacū an pertineat ad
remp. Athenien. Pertinet quia 1. ipsi saepe optarint
disidium inter Olynthios & Philippum. 2. quia oc-
casio nunc est, dedecus ut tollatur, et hostis reprimā-
tur. 3 quia Olyntho capta, Atticam inuadet Phi-
lippus: cuius industriā nō imitari turpe est. praestat
autē foris, q̄ domi bellum gerere. In facultate ur-
getur occasio. Sed obstat primum domestica inopia.
probat esse pecuniā, si ex theatra fiat militaris:
Item, eos antea etiam alijs opem tulisse. Deinde
hostilis potentia, quae refutatur. 1. quod omnibus
suspectum

suspecta sit. 2. inopinata Olynthiorum rebellionē
 3. Perfidia Theſſalorum. 4. barbarorum ſerui-
 endi inſolentia. 5. Tyrannico Philippi ingenio.
 PERORATIO conſtat adhortatione & or-
 ptatione.

EXPLICATIO SIN- GVLORVM.

Nomina
 veterum.

ΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.) ΟΙ ΠΛΕΙΣΤΕ
 ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΕΤΕΘΗΣΑΝ ΠΡΟΛΗΠΤΙ-
 ΚΩΣ ΤΑΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΤΟΙΣ ΠΑΙΣΙΝ. ΑΦ'
 ΩΝ ΕΜΕΛΛΟΝ ΟΙ ΠΑΙΔΕΙΣ ΕΠΙΤΗΔΕΥΕΙΝ ΠΡΑΓ-
 ΜΑΤΩΝ, inquit Homeri interpres ἱλ. Β. Veteres
 Græci pleriq; nomina principio liberis ſuis impo-
 nebant à rebus: in quibus ij poſtea operam ſtadiumq;
 poſituri eſſent. Demosthenes itaq;: tanquam à patre
 eius præuiſum eſſet: qualis ciuis in patriam olim eſ-
 ſet futurus: dictus eſt ἤνδ' ἂν τὸ δ' ὄν' & τὸ δ' ἡμὸν,
 ut ait Theon Sophiſta. Verè enim hic uir conſilijs
 ſuis robur ciuium ſuorum fuit, & aduerſarius eorū,
 qui Græciæ libertatem oppreſſam cupiebant, acer-
 rimus. Hinc Philippum in hanc ſententiam de De-
 mosthene dicentem Lucianus inducit. Triremes A-
 thenienſium, Piræeum, naualia, nagas ac fabulas iu-
 dico. Quid uerò facerent homines diſſoluti, luxuq;
 affluentēſe

affluentes? Vnus iste mihi obstat: omnes occasio-
 nes urget: omnes nostras petitiones & artes resu-
 tat. Excitat uel inuitos, tanquam mandragora so-
 pites, ciues suos: libertateq; dicēdi, uelut sectione aut
 uisione, aduersus socordiam utitur: minimeq; au-
 ram popularem in dicendo captat. Nec Amphipo-
 lin, nec Olynthum, nec Phocenses, nec Cherrhone-
 sum, nec oram Helleſponti tenerem: quantum qui-
 dem in illo fuit. Idem dicebat: se magnas fortune gra-
 tias agere: quod dux belli non eſſet Demosthenes:
 quippe cuius etiam orationibus, tanquam arietibus
 aut catapultis ex Athenienſi urbe emiſſis, omnia ſua
 conſilia quaterentur perturbarenturq;. Ipſe quoq;
 orator contra Aeſchinem grauiter & uerē de ſe di-
 cit. Nō ego lapidibus, nec lateribus muniui urbem:
 neq; in his rebus maximē gloriōr: ſed ſi meam muni-
 tionem rectē conſiderare uoles: inuenies arma, ur-
 bes, regiones, portus, naues, equitatum, harumq; re-
 rum deſenſores. Hæc ego pro Attica propugnacula
 obieci: quantum humano conſilio effici poteſt: his a-
 grum noſtrum cinxi: non Piræi tantum, aut urbis
 ambitum. neq; ego conſilio à Philippo uictus ſum:
 nequaquam: nec apparatu bellico: ſed ſociorum du-
 ces copiaq; à fortuna deſerti. Αθλωάου.) ἢ Α= Athenienſes
 θλωᾶ, Minerua, dea ſapiētiae: Αθλωᾶ γὰρ, ἢ φρο= à Minerua di-
 νησις, ait Homericus interpres ἰλ. α. Eadem eſt ἔτι.
 i dea

dea belli. Dicitur enim Pallas, ἀπὸ τοῦ πάλλειν
καὶ κρεῖδ' αἰναι τὸ δόρυ, à quatienda & vibran-
da hasta. πολέμικη γὰρ ἡ θεός. Hanc primus ait
Stesichorus cum armis ex Iouis capite exilisse: ut in
Scholijs est in 4. lib. Apollon. Argon. Iuppiter au-
tem apud Homerum πάντα Ζεὺς, & αὐθρό-
πων τὰ μίης πολέμοιο, consilij & belli autor
ac præsēs. A Minerva porro Athenæ nominatæ
sunt. Nam quum Neptunus & Minerva de illius ur-
bis nomine contenderent: dijs placuit, ut eius nomen
huic imponeretur: qui melius munus obtulisset mor-
talibus. Tunc Neptunus tridenti littus percussit: ex
quumq; animal bello aptum, creavit. Minerva, id-
em hostia, oleam produxit. Olea autem, ut pacis si-
gnum, melior iudicata est. Servius in. 1. Georg.
Athenienses igitur, quorum urbi Minerva præsi-
debat, sapientiæ rei; militaris laude clari in pri-
mis fuerunt. Nam & prudentissimam eam, & res-
rum aliquando potitam fuisse, etiam Cicerō scribit
in oratione pro Sex. Roscio Amerino. Idem in ora-
tione pro Flacco dicit: ab Atheniensibus humanitas,
doctrinam, religionem, fruges, iura, leges ora-
tas, atq; in omnes terras distributas putari. De quo-
rum urbis positione, propter pulchritudinē, etiam
inter deos certamen fuisse memoriæ proditum sit.
Quæ vetustate sit ea: ut ipsa ex se dicatur ciues suos
genuisse

genuisse: & eorum eadem terra parens, alitrix, pa-
 tria, dicatur. Itaq; Athenienses αὐτόχθονες, καὶ
 γνήσιοι γόνω τῆς πατρίδος & πολῖται, indi-
 genæ: non autem εἰσποικητοί, adoptiui, acciti, ur-
 bi insiti ciues, habebantur. Demosthe. in funebri
 oratione. ῥήτορος.) Nam fuit etiam alius De-
 mosthenes, dux in Sicilia. Theon in progymnasma-
 tis: et Iustinus libro 4. ῥήτωρ, αὐτὸς ἐγγνώμων,
 & σωατὸς εἰπεῖν: orator est uir bonus, dicendi
 peritus. Duo enim in oratore requiruntur, probitas
 & eloquētia. Δεῖ γὰρ τὴν μὲν διαίσιον προαι-
 ρῆσιν τὰ βέλτιστα: τὴν δὲ παιδείαν τὴν τοῦ
 ῥήτορος καὶ λόγον πείθει τοὺς ἀκρόντας.
 Sed tamen τὴν ἐγγνωμοσύνην αἰεὶ προτα-
 κτέον τοῦ λόγου. Aeschines in Ctesiphontem.
 Dicitur autem ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τοῦ ῥέω: quod uer-
 bum non solum dicere, sed etiam fluere significat.
 Pyrho enim, in quo erat copiosa et uelut undans ora-
 tionis profluentia: πολὺς καὶ ὁ Αἰθιωπίων
 ῥέων in oratione περιεφ. nominatur. Et Home-
 ricus Vlysses ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χεῖρας
 εἰσιν expectore emittebat. Poëtico σχηματισ-
 μῷ ῥήτης dicitur. Ολυθιακὸς λόγος α.)
 Callimacho pratore, quo anno à Philippo bello pe-
 titi, auxiliū ab Atheniensibus Olynthi per legatos
 petiuerunt: has orationes Demosthenes habuit: qui

ῥήτωρ.

Quando habi-
ta orationes
Olynthiaca.

Exordium.

tum 37. annos natus, auxilium ferendum esse p̄ra-
suasit. Plutarchus in Demosthenis uita breuiore.
Fuit is annus à condita urbe Roma 463. ante Chri-
sti diem natalem 348. Anno p̄st, quo Plato mora-
tuus est, Olynthus à Philippo euersa fuit. Plut. ibid.,
αὐτὶ πολλῶν αὐ.) Exordium ex opinione de
ciuibus suis concepta: quod δὲ ὑπολήψεις Her-
mogenes uocat. Est ἠθικόν, morum bonorum: lica-
dem auditorum habens: ideoq; πρὸς εὐνοίαν, ad
beneuolentiam pertinens. πολλῶν.) ἑμφασίς,
sententia acuta. Habet enim σύγκρισιν κεκρυμ-
μένῳ, comparisonem latentem. Si magnam pec-
cuniam, certè duos quoq; obolos prae reipub. com-
modis contemneretis. Ideo ἀποδρατικὴ τὸ συμ-
φέροντ & κεφαλαιὸς ἐπαγωγὴ hīc est, ut in-
quit Vlpianus. Sunt enim earum rerum, quae in con-
firmatione crescere debeant, semina in principiis
spargenda. Componuntur συγκριτικῶς τὰ δια-
φέροντα, res differentes, pecunia & incolumitas
publica. Cōplectitur enim duo haec sententia: unum,
de theatrāli pecunia negligenda: alterum, de com-
muni salute, conseruatione Olynthiorum, tuenda.
utrunq; tamen proponitur ἀορίσως καὶ ἀσαφῶς,
infinītè & obscurè. Nam non statim initio boni ora-
tores, sed suo loco rem explicant. Id etiam, quod mo-
lestum auditori futurum est: in principio nō dicunt:
sed

sed tantum uerbis quibusdam obscure innuunt.

αὖ.) Elegans hæc particula est, & uarij usus: atq; de ea Budæus multa. Sed hoc loco cum aoristo constructa, ex præterito facit futurum: αὖ ἐλέει, pro αἰεθ' ἐλεεί. Particularum cum omnibus in linguis, tum præsertim apud Græcos, magna ac multiplex uis est. Principium enim τῆς λέξεως, elocutionis: quum sit ὁ ἐλλωίζω: inter alia, quibus græca dictio conficitur: primo loco ab Aristotele lib. 3. Rhetoricorum ponitur ὁ τοὺς σωδ' ἐσμεν εὖ ἐποδιδόναι. Quare huius rei, quamuis minuta uideatur, diligentia contemnenda nō est. ὦ αὖ δ' ἄθλω.) ὦ excitat minus attentos: αὖ δ' ἄθλω foriitudinis admonet: Ἀθλωαῖοι sapientie & felicitatis commune facit. Hieronymus Volens. χρημάτων.) χρημαῖα sunt pecunie: ab χρηματα. utendo, χρησθ', dicta. Sed χρημα aliquando rei magne tribuitur in utranq; partem. In bonam, Lucianus in dialogis marinis: πῶς γίγνεται πῶς γινέται, πῶς γὰρ καλὸν τι χρημα. In malam, idem in Timothe, quum uitiosum Philosophum exagitasset, postremo se eodē alidit: καὶ ὅλως πᾶν ὄφρον ὁ χρημα, Ἐπανταχόθεν ἀκριβές. ὑμᾶς. χέμφασις. Vos, qui semper honestatem utilitati prætulistis: neq; Persarum regi, aut cuiquam tyranno, avaritiā impulsī, seruire uoluistis: ut copiose & grauis-

αἰετομαί.

siſſimè dicit orator in oratione ποδισεφ. Ελέει
 δαι.) αἰετομαί τι ἀντί τινος, aliquid ali-
 cui antefero. Eadem sunt: οὐκ αἰετομαί τὰς χά-
 ριτας μᾶλλον, ἢ τὰ δίκαια: ἐκ ἀγαπῶ τὰ δ' ὡ-
 ρα αὐτὶ τ' κοινῇ πᾶσι συμφερόντων, περι-
 σεφ. προεργαί τὸν τι ποιοῦμαι τινος, Dinar-
 chus in Demosth. Sic προσιμῶ, προκρίνω, προ-
 τάττω, ἐπίπροδερ ἄγω, περι πλείονος
 ποιοῦμαι τι τινός. πάντα πάρεργα πρὸς τὴς
 λόγους θεᾶς, Libanius. νομίζω.) Hoc προσι-
 μου habet ἑπαινον τ' ἀκροατῶν ἐκ πλεονε-
 χυς πρᾶγμα τ' ὑποκειμένης. In re hone-
 sta oblique laudat auditores: ὅτι uitat asseuerandi te-
 meritatem: cum dicit, νομίζω. Αντικρως, aperte,
 non titubāter, laudasset: si dixisset, ὑμεῖς αἰετοῦδε,
 uos praefertis. Νομίζω dicit: ὅτι νό, πέντε σμαί:
 aut, ὑμεῖς αἰετοῦδε. Illud enim facit, ut auditor lis-
 benter assentiatur. Hec uerb, quia habent ἀπόφαν-
 σιν, apertam asseuerationem: eum φιλόνηκον ὅτι
 repugnantem efficiunt. Dici potest etiam, hic ἑπαι-
 νον αὐτὶ προφοπῆς poni, ut dicat: uos debetis mal-
 le publicam, quā priuatam utilitatem. φανερόν
 γίνεται.) φανερωθεῖν. φανερός perspicuus,
 manifestus. Saepe personae adiungitur: ὅτι participi-
 um post se habet, ut ποδισεφ. ὅτι βαῖοι φανεροί
 πᾶσιν ἡσάρ ἀναγκαδὴ νόμοι καταφέν-
 γαν

γὰρ ἐφ' ὧμας: omnibus clarum erat, Thebanos
 ad uos confugere coactum iri. τὸ μέλλον συνοί-
 σαι.) ὁ λυσίτελης. Μέλλω cunctari signifi-
 cat. Sapiſſimὸν uerò, futurum esse: & cum uerbo aut
 presentis, aut futuri temporis iungitur. Ex istis uer-
 bis intelligitur, hoc exordium esse συμβουλευτικόν,
 καὶ πραγματικόν: esse generis deliberatiui,
 & negotialis status: ut & tota oratio est: nempe de
 re futura. τῇ πόλει.) Res magna, pertinet
 πρὸς τὴν φιλικοσίαν, ad attentionem. Hic
 tollit ἐναντιόμενον, & ὁ φόρμῳ, ut nominat
 Vlpianus: id est, quod causæ officit. & quod, ut pi-
 raticus myoparō mercatoribus, sibi dicenti insidia-
 tur. Poterant enim Athenienses cogitare: peri-
 culum Olynthiorum non ad se pertinere. Nunc ora-
 tor communem utilitatem in discrimen uocari osten-
 dit. Artificiosum est, & acutum: nō tantum in pro-
 cemijs ponere, quæ nobis profunt: sed ea etiam, quæ
 causam lædunt, sanare. Hoc enim est, τὰ ἀντιώ-
 πτοντα & ὁ φόρμῳ δεξαμέναι. Ita est
 hic λυσις κρυπτική, uis occultæ refutationis.
 Dissimulato enim suo erga Olynthios studio: salutē
 patriæ se consulere ostendit. id quod nec Ciceronem
 rarò facere notum est: ut in unius hominis periculo
 communem omnium causam agi demonstret. Est
 ista sententia prorsus σεμνή, ut Hermogenes: sen-

τὸν φόρμῳ.

tentia grauis opinionibus hominum et moribus, ut Cicero uocat: si sic γενικῶς proposita esset. Αντί πάντων χρημάτων ὃ τῇ πόλει συμφέρον αἰρετέον: publica utilitas omnibus anteferenda pecunijs est. Sed quoniam tenuis in hac oratione figura dicendi est: σεμνότης illa aliquo modo abscondenda fuit. Id factum est primum τῇ πόλεως αἰσὶ τοῦ προσώπου: quum Atheniensium appellatione sententia facta est ὑποθετικῇ. Deinde τῇ μειώσει τῆς ποσότητος: quum dicendo, πολλῶν, alias quas et multas, non omnes pecunias, ponit. Postremo τῇ ὑπόλοιπῃ, dubitatione: quum dicit, puto uos salutem reipub. multis anteponeere pecunijs. Sententiae enim, quae σεμνῶς dicuntur: ἀποφαντικῶς, καὶ χωρὶς ὑπόλοιπων, proferri debent.

Εννοιαὶ σεμναὶ apud Hermogenē sunt. 1. αἰ τῶν θεῶν: ut, deorum prouidentia mundum administrari. 2. φυσικαί, ut de terrae motu, aut defectio-
ne solis. 3. ἡθικαί, de rebus humanis: ut de animorum immortalitate, aut de iustitia. 4. ποδὶ ἀνθρώπων πραγμάτων, μεγάλων μὲν, μικρῶν δ', καὶ ἰσχυρῶν, καὶ ἀσθενῶν, ut de pugna Cānensi. Scī etia huius loci est ex tertio genere. Ac tametsi ἡ σεμνότης πρὸς ὃ μέγιστον, καὶ ἀξίωμα pertinet: tamen in tenuitate quoq; cadere potest. Nam ceteri oratores, inquit Hermogenes, uniusmodi ferē tantum dicendi
genere

Εννοιαὶ
σεμναί.

genere utuntur: sed Demosthenes omnes formas adhibet, easq; commiscet. Etsi enim ubiq; utitur ijs: quæ perspicuam orationem faciunt: tamen subinde τὰ τοιαῦτα ὁ μὲν γὰρ & admiscet. Sed ista sententia re est magna quidem illa: uerum tractatione facta remissior. Ac quoniā in Hermogenem incidi: cuius de ideis doctrina ad Demosthenis explicatorem perutilis est (serè enim ipse tantum Demosthenis exemplis utitur) non grauabor, quid is de dicendi formis scribat, paucis hîc ponere. Sæpe enim uocabulis illius posthac utar. Is igitur septem, quibus Demosthenica oratio constat, esse tradit: σαφὴς αὖ, μέγας, κάλως, γοργότατα, ἄθροισμα, λήθια, δεινότατα: hoc est, dilucidam, grandem, pulchram, uelocem, moratam, ueram, aptam figurā. In singulis autem spectari hæc octo: ὅμοιος αὖ, sententiā: μέθοδος, sententiæ tractationē: λέξις, uerba: χύματα, figuras: κῶλα, membra: σύνθεσις, compositionem: ἀνὰ πέντε, clausulam: ὁρμή, numerum oratoriū. In partit. orat. apud Cicer. quinque genera sunt: dilucidum, breue, probabile, illustre, suaue. Alibi tria traduntur: tenue, medium, summum. Ista multum inter se uidentur diuersa: sed tamen cōsociari possunt. Cum tenuitate enim dilucidum, breue, uelox, coniungi: ad medium genus suauitas & pulchritudo accommodari: summo ge-

Ideæ Hermogenis.

neri grandis & illustris idea annecti potest. Probabilitas autem, quæ moratam & ueram dictionem continet: ut & apta, callidâq; idea, per omnes illas tres formas fusa esse debet. Omnes uerò istæ inter se miscentur: quæ μίξις τῶν ιδεῶν dicitur, et κρᾶσις. Non enim ita inter se contrariæ sunt: quin, ut uarij colores, inter se confundantur, & commisceantur artificiosè. Atq; eò mirabilior est oratio: quò melius in ea id fit. Id optimè facit Demosthenes: quem in omnis ideæ mixtione τοικιλώτατον Hermogenes: nihilq; in eo μονοειδὲς esse scribit. Iam ista Hermogenea in tota aliqua oratione omnia monstrare: non solum magni iudicij, magnæq; diligentia: sed nimis longum atq; molestū fuerit. Satis nunc erit, passim aliquid locis suis obseruare. Quibus placuerit, ad Hermogenem se conferent ipsi: eumq; ad huius principis oratorum artificium intelligendum adhibebunt, quoad uolent. ποδὶ ὦρ.) Antecedens omisum est: ut sit sententia: δὲ μέλλον σωοίσειν τῆ πόλει γὰρ τούτοις, id est, γὰρ τοῖς τῶν ὀλιωθίων πράγμασι, ποδὶ ὦρ νυνὶ σκοπεῖτε. περὶ αἰτίας τοῦ πράγματος καὶ χρόνου. νυνί.) significantius est, quàm τὸ νῦν, hoc loco τὸ νυνί: quemadmodum etiam in pronominiibus demonstratiuis, quibus iota additur apud Atticos, ἐμφασίς maior est. Quasi Atheniensibus utile consilium nunc iam

necessa

Demosthenes
orationis uarietas.

necessarium sit: nec differri diu sine detrimento possit.
 Deinde, si νῦν posuisset orator: aspera consonanti-
 um concursio fuisset. Postremo minus pulchrum, du-
 as monosyllabas dictiones cōiungere. σκοπεῖν.)
 Βουλευέσθαι. Σκοπεῖν, considerare, deliberare:
 sumptum à sagittarijs. ut illis ὁ σκοπὸς, ita Athe-
 niensibus τὸ χῆσιμον, delib. generis finis, propo-
 sitū est. Apud Luci. in deorū iudicio σκοπεῖν idem
 est, quod ἰδεῖν, oculis percipere. Hactenus primus
 ambitus: in quo illa Hermogenea, quò aliquo modo
 intelligantur, considerare conemur. Sensus igitur
 hic est: maximè cupitis, Athenienses, scire: quid ex
 usu sit reip. nunc facere. Εὐνοία ista sic proposita,
 dilucida esset, & pura: σαφὴς καὶ καθαρά. Ni-
 hil enim hic additi: sed quod ab omnibus sic i. ere-
 tur. Itaq; ἀφελείαυ habet, simplicitatem: quæ ad
 τὸ ἁδ & pertinet. Nunc, ne nimis esset εὐτελής:
 sed ei μέγεθ & aliquod adiungeretur: addita est
 πρόσληψις πῶς βλεπτική: quum δ' διαφέρον
 κατὰ τινὰ σύγκρισιν accedit: atq; ita sententia
 paulò sit amplior. Est ἡ φαινομένη, non ἡ ὄντως
 καθαρότης. Malletis audire, quid reip. nunc expe-
 diret, quàm pecunias habere. Quæ sententia σεμνὴ
 τε καὶ perfectam haberet: nisi ἡ μέθοδος eam mi-
 nuisset: dum & Atheniensium personæ attribuitur:
 & pecuniæ magnitudinem habet imminutam: et si-

Hermogenis
 præcepta in
 prima perio-
 do.

ne asseueratione profertur: ut antea est dictum. Est
hic etiam δ' ἀληθές. Nam senectutē ἀφελείς καὶ
ἡθελείς omnes ad uerum referuntur dicendi genus.
Tractatio uē est καὶ ἀγὰρ: quia τὸ πρῶτον ἀφ' ἡ-
γυμνατικῶς εἰσάγεται: res quasi narratione
simplici proponitur. Est ἔτι ἡθικὴ, habens ὠδὴν
ἡσυχίαν, equitatem ἔτι moderationem: quum dicit,
νομίζω. Nā ὁ γινώσκων οἴσιν morati generis est. Sed
ἔτι δ' εἰς νότον ἔστι. uerē est: etiam si fortē non ita ap-
pareat. Quoniam enim postea de theatri pecunia
dicendum est: quod ualde periculosum erat: statim in
ipso huius causae uestibulo uiam eō sibi praeunxit.
Sed id facit ἡγυμνατικῶς, latenter. Magis enim in
primo aditu, quā post, offendisset. Quamquam a-
λὴς quoq; oratorum est, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὡς incipere:
ἔτι postea πρὸς τὰ εἰς ἡθικὰ uenire. Quia etiam A-
thenienses minus periculum Olynthiorū mouebat:
non horum personam, sed publicam arripit: atque
rempub. in discrimine dicit esse: ut eos magis contra
Aptā idea. Philippum excitet. Est hoc ἀεινῶς λέγειν: non
sententijs ex abdito erutis, aut tractatione exquisi-
ta, aut uerbis grandibus, ἔτι id genus alijs uti: sed o-
mnibus dicendi figuris, omnibusq; sententijs scire,
quando, ubi, aduersus quem, quomodo, quibus in re-
bus utendum sit: neque scire solum, sed etiam posse.
Atq; haec est una etiam apte rebusq; congruenter di-
cendi

cendi uia ac ratio: orationem conficere, quæ sim-
 plex, minimeq; acuta uideatur: quum interea ni-
 hil sit minus. Hic item sciendum: ueteres, quum utun-
 tur cōmunibus sententijs aliorum: quæ *κοινὰ δ' ἰσέ-
 νοιματὰ* ab Hermogene nominantur: solere, *Communes*
 munis illius opinionis confessione, eas ad suam cau- *opinionēs.*
 sam accommodare, ac suas facere. Sic Isocra. *πῶδε
 εἰσὶν*. Omnes, qui ex hoc loco uerba faciunt: dicere
 solent, eas res maximas esse: & dignas in primis, in
 quibus respub. elaboret: de quibus ipsi cōsiliū sunt
 daturi. Id si ulla de re alia præsari conueniebat: mi-
 hi certè in hac causa hinc exordiendum uidetur. Ali-
 ter hoc loco Demosthenes. Quum enim communē
 probabiliq; sententia utatur: scilicet Athenienses
 multis pecunijs commune commodum antelatu-
 ros: confessione ibi non utitur, sed callidè omittit. Vult
 enim in exordio utā sibi ad confirmationem prapa-
 rare: theatralē pecuniam militibus reddendam esse.
 Si igitur communem opinionem approbasset:
 dixissetq; , sibi quoque sic dicere expedire: hoc mō-
 do, antepōitis pecunia salutem communem, be-
 nē facitis, ego idem sentio: res fuisset suspecta. Nunc
 communi duntaxat sententia utens: auditorumq; as-
 sensionem astutē sibi comparans: pōst eos eius rei ap-
 pertius commonefacit: quando de theatri pecunia
 id, quod antiē imprudentes non refellerunt, iam ne-
 gare

ὑποφραγισμός.

gare uerecundantur. Ideoq; mox eam sententiā ὑποφραγίζει, id est, concludit, ac rem concessam uelut obsignat: his uerbis, ὅτε δύνῃ τῷ δ' ἔτῳ ἔχει. Non enim prius desistere solet Demosthenes quā id, quod sibi utile est, tanquam sigillo impresso, ne aperiat, clausit. Hanc puto esse Hermogenis de isto loco sententiā. Iam reliqua uidenda. Verba igitur omnia καθαρά, ἐν κρινῇ, ὑπεκῇ, ἀφελῇ: quæ solent esse communia omnium, quotidiana, pura, propria. Neq; ulla hîc translatio est, nisi in uerbo σκοπεῖν: quæ tamen ita moderata est: prout ut nihil à proprio differre uideatur. Vel enim ab ijs id uerbum sumptum: qui sagittam ad signum collineant: uel à sensu uidendi, ut ἔρ uocabulum φανερόν, atq; ad deliberationem, ἔρ cognitionem animi, translatum. Sunt etiam λέξεις σεμναί: in quibus est δ α, κὺ τὸ ω: maximè in syllabis extremis: item quæ plures uocales longas ἔρ diphthongos habent, πολλῶν, ὦ, αὐδρες, ἀδλωαῖοι, χρημάτων, ὑμᾶς ἔρ. Hæ enim πλατεῖαι sunt: κὺ διογκῶσαι κὺ τὸ πλὴν προφορὰν τὸ σόμα. Figura non habet ὀρθότητα: non incipit à recto casu, ut γνῆ καὶ θερότητι sit: sed conformata est πλαγιασμῶ, obliquis casibus: qui magis sunt τῆς περιβολῆς. Additi sunt tamen etiam recti, ὦ αὐδρες, τὸ μέλλου. Est pulchra omnium casuum in uno loco com-

mixtio

mixtio. Figura etiam est κατ' ὀρθογραφίαν, de
 quo antea. Quod ad membra attinet: circūscriptio
 hac est αἰσός, trium membrorum imparium. Pri-
 mum enim χαίνε πένες, productum longius, et su-
 niculi more extentum: cuiusmodi nonnunquam ἡ
 σιμνότης habet. Longitudo illa facta est ὡς τὴν
 τῆς προσφώνησεως ἐπεμβολῶν, quæ est, ὡς αἰ-
 σός. Ἀλλ' αἰοί. Alterum, iuxta magnitudinis,
 ὀρθὸν ἢ τεταμένον: cuiusmodi omne est, quod
 excedens septem, aut octo, aut decem syllabas, uersu
 iambico trimetro, aut hexametro exæquatur. Po-
 stremum, breuissimum ἑκομμάτικον. Breuitas
 autem membrorum propria ferè τῆς καθαρότη-
 τος. Ἐσιμνότης. ista conuersio est αἰ πσεαμ-
 μίη, inuersa. Nam ἀπόδοσις, quæ unius mem-
 bri est, priore loco est posita: πρότασις uerò, quæ
 δὲ καὶ ἰαφabet, posteriore. Ordo enim est: Εἰ φε-
 νερόν γ' ἔστι τὸ μέλλον σωοίσειν τῇ πόλει:
 πόλις ὡρνήννισκοπεπὶ αὐτὶ πολλῶν αὐ. ὅτι.
 Est autem in methodis τῆς περιβολῆς, ὅτι αὐτὰ
 σφίφειν τὰ πράγματα: ἢ τὰ δ' ἐν τῷ παρῶν
 τα λέγειν. Iam ἡ σωθῆκη, uerborum colloca-
 tio, simplex in pura figura: neq; de uocalium aut
 consonantium concursu sollicita. Contrà fit ὡς τὸ
 ἀλλὰ ἢ τῇ ὡμείσει. In qua præcipitur etiā
 ut uerborum sit uarietas. Nam neq; ἰσοκύβητος
 neq;

neq; ἰσοζῶνα, neq; ἰσοβῶνα esse decet. In hoc itaq; circuitu fortè duæ uocalium, & quatuor concursiones consonantium reperiuntur: eæ tamen admodum coagmentatæ & leues. Verba alia pauciorum, alia plurium syllabarum: alia longorum, alia breuium interuallorum: uocum item alia acutarum, alia grauium, alia inflexarum: atq; hæc omnia inter se uariè permixta. Quare puritate & pulchritudine constare structura hoc loco uidetur. Nam quum tres compositionis uerborū ἀρμονίας καὶ χαρακτῆρας Dionysius Halicarnas. tradit: τὴν αὖς ηγεῖν, τὴν γλαφυραὶν ἢ αὐθιγεῖν, ἢ τὴν μικτὴν: Demosthenem in eorum numero ponit: qui asperitatem lenitate temperauerunt: quem oratorem etiam, ὁδου ἐκλογῆς τε ὀνοματέρω, ἢ κάλλους σιωθῆσ' εὖως appellat. Mixta etiam ἢ αὐτῶν αὐσις. In primo enim membro admodum est ea σεμνὴ: quia uerbum νομίζω hypobacchium habet: in quo spondeus, qui grauitatem efficit, continetur. Ultima porro uocalis est ω: quæ post α & η, tertio loco inter uocales ob εὐφωνίαν à Dionysio ponitur. Secundum & tertium membrum, ubi dictiones sunt πόλ' & σκοπέτε, remissiùs clauduntur: nec ita ἐσθλαῖαν βᾶσι, ut illud primum, habent. In eis enim est iambus & trochæus: quorum uterq; τῆς σφωδρίας est. Ex constructione uerborum, membrorumq;

Compositionis
genera apud
Dionysium.

brorumq; clausulis, oritur, quod postremum est, ὁ
 ἔνθμος. Dilucida igitur ideæ numeri solent esse, ut
 Hermogenes docet, ἢ ῥοχαῖκοι ἢ ἰαμβικοί.
 Et quidem hîc tales multi sunt: si duarum syllaba-
 rum pedibus hanc periodum metiri uelis. Sed ita po-
 tius, ut Dionysius faceret, hîc pedes distinguendi: ut
 primum membrum constet primū duobus creticis,
 deinde dactylo, deinde molosso, rursus cretico, dein-
 de spondeo, postremò duobus hypobacchijs. Alterū
 dactylo, cretico, anapæsto, cretico, postremò epitrito
 tertio, aut bacchio σὺν κατὰ ληξί. postremū da-
 ctylo, spondeo: ἢ, si non multū de extrema syllaba
 referret, hypobacchio. Hoc modo etiā clausularum
 aliqua dignitas esset: iambusq; trochæus, pyrrhichî-
 us, pedes deteriores, absconditi: atq; in omnibus
 σεμνὸν seruatum. Pulchra est hæc coniunctio nu-
 merorum. Parum enim abest, quin aliqui uersus ibi
 sint. Nam illud, ἀνδρῶν Ἀδλωαῖοι, χημέτων
 ὕμῃς ἐλπίδι: hexameter esset, nisi duæ syllabæ, μῇ
 σ, μῇς, impedirent. In illo, εἰ φανερόν γ' ἦν οἷον τὸ
 μέλλον, quatuor heroici pedes sunt, una dempta
 syllaba. Dimetrum iambicum est, μέλλον σωοί-
 σαι τῇ πόλει. Et dimetrum catalcticum anacre-
 onteum, si prior in uocabulo vnni breuis esset, δ,
 ποδὶ ὧν vnni σκοπέτε: cuiusmodi est illud Theo-
 criti, Ἀδωνιρ ἢ κυθῆρη. Sed numerus in oratio-

ne, non uersus, esse debet. Vitiosum enim id admodum esset. Vix tamē aliquādo iambici effugiuntur. Hac ideo uerbosius & minutius: Vt simul in uno loco ista Hermogenis de formis elocutionis præceptione aliquantū cognita: deinceps, quæ sparsim ex ipsa indicaturus sum, ab ijs, qui ea minus attigerunt, facilius percipiantur. Fortassis ita quoque excitabuntur: ut eos ipsos, qui hæc tradiderunt, legere uelint. Neque enim postrema illa de literis, syllabis, pedibus, numeris, ut nugæ pueriles, contemnenda sunt: sed, si ob nihil aliud, hac certè de causa, utilia putanda: quòd ab Isocrate, Aristotele, Platone, Cicerone, Hermogene, Dionysio, haud neglecta spretaque fuerunt. Eadem quoque non solum diligenter in schola Sturmius monstrat: sed eruditè etiam in scriptis suis explicat. Nec uerò me quis reprehendat: quòd in primo hoc Demosthenis ambitu plures dicendi figuras, atque aliquid etiam granditatis, ostendere conatus fuerim. Est in tota hac oratione tenuis summissusque stylus: si cum alijs orationibus comparetur. Sed si per di inter se mifcenduntur. se considerentur, & ipsa inter se conferantur singula eius membra: quædam humilia, nonnulla elatio-
ra, ut in tenuitate, alia intermedia, uidebuntur. Ita que nihil mirum: si omnes etiam septem Hermogenis ideæ in sublimi & pressa oratione inueniantur. Potest in temperato & graui genere idem fieri. Iam enim

enim antea ex Hermogene ostendi: Demosthenem in
omnis dictionis uarietate summum esse artificem.

Quum igitur aliquid ornatus hic esse dicitur: com=
paratione partium huius orationis, non orationum
aliarum, nec generum dicendi, dicitur. ὅτε τῶν
νῦν.) Haecenus ὁ ἡγεμὼν, antecedens: cupitis
reipub. consultum esse. Sequitur iam δ' ἐπὶ ὁμῶν,
consequens: audite igitur. Particula ὅτε hoc loco
ἀντιλογικὴ est, καὶ συλλογιστικὴ, significās ὅ,
ἐπείδη. ὅτως ἔχῃ.) Scilicet, uos præferre com=
modo priuato communem utilitatem. Antea dice=
bat, νομίζω, quod erat subdubitantis: iam, ὅτως
ἔχῃ, quod est confidentis. Hic est ille, de quo antea,
κενυπτικὸς primæ sententiæ ὡς φραγισμός.

προθύμως.) θυμός est uerbum πολύσκημον. θυμός.
Significat iram: unde pars quædam τῆς ψυχῆς
θυμολογία dicitur: ὁ θυμὸς δ', grauitè irasci,
Matth. 2. Et impetum animi in actione uehemen=
tem ac heroicum: quoniam Patroclus apud Home=
rum in prælio dicitur ἔγχεϊ θῆναι. Et habitum ma=
gnanimum, ac labores ualentem patienter perferre:
unde Græci μεγάθυμοι apud Homerum: ὁ Μυ=
σῆι Leander καὶ τὸ πρόθυμος. Et furorem, uim, in=
iustitiam: quia Briseidis ereptorem ὁλοῦσι φρε=
σὶ θύει Achilles dicit. Et animū, uel fauorem, ut:
ἔμφω ὁμῶς θυμῶ φιλέσθαι τε, καὶ δολομένη τε.

Et cogitationem, ἄνδρ, ili. i. εἰς ὅγε ταῦθ' ὤρμαινε καὶ φρονέει, καὶ θυμὸν. Inde uerbum ἔνθυμειν. Et cupiditatem atq; intemperantiam; unde ὠθυμῶ: ὅτι Odys. 8. Venus ἐκ' ἐχέθυμῳ, id est, non σώφρων. Et concordiam, ut ὁμοθυμαδόν: ὅτι, ὅνα θυμὸν ἔχοντε. Et uitam, ili. i. ἥς ὑπεροπλείσσι τάχ' αὖθις θυμὸν ὀλέσσει. Pro stremitu uoluntatem, alacritatem studiū, ili. 9. εἰ δ' ἐβίαιωτο θυμὸς ἐπ' ἄστυ, ὥς ἐνέειδ', ἔρχεο. Hinc est compositum πρόθυμῳ, alacris, erectus, promptus. συμβαλέειν. Uerbum huius orationis proprium, ὅτι causa genus significans. Sententia istius periodi σαφὴς καὶ ἀφελὴς: tractatio σεμνῶς ἀπίφανσις habet: figura ὀρθή: uerba propria ὅτι usitata: circuitus breuis ὅτι ὀνομαστικὸς: compositio accurata: ἡ ἀνὰ πᾶσις grauis, ὅτι βαρύνει τελέως. Nam ὅτι sententiam perspicit: ὅτι πολυσύλλαβον uerbum habet: cuius ultima syllaba est longa. Numerus etiam dignitate praeditus. Est hic χῆμα, quod παρίσσωσι κατ' ἄρ' χάς Hermogenes in idea τοῦ κάλλους καὶ ὠνόμεναις uocat, in uerbis duobus, προσήκει πρόθυμῳ. ὅτι γὰρ μόνον. Genera oratorum, qui sint audiendi. In consultationibus maximè confitendum oratori est: se meditatum ad dicendum uenire. Non enim auditor eum fert: qui de re graui subitum consilium

filium dare uelit. Si igitur subito Demosthenes dicit:
 significatur periculi magnitudo: quod tantum sit, uel
 etiam cuius uis audienda sit oratio. Sin paratus uen-
 nit: non solum periculum ostenditur: sed etiam ora-
 toris ἀδίκη ὡς εἰκάζει: qui neminem excludi, nec se-
 plus alijs posse, uelit. Ita πρόσωπὸν ἡ ἴστα uel πρὸς τὴν
 ἀνὰ γκαῖον τανὺν ἡν ἔρτην, atq; τὴν πρὸς ὅλην
 αἴαντα: uel prater ἀνὰ γκαῖον etiam σὺν αἴαντι τῷ
 ἰσθμῷ προσώπῳ, ἔστιν ἡννοία ἡ δημοκρατικὴ ἡ
 continet. Nam ὅτι ἡ δημοκρατία debet ἰσότητος
 esse. ἡμῶν huius loci non modò ἐκρίνεται ἡ
 βεβαιότης: sed etiam πρὸς τὴν πόλεω ἡν ἔρτην
 pertinet. Omnis enim μερισμός, quia post se aliquid attrahit,
 πόλεω ἡν ἔρτην est. Eiusdem naturæ est τὸ δὲ ἀνὰ
 γκαῖον συμπλελετικὸν ἡμῶν, remotio affir-
 mans, ut: non modò hoc, sed etiam hoc. ἔσκεμεν
 μὲν (Θ.). Contraria sunt, ἔσκεμεν μὲν λέγειν,
 ὅτι ἐκ τῶν πρὸς ἡμῶν εἰπεῖν. ἔσκεμεν μὲν (Θ.), id
 est, πεφροντικῶς μεμελετηκῶς, πρὸς σκευ-
 κὸν μὲν (Θ.): aut, ut Diodor. διὰ τὸν λόγον
 πεφροντισμῶν. Videtur Demosthenes medi-
 tatus uenisse. Rarissimè enim ex tempore dicere so-
 litus fuit. Vnde quum Epicles ei perpetuam cōnen-
 tationem ut probum obijceret: puderet me, inquit,
 tanto populo consilium dantem, temerè, quod in buc-
 cam ueniret, dicere. Nec lucernam usq; ad quinquaginta
 ἡ 3 gesimum

gesimum etatis annum extinxit. Plut. ἀλυσσάν-
 τες λάβοιτε.) ἀκυσσάετε καὶ λάβοιτε. par-
 ticipium συζωμίας γνέκα: quod tamen τὰ ξίη ha-
 bet. Prius enim est ἀκυσσέω, deinde λάβω. Paticu-
 la ἄν cum uerbo optatiui modi hoc loco τὸ προσῆ-
 κον significat: decet aut conuenit uos accipere. Est
 gradatio in his uerbis. Primò audire: deinde res au-
 ditas accipere, & delectus habendi causa compo-
 tare: postremò ipsum delectū habere. Ita sunt tria,
 ἀκυσσέω, λαμβάνω, αἰετέω. τύχης) εὐ-
 τυχίας, scilicet εἶν. ὑπολαμβάνω.) existimo.
 Significat etiam respondere, subijcere, ἀπαμείβε-
 σθαι, ut poëta dicunt. τὶ πρὸντων τὶς ὑπέλαβεν:
 eorum quidam, qui aderant, subiecit. Demosth. πα-
 ραγρ. πρὸς ἑλωθέμιμ. ἐκ τοῦ παραχρῆμα.)
 Idem est, ὅς τις ἀπὸ προμῆς εἰπὼν, Plut. in Anto-
 nio. ὡς καὶ λέγειν, ἐκ τοῦ πρὶς αὐτὸν λέ-
 γειν, ἐκ προχείρου εἰπὼν, ταχέως λέγειν, Idē
 in Demosthene. ταχὺ καὶ τήμερον εἰπὼν, Phis-
 lip. 1. τὰ ὄντα λέγειν, αὐτόθεν λέγειν,
 σχεδὸν λέγειν, αὐτόθεν εὐρίσκων τι λέγω, Hera-
 mog. in metho. δεινότητι. ὅς τις ὑπογίγναι, A-
 rist. lib. 1. rhetoricorum. γνίσις.) Hyperidi,
 Nausicli, Polyucto, Diotimo. Hi enim cum Demo-
 sthene Philippo aduersarij fuerunt. Plutarchus.

Subitò dicere.

ἐπελθεῖν.) ἐπερχεσθαι hoc loco idem est, quod
 πρὶς αὐτὸν

πρὸς αὐτὸν αὐτὸ ἐπιγίγει, in mentem uenire. αἰρε-
 σιν) αἰρεσίς, secta. Dicitur etiam αἰρεσίς, quā
 cadauera caesorum in praelio ad humandum aspor-
 tantur. Diod. lib. 16. τὴν αἰρεσιν τῶν νεκρῶν
 ἡ κέρειν' ἢ τῇ σάβ. Hoc loco pro delectu ἔσ'
 optione. γενέσθ.) Hæc clausula habet ὅθι μὲν
 τελέως βεβηκότα: propter eas causas, quæ in
 superiore proxima periodo dictæ sunt. Hermogen.
 ποδὶ κέλευς. ὁ μὲν ἔσ'.) Antè de pecunia thea-
 trali, item de communi periculo, obscure dixit: quo-
 rum unum facultatis, alterum utilitatis est. Iam oc-
 casionis meminit: quæ facultatem utilitate necessita-
 teq; coniunctā habet. Utilitas enim ἔσ' facultas sæpe
 in unam sententiā concurrūt. Hic locus est quodam-
 modo παθητικός: pertinet πρὸς τὸν ἀλκὴν, ὡς
 διαβέβηκεν, ὡς οἶον ἐμψυχον χαράκτῆρα. Sen-
 tentia enim tractata est quodam χετλιασμῶ, λυ-
 πῃ, ἢ ἀγανακτήσει: id quod ex sequenti perio-
 do satis apparet. Tres hinc sententiæ sunt, eæq; sin-
 gulis membris absolutæ. Prima τὸ δ' ἡμεῖς, τὸ
 σωεργεῖν, ἀτίτ', de occasione. Altera est
 κατασάτιν: continet τὴν πρότασιν totius
 orationis, sed ἀόριστον, de ferenda ope. Tertia est
 τὸ τέλος, τὸ χεσίμῃ, ἢ ἀναγκάει: de salu-
 te communi: cuius etiam à principio, sed non ita ue-
 bementer, facta mentio. Valde est neruosa ἔσ' atti-

ea collocatio. Propositionem enim utrinque duo uehementia κεφάλαια communiunt: non secus, atque cum duo fortissimi satellites imperatoris sui latera tegunt. Καερός.) καερός, ὁ προσφύνης καὶ ἀρμόδιος ἐκ ἄσπαστον, Eustath. in 1. ethic. Arist. Tempus aut occasio est quidem causa nihil agens, et per se stolidi: sed tamen multum adiuuat recte utentes. Id autem, quod effici potest, ex causis in genere delib. spectatur. μονονχί.) μόνον ἕκ, περί σεφ. μονον, orat. prima κατ' Αἰσούειτος: sed hoc sequente consonante, illud uocali sequente. Latini etiam dicunt tantum non, id est, ferè. Ostenditur in necessitate, et commoditate magna, summa hominum ignauia. Est πολλὴν δεινότητα, audax sententia, dicere: occasio uocem mittit, tempus clamat. Sed βραχὺ πρὸς δὴν καὶ εὐθεραπίαν et πρὸς ἀμύβαν adfert, quum dicitur, μονονχί. Hermog. in meth. τῆς δεινότητος.

πραγματῶν.) pristinae dignitatis, imperij Græcia. αὐτοῖς.) Emphasis. Desinite sperare, uos ipsos nihil facturos: alios autem pro uobis omnia suscepiuros, 1. Phil. ἀντιληπτόν.) Olynthijs ope ferenda. Αντιλαμβάνειν et ἀντέχεσθαι cum genitiuo, causam suscipere, pro aliqua re pugnare. Et uidentur hæc uerba aliò referri, esse τῶν πρὸς τι: uicissim id mordicus tenere, quod ab alijs teneri

generi cœptum est. Prius tamen esse ἀντιλαμβάνεσθαι
 νεῶς, ἀντέχεσθαι posterius. Differunt etiam inter
 se ἀντιλαμβάνεσθαι ἔσθ' φροντίειν: quod hoc a-
 nimi est, illud actionum. εἴπερ ὑπέρ.) πρὸς ἡμε-
 ρας, καὶ πρὸς ἡμέρας καὶ τέλει, quod est χῆμα
 τοῦ κάλλους. σωτηρίας.) Non dicit: curate
 ipsi res uestras: εἰ δὲ μὴ, ἀπολείπει τὰ πράγματα.
 Hoc enim fuisset λυπηρόν. Hæc circuitio πε-
 रिπλοκὴ ab Hermog. in meth. δεινόν. dicitur.
 αὐτῶν) ἐαυτῶν, id est, ὑμῶν αὐτῶν. ἡ-
 μῶς δ' ἔκ.) Rursus περιπλοκὴ in re molesta.
 ἡμῶς δὲ, ὑπακούεται, ἀμελῶν. Sed hoc se-
 quentibus uerbis circumscribit. Nam uitat hic τὴν
 βραχύτητα orator. Asperæ enim sententiæ sunt:
 quibus personæ superiores apertè à uilioribus ob-
 iurgantur. Est Vlpiani ὑποσιώπησις: qui in-
 ter se ita differe dicit ἀποσιώπησιν ἔσθ' ὑπο-
 σιώπησιν: quod illa prorsus rem reticet, ut
 ποιεῖ. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν: ὃ βόλομαι δὲ συγχε-
 ρὲς εἶπαι ὁ δὲ. Hæc uerò ἀντίτεταί τι, ob-
 scure quid innuit: quod περιωλέκειν Hermoge-
 nes nominat. ἡμῶς dicit orator, in prima persona.
 ὁ γὰρ ἐπαχθὲς βολόμηνος φεύγει καὶ ἐαυ-
 τὸν ἐγκατεμίξε τοῦ ἐγκλήματι, Vlp. Dicit
 item, δὸς ἔμην ἔχειν: ἔσθ' non ἔχομεν: quoniam
 hoc ἀπόφανσιν, illud, ὃν δ' οἶσιν habet. Ita, ne

τὸ πάθος, καὶ ὁ ὀδυρμός, esset nimis uehemens:
triplicem medicinam adhibuit: χηματισμὸν τῷ
πρώτῳ προσώπῳ, ὑποσιώπησιν ἢ περιπλο-
κῇ αὐτοῖς, καὶ ἀποδείξει ἢ ἐνδοιασμῶν.
Sunt istæ sententiæ ex loco antecedentium, cōsequen-
tium, & repugnantium sumptæ. Antecedens enim
est: occasionem esse rei gerendæ, & salutem omnium
in periculo esse. Consequens, rempub. capeffere. Re-
pugnans, non commoueri nec occasione, nec pericu-
lo. Hactenus exordium. Principia deliberationis,
inquit Cicero, uel non longa, uel sæpe nulla. Sunt
enim, qui deliberant, ad audiendum sua causa para-
ti. Eodem modo Aristot. lib. 3. rhet. qui natura mi-
nime in hoc genere exordia esse dicit. Nam in re no-
ta ijs opus non esse. Adhibenda tamen oratori, ἢ δὲ
αὐτῷ: ἢ δὲ τοῖς ἀντιλέγοντας: ἢ ἐὰν μὴ, ἢ
λίκοι βούλει, ὑπολαμβάνει τὸ πρῶτον:
ἢ καὶ κόσμον χάρις. Omnes hæ causæ uidentur
hic esse. Primum enim Demosthenis personam, in
tanta præsertim causa, decebat ostendere ἢ ὅτι ali-
quod auditoribus: ut cō facilius sibi in reliquis fides
haberetur. Tria autem sunt, quæ nobis in dicendo si-
dem conciliant: ut idem lib. 2. scribit: φρόνησις,
ἀρετὴ, εὐνοία: quæ oratione indicanda sunt. Pri-
udentiam uno uerbo, ἐσκεμμένῃ, significat. Vi-
detur enim fateri, se meditatam orationem adferre:
re:

Principia deli-
beratiui gene-
ris.

τὰ τῷ ἡθὺς
ἀληθευτικά.

re, ut antea ostendi. Virtutum indicia sunt: iustitiæ, quia patriæ salutis cupidus: prudentiæ, quod se consilium daturum ostendit: fortitudinis, quum ignaviam civium suorum carpit: modestiæ, quoniam alijs etiam dicendi locum concedit: et moderatè populum reprehendit. Benevolentia est, quod eum ad remp. defendendam, amissumq; decus recuperandum, incitat. Deinde non modò Eubulum, sed magnum etiam civium numerum, habebat in pecunia theatrâli aduersantem. Ideo ab illa statim exorditur: ut ea sibi disputatio postea faciliior sit. Populus porrò ille piger: omniaq; pericula ducens minora. Quare à desidia eius animus ad aliquam rerum suarum curam erat traducendus. Atq; duæ istæ causæ ostendunt, esse insinuationem, ἐπεὶ ἄλλοι, in hoc principio. Postremò, si etiam nulla harum causarum fuisset: tamē capite aliquo, ne monstruosum esset, in hoc corpore opus erat. Orationem enim, quæ exordio caret, αὐτοκἀβδ' αλλοι uideri Aristot. ait: quod uerbum de farina temerè et utcunq; commixta subactaq; dicitur. Quum autem argumenta, quæ τῶν 1. lib. 1. rhet. Arist. nominantur, uel τῶν λόγων sint, uel τῶν ἠθῶν, uel τῶν πάθῶν: omnium horum etiam in hoc exordio uestigia sunt impressa. De moribus oratoris amabilibus modò dictum est. Rationes, quibus δὲ προκείμενων probatur, hoc modo

modo adumbratæ sunt. Succurrite Olynthijs. Pertin-
culum enim commune est: Res facile confici potest:
præstat pecuniæ, quàm reipub. iacturam facere. Mo-
tus quoq; asperus, sed moderatus: non solum ideo,
ne orator auditores nimium reprehendens offendat:
aut quòd Atheniensis urbs erat una ex ijs: quæ ἐν
νομῶν, ab Aristotele uocantur: in quibus ue-
tabitur δὲ τῶ τοῦ πράγματος λέγει: sed etiam
quòd minus in consilijs, præsertim in oratione breui,
quàm in iudicijs, perturbationes animorum locum
cum habent. Sex igitur hæcenus præcipuè fuerunt
sententiæ. Vna, ἡ πρότασις τοῦ προοιμίου: cu-
pitis, reipub. quomodo prouideri possit, scire. Al-
tera, ἡ ἀπόδοσις, siue ἀξίωσις: audite ergo ora-
torum consilia. Tertia, ἡ κατάσκευὴ: non solum
meditatorum, sed etiam subito dicentium. Quarta,
ἡ βέσις, quasi conclusio: quæ et propositionem,
et petitionem simul complectitur: ut delectu nutili-
tatis habere possitis. His partibus exordium constare
docet Hermogenes. Quinta sententiæ, docilitatis
est: προσοπὴ ἡ uehemens, et γυνικὴ propositio
orationis: capeßite rempub. Postrema, ἡ μέγας,
querelæ: ignaui sumus. Quomodo uerò singulæ sint
tractatæ: suis locis indicatū est. Esi δ' ἡ τὰς ἐμοί.)
Iam sententiæ dictio, καὶ πρότασις τοῦ λόγου
ὁρισμένη, eaq; bipartita: πρῶτε ἡ βούλησις,
ἡ

Summa
exordij.

Propositio
orationis.

καὶ τῆς πρεσβείας. Sed hoc breuiter, illud per totam
 orationem. ἡ δὲ αἴσις igitur: auxilium Olynthijs
 ferendum est. ὁ αἰτίον, ratio: occasio nunc est.
 Et Philippus alioqui Atticam inuadet. ὁ σωτήριον
 firmamentum, et continens causa: Non ferendum
 auxilium. Olynthiorum enim periculum nihil ad
 nos: nec satis in illis fidei: Philippi opes magna, res
 pub. facultates nulla. ὁ κρινομένης, iudicatio: an,
 quum occasio sit, Attica q; periculum à Philippo im-
 mineat: et illa referant aduersarij: Olynthijs subue-
 niendum sit. Hec est totius causa delineatio. Est hic
 locus ἐν μαθεύς. Dociles enim facit, cum summā
 causa bipartita diuisione exponit. Sūt ἐννοιαὶ ἐν
 κρινομένης, quia κατὰ σάτιναι. (δοκοῦντα.)
 participium loco uerbi. ἐστὶ τὰ ὑτά τὰ μοι δὲ οὐ
 κοῦντα, id est, τὰ ὑτά μοι δὲ οὐκ. Sic in illo Eue-
 ni: ΣΟΙ ΜΕΝ ΤΑΥΤΑ ΔΟΚΟῦΝΤ' ὅτι, ἐμοὶ δὲ
 τὰ δέ. Quo dicto litigiosi homines, pugnacesq;
 disputatores repelluntur. (ἡ φήσαδ.) Prima
 pars, de subsidio: in qua sunt res quatuor. 1. decre-
 tum. 2. apparatus 3. profectio 4. finis. Est hic ἡ
 ἐν κρινομένης μέθοδος: quia seruata τὰ ἔξω φου-
 σικη. Sed circumstantiæ sunt adiunctæ. Scium
 statim ab hac concione faciendum: delictus ciui-
 um quam primum habendus: quæ duo sunt tempo-
 ris. Tertium est loci: ex ipsa urbe copiam educendam.

Finis

Finis σύγκρισιν ἀόριστον, ὅτι ποδὶ πλοκλῶ
 Hermogeneam habet: ne idem uobis, quod antè, acci-
 dat: hoc est, ne res pub. detrimentum capiat. Sed non
 uult malè ominari. πῶρα σκευάσασθαι.) πῶρα
 σκευάζεισθαι, parari ad bellum: συσκευάζειν δὲ,
 uasa colligere: διασκευάζειν δὲ ὅπλοις, ar-
 mari. Sunt uerba militaria. τὴν ταχίσιν.)
 subaudi, ὁ δ' ὅρ. Accusatiui fœminini generis ali-
 quando aut ἐλεωτικῶς, aut pro aduerbijs pos-
 nuntur, ut ἀπαγωγὴν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ra-
 pio aliquem ad supplicium. τὴν ἀρχὴν τοῖς τοῖς
 τοῖς ἀπὸ τῆς μὴ μετέχει τῆς συμβολεύειν,
 prorsus à principio tales cōsiliū dare uetuit, κατ'
 ἀνδροτίων.) βοηθήσασθαι.) βοηθεῖν, δέειν
 πρὸς τὴν τοῦ ἐπικαλούμενου βοήν, succurre-
 re. μὴ πάσθετε.) semper ὑπερίκοντες τῶν
 παρῶν ἐν τῇ ἐργῳ: ἐπὶ δὲ διὰ τῆς ξένων ἢ
 μισοφύλων κατὰ τοὺς νόμους, Phil. 1. πρότερον.)
 quum Pydnam, Potideam, Amphipolin, ὅτι alias
 ciuitates amisistis. Idem accidit etiam in Olynthio-
 rum periculo. Plura enim auxilia singulatim Olyn-
 thum Athenienses miserunt. Sed milites postremò
 missi, audita Olynthi expugnatione: retrò iuerunt,
 atq; iterum in Thraciam discesserunt. Vlp. in ora-
 tione in Midiam. Ita etiam tunc nimium serò auxi-
 lium latum fuit. Terret eos exemplo recenti, sed pau-
 cißimis

cisimis uerbis. Nec enim in rebus notis immoran-
dum: $\epsilon\tau\alpha\lambda\upsilon\omega\eta\sigma\omicron\nu\tau\alpha\tau\omicron\upsilon\varsigma\alpha\lambda\epsilon\sigma\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$
 $\sigma\upsilon\nu\tau\omicron\mu\acute{\omega}\tau\alpha\tau\alpha\delta\iota\kappa\eta\gamma\eta\tau\epsilon\omicron\upsilon$, ut Theon præcipit.

$\pi\tau\epsilon\sigma\beta\acute{\epsilon}\alpha\nu$.) Altera pars, in qua sunt tria. 1. mit-
tenda legatio, $\tau\omicron\pi\tau\alpha\kappa\tau\epsilon\omicron\upsilon$. 2. $\tau\epsilon\lambda\iota\kappa\omicron\rho\alpha\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\upsilon$
 $\delta\iota\mu\epsilon\tau\epsilon\varsigma$: quæ $\epsilon\tau$ indicet Olynthijs, nos eis opem la-
turos: $\epsilon\tau$ intersit etiam rebus gerendis, confirmet
eos, consilio iuuat. 3. $\alpha\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\upsilon\kappa\iota\nu\eta\tau\iota\kappa\omicron\rho$, causa ad
legatos mittendos impellens: nempe Philippi mali-
tia $\epsilon\tau$ calliditas: quæ rursus fit $\alpha\acute{\epsilon}\tau\iota\omicron\upsilon\tau\epsilon\lambda\iota\kappa\omicron\rho$,
scilicet ne reipub. damnum inferatur. Illam astuti-
am nocentem, tanquam $\delta\kappa\alpha\theta\acute{\omicron}\lambda\omicron\upsilon$, diuidit in tria:
in metus aut mansuetudinis simulationem, in minas,
in calumnias. $\delta\iota\epsilon\epsilon$.) id est, $\phi\omicron\beta\eta\tau\epsilon\omicron\upsilon$. Vide-
tur enim hoc nomen pro aduerbio $\theta\epsilon\sigma\epsilon\omega\varsigma$ positum.

$\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$.) Non est metuendum, ut constan-
tes sint Olynthij: sed Philippica calliditas $\epsilon\tau$ uersu-
tia metuenda. $\omega\upsilon$.) Causam significat hoc parti-
cipium. Ista sententia est $\beta\alpha\chi\epsilon\alpha$ siue $\sigma\phi\omicron\delta\iota\varsigma\alpha$: at-
que $\pi\tau\omicron\varsigma\tau\omicron\mu\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\delta\omicron\varsigma$ pertinet. Dicit enim orator,
 $\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$: $\epsilon\tau$ non tantum, $\delta\iota\epsilon\nu\acute{\omicron}\varsigma$. Significanti-
us autem illud, quàm hoc, sine dubio. Nec dicit: uide-
tur mihi Philippus $\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$: sed aperte $\omega\alpha\varsigma$
 $\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\upsilon$ pronuntiat. Nec eum similem $\delta\iota\varsigma\omega\alpha\nu\delta\epsilon$
 $\gamma\omicron\iota\varsigma$ η $\delta\iota\epsilon\nu\acute{\omicron}\iota\varsigma$ dicit, sed id ipsum esse. Hermogen.
 $\omega\epsilon\gamma\iota\epsilon\pi\iota\epsilon\kappa\epsilon\iota\alpha\varsigma$. Propriū uerò methodi $\beta\alpha\chi\iota\omega$
 $\tau\alpha\tau\omicron\varsigma$

ταυτος ὁ σφοδρότατος, δ' ἀπαγκαλύπτως
καὶ ψιλῶς λέγει: sine ambagibus ullis, nude rem
dicere. Et sententiae asperae maiorum personarum
reprehensionem habent: uehementes autem in secta-
tionem minorum, non maiorum, nisi ea res audito-
ribus grata sit. τὰ μὲν εἰκωρ.) Participia τοῦ
ῥόπου: πῶς αἰζάνει δ' εἰώθει ὁ φιλιππος.

εἰκωρ.) ut, quum Athenienses nihil non facere
propter Amphipolim recipiendam uideret: ideoq;
Argæum uelle regem Macedoniae constituere: ul-
trò possessione eius urbis cessit, liberamq; dimisit.
εἰκ. Diodor. lib. 16. τύχη.) ubi ita necesse sit, aut
expediat. Verbum de rebus fortuitis. ἀπειλῶν.)
ut, quum 40. stadia Olyntho abesset: dicebat, alte-
rutrum esse necesse: aut illos in urbe, aut se in Ma-
cedonia non manere. Phil. 3. ἀξιόπιστος.) exper-
ti nimirum sumus. Ratio ἐκ τῶν κεινόντων κατ'
ἐπεμβολῶν. Διαβάλλων.) ut homines igna-
uos, aut socios infidos. Quid homines isti facerent,
ocio luxuq; languentes? Lucian. in Demosthen.

ἀπασίαν.) Sic postea proditione Olynthum
cepit: quum quidem Atheniensium quinquaginta
triremes, duce Charete, hyeme excluderentur. Ora-
tione περὶ τῆς ἀπείσεως. Ioachimus Camerarius, &
Hier. Vuolfius. τρεψκτ.) in suam sententiam
Olynthios adducens: a nostra societate amicitiaq; ad
se

se cōuertens. Videtur in hoc uerbo esse ἡ ἐκείνου, voluntas, persuasio. πρᾶσπέσση.) Est τῆς βίας, uolentiae. Translatio ab ijs, qui ad aras confugientes, per uim inde abstrahuntur: aut à membro, quod à corpore ui auellitur. Vlp. Αἱ ῥοπικαὶ λείψεις aut mediocres sunt, μετρίως ἔχουσας, εἰς σέμνα, ut σκοπεῖν, deliberare. Aut ὑπερβαίνουσας τι τὸ μετρίου, modum nonnihil excedentes: quæ sunt τῆς ῥαχύτητος: ut, αἰ πόλεις ἑνόβου. Aut ὑπερβαίνουσας ὡς πλεον, ὅς sunt σιληγαί: ut, δῆμος ἐκνενευρισμένος, λαοποδυντῶν τῶ ἐλλάδα: ὅς forte istud ἀπορῶσση. Aut πειρατῶν τῶ του προερχόμενα: ut sophisticarum frigida ὅς ineptæ translationes: qualis est, quum Vulturius τὰ φῶς ἐμφύχῃ dicitur. Hermog. περὶ σεμνοτητος.

Metaphorarum genera.

τῶ ὅλων πραγμάτων.) τὰ ὅλα πράγματα, summa rerum, summa reipub. quæ etiam τὰ ὅλα dicuntur, περὶ σεφ. τῶ ὅλων ἱκινδυνεύειται τῇ πόλει. Οὐ μὲν, ἀλλ'.) Επαύοδος ad primam partem, de ope ferenda. Est autem hic ἀνάσκειν ἡ difficultatis bellicum Philippo gerendi. Simul etiam implicita est κατασκέυη de constantia Olynthiorum in susceptis cum illo inimicijs futura. Vt autem antea propositio ex ipso exordio: ἡ αὖτε

Confirmatio.

tenascitur. Illic quia dixerat, causam reipub. susci-
piendam esse: mox, quomodo deberet id fieri, senten-
tiam suam subiecit. Hic quoniam callidas Philippi
in bello gerendo rationes exposuit: metusq; inde po-
pulo oriebatur: statim ex animo eius hunc scrupu-
lum eximere aggreditur. Ita est λύσις προληπ-
τικῇ, contra δὲ τὸ χαλεποῦ κεφάλαιον. Οὐ
μὴν ἀλλ'.) μόριον γ' ἀντιωματικόν, quod sic
exponendum uidetur. Ο φίλιππος δὲ πανούρ-
χος καὶ δεινὸς αὐθρῶπος. Οὐ μὲν ἄγαρ αὐ-
τὸν φοβητέον: ἀλλ' ὅπερ γ' αὐτῷ δυνάμαχό-
τατον, ὅσον ἡμῖν βέλτισον. Vt sit δὲ μὲν par-
ticula: quæ κατ' ἐλπίν, aut ἀποσιώπησιν
alicuius sententiæ, quæ præcesserit, aut addi possit,
ponatur. Quare distinguenda à particula ἀλλά. Ita
ex istis particulis apparet: quomodo hic locus ex su-
periore proximo connexus atq; aptus sit. ἐπει-
κῶς.) hoc uocabulum inter alia significat etiam τὸ
πανόν, ἢ τὸ πᾶσι δόξως. Suidas. Δυνάμαχότα-
τον.) χείρισον, φοβερώτατον. Mira extenuatio.
Non dicit: ὁ φίλιππος δὲ δυνάμαχότατος:
sed id uerbum ipsis rebus attribuit: nec omnibus il-
lius rebus, sed uni rei tantum: scilicet τῇ αὐτοκρά-
τορικῇ δυνάμει. Alioquin aliquod ἀδύνατον
ostendisset: omnemq; spem resistendi, ac deliberatio-
nem hanc totam, sustulisset. Καὶ κεφάλαιον γ' ἀν-
τιόν,

τίου, καὶ ὑποφορὰ: difficile est cum Philippo
 bellum gerere. ἢ κατασκευὴ esset: quia ipse est
 unus et solus suorum dominus: omniaq; facit arbi-
 tratu suo. τὸ συμπέρασμα: ergo ne feramus O-
 lyntijs opem. καὶ βέλτισον.) αὐθυποφορὰ
 λύσις. Non ponitur hic ὕψασις: scilicet, non est
 difficile cum Philippo bellum gerere. Cōsitetur eti-
 αμ τῷ κατασκευῷ, nempe τὰ πλεονεκτῇ
 ματὰ τὸ φιλίππου. Sed adfert ἀντιπῆξας-
 σιν καὶ ἀντεπιχείρησιν: illæ res, quibus Philip-
 pus plurimum ualere putatur, nocent ei: quia pro-
 pter eas ipsi non confiditur. Potest tamen esse ὕψα-
 σις, hoc modo. Philippi tantas esse commoditates,
 malum nobis est. Non est malum. Ἰστὰ ἐστὶ ἀντίθε-
 σις πρὸ βληματικῇ, καὶ ἀορισμῶς. Po-
 test enim aliquid non esse malum: non tamen ideo
 bonum, sed mediæ naturæ. Ideo Demosthenes aliam
 pugnam instituit, ἀντίθεσιν κατασκευάσει-
 κῶν, ἢ ὠρισμένῃ. Non est malum, quia est bo-
 num. Et ut maiorem πεποιθήσιν ostendat: non
 dicit, est bonum: sed, est optimum. Talis fiducia dicen-
 tis est ὅτι λαμπρότης καὶ ὅτι ἀκμῆς: quæ sunt
 species τοῦ μεγέθους. Acriter enim istud proposi-
 tum. Est ἡνῆμα, quod τὸ πᾶρὰ προσδοκίαν ἢ
 ἀπρόσδοκον nominatur. Est τὸ βίαιον ἢ αὐ-
 τίσροφον: malum est, imò bonum est. Est ὕψοις
 1 2 πᾶρὰ

ὕψασις ἢ αὐ-
 τίσροφον.

πρὸς δ' ὅσους, Βαβυλῶνα, Βίαιος, ἢ πρὸς ἀνέρον πρὸς ἡμῶν,
 sententia ualde acuta: quæ pertinet ad eam δεινὸν τε
 τὸς formam: quæ non modò re ipsa, sed specie quoq;
 subtilis, apta, & acuta est. Hermog. πρὸς δ' εἰνός
 τῆς. ὁ γὰρ εἰνός.) Iste res Philippi nobis non
 cent: iste res Philippi nobis non nocent: non est uera
 oppositio. Fit enim κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο: ideoq; Dem
 mosthenes διακρίσεις, distinctione, refutat. Ista ei
 multum ad bellum gerendū profunt: sed compositio
 nem cum Olyntijs impediunt. Est dissimile: non si
 ista illic plurimum ualent: ideo hīc etiam magnam
 uim habent. ὅτι ὄντα.) μονάρχην ὄντα. Par
 ticipium causæ, est rex. Consequens, ergo est αὐτῷ
 πρὸς τῷ: habet in omnibus rebus summam potesta
 tem. Est descriptio Regis ex consequentium enume
 ratione. Omnia ista habent latentem comparationē.
 ὅτι.) ille est unus: at uos habetis multos duces.
 ὅτι καὶ γὰρ ὁ πολυκοιρανία: εἰς κοίρανός ἐσσι,
 Iliad. 2. κύριον.) ille est dominus omnium: ad
 uestros duces nulla utilitas redit, præter pericula:
 imò stipendio etiam deficiuntur. Olynth. 2. ὅτι
 τῷ.) solus ille nouit, decernitq; omnia: uos uerò
 dissentitis, dum aliud alijs placet. ibidem. ὅτι
 γὰρ.) ille est dux ipse: uos non modò non ipsi mili
 tatis: sed ne ciues quidem aliquos, qui obseruēt, quid
 mercenarij milites agant, emittitis. Phil. 1. ὅτι
 πρὸς τῷ.)

ἐπὶ τῷ.) ille est dominus: uos in iudicium duces
uestros, cum quid offensum est, adducitis, Olynth. 2.
eosq; , ut plagarios & fures, plectitis. Phil. 1.

ταμίαν.) ille abundat pecunia. uos ducibus nul-
lam datis, non uultis conferre, nec theatralem dimit-
tere. παρσέναι.) ille semper in exercitu adest: uos
mercenario militi omnia committitis: ideo, quum ne-
mo, qui eū in officio cōtineat, adest: ad Artabazum,
aut aliò nauizat: eumq; sequi dux cogitur. Phil. 1.

Ταχύ.) ille celeriter & tempore res conficit: uos
occasionem omnes amittitis. Ibidem. πολλῶ προέ-
χει.) πρὸς τὰ λεκρὰ τῆς πόλεως πᾶσι δ' αὐτῶν
τῶνδε, ἀλλ' εἰς κοινὴν πᾶσι μὲν δ' αὐτῶν
resistendum non est, sed medicina adferenda.
Hermog. in methodo δ' ἐνόηται. Ideo ista ora-
tor fatetur. Dicitur πολλῶ προέχει, pro πολλῷ
προέχει: sicut πολλῶ uel πολλῷ μείζων.

πρὸς δέ.) αὐτῶν σαγωγῆ, uel αὐτῶν περὶ χεῖρας
eis, à consequenti. Ostendit enim, cur illud sit βέλ-
τιστον. Eadem illæ res ei nocent in Olynthiorum
causa. ἔχει.) Antea προέχει, nunc ἔχει: hoc
est χῆμα τῆς ἐπιμελείας καὶ κάλλους: & αὐ-
τίστροφῇ ab Hermogene uocatur: quia contrarium
τῇ ἐπαναφορᾷ: sitq; , quum eadem dictio in fine
diuersorum membrorum ponitur. Διήλουν γὰρ.)
ἐπιχέριμα à finali causa: Olynthijs exitium à

Philippo imminet: hoc sciunt ipsi. Vnde conficitur, quod in societate & fide Atheniensium sint mansuri: & non facile credituri Philippo. Duo enim coniuncte hoc in loco probantur: & Philippi infirmitas, & constantia Olynthiorum: id quod ualde ingeniosum est. Οὐ περὶ δόξης.) Αἰσὶς καὶ θῆσις, χῆμα πῶδελκτικόν. καὶ ἴσασιν.) Εργασία πῶδελγματικὴ, quæ refertur ad uocabulum, δῆλον. unde sciunt sibi interitum imminere: uident eius perfidiam in alias urbes. Αμφιπολί.) In Amphipolitanum bellum talenta mille & ducenta Athenienses insumpserunt. Vlpianus. ὑποδέξαμεν.) Hos in orat. πρὸς Λεπτίαν. Vbi uocat προδόντας: & prodidisse eam ciuitatem Philippo spe munerum dicit. De Pydna & Amphipoli in Diodoro. καὶ ὅλως.) γνώμη. Ex loco adiunctorum: tyrannus est, ergo liberæ ciuitati non fauet. γνώμημα εἰκός, & ἀναγκάσθω: quia dicit, οἶμαι. Particularia re uniuersa ἐπισφραγίζετ. Ταῦτ' ἔρ.) Συμπέρασμα: quoniam Philippi commoditates illæ nobis non officiunt: & Olynthij sunt in officio mansuri: decet uos alacriter ad res gerendas incumbere. Ita ad propositionem redit. ἐγνωκότας.) ὁ πλεγμασμός: χῆμα ἐφελκόμενον, καὶ ὅσα αὐτὰ πῶδελκτικόν. Participia sepe multas sententias inferunt: & idonea sunt

sunt τῇ ποδβολῇ. γυθυμουμ.) ut maiorum uirtu-
tem, iniurias Philippi, consuetudinem laborantibus
opitulandi. &c. Non oportet auditores tantum ex
oratoris uerbis pendere: sed multa etiam cogitare
igros. Est hic γῆμα ἴσσυ: ut Hermog. in meth.
Δεινότῆτος uocat: quod complectitur τὰ ὁμοιο-
πῶτα & ὁμοιοτέλευτα. Id autem est ἀγωνισ-
τικόν, uehemens & acre. non ἐπιδεικτικόν, aut
κορητικόν. Non enim studiosè quæsitum: sed à re-
rum ipsarum natura oblatum. γῆνοια ποδβολῇ
habet. Non enim simplex ista conclusio, ποιῆτε
τὰ δεόντα: sed ἐμπεγίστατος, circumstantijs dila-
tata. Re, gerite bellum: persona, ipsi uos militantes:
causa, uidetis Olynthiorum fidem, & Philippo res-
sisti posse: tempore, nunc maximè: modo, conferens
da pecunia. Locus etiam latenter significatur: ex
hac ipsa urbe exercitus comparandus. Tractatio
σεμνή, quoniam ἀποφαιτική. Verba item gra-
uia, quia multarū syllabarum, earumq; longarum:
propriatamen, ut γῆ σάφωεία, atq; usitata.
Membra breuia, & coniunctionibus ita distincta: ut
habeant σάσεις ἰχυράς καὶ ἀξιολόγους: ut sint
ἐν σύνοπτα: ut unumquodq; eorum ἐκ ποδφα-
νείας ὁρᾷ δύσως: quemadmodum Dionysius lo-
quitur. Compositio item, clausulæ, numeri satis ac-
curati atq; graues. εἰσφύροντας.) terna ternis rela-

ta. Sunt participia modi. αὐτὸς ἐζιώντ.) callida
 hæc orator congerit: ut, si res malè eueniat: excusa-
 re se possit: ἔν in illos, qui non ista omnia fecerint,
 culpam conferre. Οὐ δὲ γὰρ.) Nullum est ἀε-
 τίου κωλυτικόν, nulla πρόφασις. uehemens er-
 go cōclusio, quia ratione approbata. Hactenus una
 refutatio. Propositio oratiōis fuit: Olynthij sunt ab
 Atheniē. adiuuādi. τὸ ὑποκείμενον est, Olynthij:
 καὶ καταγορεύμενον, adiuuandi ab Atheniensibus.
 Est ζήτημα, ut uocat Hermogenes, ἐξεταζόμε-
 νον, quod in controuersiam uenire potest: habens
 πρόσωπα ὠρισμένα καὶ κύρια: quod genus ἔχου-
 σῶτατορ esse ab illo dicitur. In prædicato additur
 τὸ πρᾶγμα, esse adiuuandos. Iam utraq; in parte
 uitium erat. Neq; enim Atheniensibus facile, cum
 Philippo bellum gerere: neq; tutum, confidere Olyn-
 thijs, uidebatur. obstabat ei δὲ δυνάστης, et δὲ συμ-
 φέρον. Sed utrunq; simul orator refutauit: idq; eo,
 quo dixi, modo: scilicet ὑποφασίαν, ἀνθυποφασίαν,
 ἐπιχειρήματι, ἐργασίαν, ὑνθυμήματι, συμ-
 πέρασματι προσηπτικῶ καὶ κατεσκευα-
 σμένῳ. Nυνὶ γὰρ.) occupati uncula τοῦ ἀρχι-
 σοῦ: pertinens ad priorem propositionis partem.
 Quid ad nos Olynthij? Refutat breuissimè ex loco
 coniunctorum, à dicto Atheniensium. Cur ergo σε-
 πε optastis inimicitias inter Olynthios ἔν Philip-
 πον;

rum? hoc pertinet etiam ad locum causarum, πρὸς
 τὸ τέλος, ὃ ἐκ τῆς ῥήσεως. ἐκπολεμῶσαι.)
 ἐκπολεμῶ, expugno: ἐκπολεμῶ, πολέμι-
 οὺς ποιεῶ, εἰς πόλεμον παροξύνω. πάντας πα-
 σιν ἐκπολεμῶντες πρὸς Φίλιππον,
 Plut. in Phocione. αὐτόματον.) Emphasin ha-
 bet. Si enim etiam laborem de ea re suscipiendū pu-
 tastis: multò magis occasionem ultrò oblatam acci-
 pere debetis. Venit enim iam ad κεφάλαιον τοῦ
 δίσκου, siue ῥαδίς, scilicet πρὸς τὸν καὶ οὐκ
 cuius in principio meminerat. Istud refertur ad po-
 steriorem propositionis partem, πρὸς τὸ κατὰ γο-
 ῤῶν. Pulchrè hic locus uerborū & sententia-
 rum collocatione cum superiori coniungitur. Et hoc
 artificiosum est in Demosthene: quòd partes oratio-
 nis & argumenta ita contextit: uix ut aliquando se-
 parari possint. Ita oratio fit, ut Hermog. ait, quasi
 ὡς σῶμα καὶ ὕψος, μὴ δ' ἀμῶς διασπώμε-
 νον. Hoc autem loco non tantum facultas, sed etiam
 τὸ συμφέρον probatur. utile nunc est bellum con-
 tra Philippum suscipere: quia Olynthios habebi-
 mus nobiscum coniunctos: Philippi iniurias & po-
 tentiā minuemus: dedecore infamiaq; liberabimur.
 συμφέροι.) ἡ πρότασις fuit, succurramus. τὸ
 κεφάλαιον, opportunitas iam in ista Olynthio-
 rum defectione nobis oblata est. Iam αὖτις τοῦ
 1 5 καὶ οὐκ,

primo ethicorum. ἐκ τῶν.) τὸ ἀληθὲς αἰτίον.
 praepositio ἐκ causam hīc significat, id est, ὅνεκα:
 sic ὁ μοχλὺς πέρι. ἐγκλημάτωρ.) perfidiam
 enim obijcit. Οὐ δέ.) συμπερασμάτιον,
 ergo non praevertenda occasio: nec constantium
 hominum periculum negligendum. ἀφείναι.) **Αφείναι.**
 ἀφείναι φωνῶ, vocem mitto. ἀφείναι καιρὸν,
 id est, ὁλιγοῦν καιρὸν. ἀφείναι τινι δεινόν, atro-
 cia scelera alicui condono, πῶς πῶς. ἀφείναι
 δάκρυα, lachrymas profundo, πρὸς πολυ-
 κλία. ἀφείναι ψυχῶν, animā efflo, ibidem. ἀφεί-
 ναι ὀργὴν εἶστίνα, irā in aliquē effundo, Phil. 2.
 ἀφείναι τινά τι αἰτίας, culpa libero, Plut. in
 Alex. ἀφείναι τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἐλπίδα,
 spiritus ὅς τε depono, ibidem. ἀφείναι τινά τι
 σφοδρῶν, tributum alicui remitto, Diod. lib. 20.
 πρὸς τὸν βασιλέα.) Idem uerbum bis posuit: τὴν μὲν
 ταυτότητι ὀνομάζω utimur: quando rei ali-
 cuius unum nomen est maximè significans, ut hoc lo-
 co: τὴν δὲ ποικιλίαν, cum omnia sunt per aequē illu-
 stria, u in principio Isocrat. ad Demonicum, γνῶ-
 μη, διόνοια: Τιμῶν, ἀγαπῶ. Hermog. in meth.
 διανόησις. Ponit iam κατ' ἀντίθεσιν τὸ ἐκ
 ἐκσώδου καὶ ἐκ σφύρας: Si hanc occa-
 sionem neglexerimus: idem nobis accidet, quod an-
 tea saepe accidit. Vt enim antè nostra negligentia Phi-
 lippī

Bellum Eu-
boense.

lipphi potentiam auximus: ita nūc etiam augebimus. Ex ijsdem enim institutis ijsdem ferè exitus quouis tempore existunt. Ideo causas rerū, earumq; progressus homo uidet: similitudines comparat: rebus presentibus annectit futuras, ut inquit Cicero: quæ observatio *συμπεραίνουσα* dicitur. Eὐβοῶσι.) Quum Euboea dissensionibus intestinis perturbata esset: quumq; nonnulli suaderent Atheniensibus, Plutarchum adiuuare: bellumq; sumptuosum & minimè gloriosum suscipere: Demosthenes primus ac solus, aduersarijs id ualde egrè ferentibus, dissuasit. Paulò post Athenienses, turpissimè ac indignissimè ab ijs, quibus opem tulerāt, tractati, tum demum fidele Demosthenis consilium cognouerunt. Orat. de pace. De hoc bello, & quomodo Athenienses à Chalcidensibus malè accepti fuerint, Aeschines in orat. in Ctesiphontem Demosthenem accusans, multa narrat. Vide & in Diodoro: qui unioni Euboeensium à Thebanis, alteri ab Atheniensibus auxilium latum scribit. De Gord.) aduersus Thebanos, ibidem. Participium temporis & ordinis. Prius enim opem tulerunt, quàm domum redierint. Orator hoc loco non tantū est *ἡγεστὸς* *ἡγεστὸς*, sed etiam *ὑπομνηστὸς*. Enthymema est ex comparatione similium causarum & effectuum. Si nō utemur hac occasione: Philippi opes
magis

magis crescent, nostræ diminuentur. Hoc probat ex
 emplis ἐπαγωγῇ ἔκ τῶν ἱστορικῶν. Amphipolis, Pydna,
 Potidæa, Methone, Pagasæ neglectæ, nobis nocue-
 runt, illum amplificarunt. Ergo idem nunc etiam,
 nisi cauebimus, accidet. Sed tractatio huius loci item
 est ὑποθετικῇ, ut illa superior de Olynthiorum
 constantia. ἡκὼς βεβηκὼς κὼς dicitur, ut apud la-
 tinos, obsonatu redeo, per posterius supinum. utrum
 que enim motum de loco significat. Est hic ἀφ' ἑνὸς
 σις unius exempli separatim: habens σωτομίας
 καὶ σαφάνειαν. Pertinet item πρὸς τὸν ἀλήθει-
 ας, quia ἐμπερίστατον: et propter easdem illas
 circumstantias, ἃ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλους,
 ἐμπερίβολον. Quis aderat? Hierax et Stratos
 eles Amphipolitani. quando? quum ex Euboea re-
 dissemus. Vbi? in hoc subsellio. Quamobrem? ut uos
 reciperetis. Quid? Amphipolin. Quomodo? cum
 classe uenientes. Quid factum? negleximus, est τὸ
 παραλειφθῆναι. Quid consecutū? multa postea per-
 peßi sumus, et Philippus creuit, τὸ ἐκβαλῆναι.

ἡμᾶς ἐκπλῆναι.) Pulcherrimus casuum ἡγε-
 ματισμός. Solet Demosthenes rerum malè admini-
 stratarum se quoque participem facere: ne populum
 nimis accusare uideatur: laudem uerò omnem illi
 concedere. Hoc mutatione personarum, consequi-
 tur. Itaque primum dicit: post auxilium Euboeensi-
 bus

Conformatio
 casuum.

bus latum reuerſi ſumus: quaſi ipſius quoq; culpa
res in Euboea malè geſta ſit: quum tamen opem illis
ferri à principio diſſuaſerit. Deinde: Hierax et Stra-
tocles uos iubebant Amphipolin recipere: tanquam
ea laus populi ſolius ſit. Poſtea: ſi noſtra utilitatis ra-
tionem habuiſſemus: iterum uitium negligentiæ ſe-
cum facit commune. Poſtremo ad populi perſonam
redit: teneretis Amphipolin. *πρεχόμεναι προθυμίαν*, preſto alacritatem. *πρέχωμαι*
τινι μεγάλας χρείας, magna alicui adiuuēta ad-
fero. Sed *πρέχω* *τινι πρέγματ᾽*, moleſtiam exhi-
beo. *ὃς ἀγαθὸν αὐτὸς εὐλαβεῖσθαι ἴν᾽ αὐτὸν πρέχω*, ex bono uiro cautiorē aliquem reddo: aut, ut
Caſar loquitur, redigo. Demoſth. *ὅτι προοιμίῳ*.

ὃν τὴν Εὐβοίαν. Athenienſes alijs, quàm ſibi, pro-
uidendi ſtudioſiores: et communis Græcorum liber-
tatis deſenſores: honeſtatemq; ſemper utilitati præ-
ferentes, Orat. *πρὸς τὴν Ὀλύνθ. 2. εἰχέτω*
αὐτὸν.) Particula *αὐτὸν* *ὅτι τῇ ἀποδόσει τὴν πλά-*
σεω cum præterito indicatiui, nō aliorum modo-
rum, iungitur. Eſt hīc *ὁ κύβητος* *συσροφῶν χάμα*:
figura contorta *ἢ* rotunda, facta *ἐπεμβολαῖς*
plurium ſententiarum: de qua Hermog. *ὅτι τῇ πε-*
ριβολῇ, δεινότητι, καὶ γοργότητι. Καὶ
ὡς πολυσύνθετος.) *ἰασηθεῖς* *ἰσμός* exemplorum. *ὁ ἀ-*
σύνθετος. *σύνθετος* *χῆμα*, καὶ *ὁ μετὰ συνθέσεων*,
ambo

ambo μέγεθος καὶ πλῆθος efficiunt, sed nō eodem modo. Hoc enim, πραγματικὸν πλῆθος καὶ μέγεθος, rerum multitudinem aut magnitudinem separatim positarum: illud uerò ἁπλοῦς, remissius, et quasi familiarius: quum omnia contorta simul feruntur, ut hoc loco. Itaque potius hoc δεσμεύου, colligatum: illud λελυμένον, dissolutum, uidetur. coniunctiones enim res distinguunt: ut singulae per sese conspici possint: Vbi uerò ea absunt: res, et si multiplex est, tamen ob celeritatem incisorum connexa, et quasi una uidetur. Sic Hermogenem sentire arbitror in methodo δ' ἐνότητι.

ῥύθμῳ.) oppidum Macedoniae in Thermaico sinu, Plin. libro quarto cap. decimo. ὠτίδαια.) In Macedonia quondam in Pallenensi Isthmo Potidaea, nunc Cassandria Colonia, ibidem. μεθώνη.) Methonen esse in Messenia dicit Mela: hodie Modona. In regione Magnesia Methone oppidum situm est: quod quum obsideret Philippus: oculum ictu sagittae amisit: quam iecerat Aster oppidanus inscriptam his uerbis: telū Philippo hoc Asteris mortem dabit. cōtrā Philippus telum, in quo scriptum erat: tollet Philippus Asterem captum in crucem: coniiciens, aberrauit. Vlp. et Solinus in Polyistore cap. 34. Πάγασα.) Pagasam in sinu Pagaseo Melapontis: In Thessalia oppidum Pagasa, postea Demetrias

Philippus oculum amisit.

metrias dictum, Plinius libro quarto capite octavo.

ἵνα μὴ.) ἡ καὶ ὑποστροφῇ, χῆμα γοῶν, κατ' ἐπεμβολῇ τῆς πρᾶξις φωνῆς: ualde aptum narratiunculis. Fit autem hoc modo. Primum ponitur ἀφήρησις, ut: τὸ γὰρ φωνικὸν συσαντ' ὁ πολέμῳ. Deinde ἐπεμβάλλεται ἡ ὑποστροφή, ut: ὃ δὲ ἐμὲ (ὃ γὰρ ἔγωγ' ἐπολιτευόμενῳ πωτότε). Tertio fit reditus πρὸς τὴν ἀφήρησιν, ut: πρῶτον μὲν ὑμεῖς ἔτῳ διέκαθε, etc. est locus ex oratione πόδισι φωνῆς. Quod celeriter, et sine coniunctionibus, dicit: indicat, eum metuere: ne potentem faciat hostem. Quod uero cetera uult omittere: non uult terrere auditorem.

ὅτι τοῖς.) occupatio, ne dicant, se non potuisse omnibus simul succurrere. ὡς προσῆκον.) προσκόντως: ἀλλ' ἔξ ἑνὸς, ὡς ψήφισμα κενόν, καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπιδὰς ἐκπέμψαντες, Philip. 1. ὃ μὲν προθύμως, φησὶ αὐτῷ δὴς: ὃ δ' ὡς προσῆκεν, φησὶ πρᾶσκειν δὲ.

ἐβοηθήσαμεν αὐτοῖς.) auxilia fortè tulerunt, sed mercenario, nō urbano milite: ideo dicit, αὐτοῖς.

ἡ ὡμα.

ἐχώμεθα.) Sic Cicero pro Sex. Roscio Amerino de parricidarum supplicio. Noluerunt feris corpus obijcere: ne bestiis quoq;, quæ tantum scelus attigissent, immanioribus uteremur. ἡ ὡμα τινα, familiariter aliquo utor, orat: in Midiam. Οὐκ οἶδα,

οἶδα, ὅ, τι χῶμῳ ἐμαυτῷ, id est, ἀμυχανῶ, pendeo animi: nescio, quid agam: Lucianus ἐν τῇ νεκρομαντίᾳ. Εὐδελύοντο, πῶς χησέον εἶναι πρὸς τὸ πρὸς νικάνορα πολέμῳ: deliberabant de bello contra Nicanorē administrando: Diodorus libro decimo octavo. ἐχρήσατο φιλανθρώπως πᾶσι, cum omnibus humaniter egit, Plutar. in Alexandro. χησάμενοι ναῦς πρὸς αὐτῷ, ἀπέστειλε: naues quum ab eo utendas sumpsisset, abstulit: idem in Antonio. Nam χεῖν utendum dare significat Demostheni in orat. πρὸς Τιμόθεον.

Νῦν δὲ.) Post δὲ πωλεσθῶν, καὶ τὰ πρᾶλαι φθγῆντα, sequitur δὲ ἀλαβῆς. προῖέμενοι.) τὸ πρᾶχθῆναι αὐτόματα.) αὐτομάτως. οἰόμενοι.) ἐλπίσματά εἰα. Sunt participia τῷ ῥόπῳ, μετὰ διαφύσεως τῷ χρόνῳ: quomodo auixerint Philipppum. ὑπογραφὴ καὶ χαρακτηρισμός τῶν ἀγῶν, ignauorum hominum descriptio. Vlpianus. ἀνζησάμενοι.) δὲ ἐκβαλῶν, ἢ τὸ αἰτίαν, euentus aut effectus. Rursum χηματισμῷ primæ personæ, et ciuium appellatione, lenit τὴν βραχύτητα: tametsi alioqui sententia tractatur ἀποφανῶς. ἡμεῖς.) μονονοχὶ συγκατάσκειν ἄσαντο αὐτῷ πάντα, Olynth. 3, δὲ ποιητὴς κὸρ αἰτίου. Magna uis in hoc pronomine: ideo extremum in isto membro positum. κατῆσθαι

μὲν.) καθίστημι τινα μέγαρ, alicuius vires aug-
 geo. καθίστημι τινα ἄρχοντα, ἢ ἐγγεῖα, creo a-
 liquem magistratum: in sacerdotum collegium coo-
 pto: Demosthenes in proamijs. καθίστημι τινα
 εἰς κείσιν πρὸς τοῖς δικασαῖς, in iudicium addu-
 co: in oratione πρὸς Σεφάνδ. Est etiam uerbum
 neutrum, ut idem Philip. 2. ὁ Φίλιππος κατέ-
 σεν κύνειον πυλῶν, Philippus Pylas occupauit.
 Et in orat. pro Megalopolitanis, ὅτι φόβῳ καθέστα-
 ναί περὶ ἑαυτοῦ, in metum uenire de sua salute.
 Cui contrariū est illud in orat. in Niceram: ὅτι μοι
 χὸν εἰς φόβον καταστήσας, πρᾶττεται μὲν
 βιάκοντα: metu adultero iniecto, triginta minas
 exigit. Idem in exceptione aduersus Apaturium: εἰς
 λόγον καταστάς, δίκασα ἔλεγε: quum ab eo
 rationes poscerentur, equa dicebat. τηλικούτου.)
 τοῦ τηλικούτου, ἢ τοσούτου, μετὰ προσληπτι-
 κῆς συλκείσεως, ἢ οἷον ἐπαρρησιολογίας.
 Periodus haec est ὀνομαστικὴ, habens ὁρθότητα.
 Haec tenus illa fictio de damno et dedecore futuro,
 nisi caueatur: cuius in parte priore διὰ τῆς παρὰ
 διαιρητικῆς ἐπαρίμνησιν copiosus fuit: ὅ-
 ut Hermogenes dicit, μεσός. In altera ualde lenis.
 Tantum enim de superiorum temporum uitijs locu-
 tus est: quid uerò iam esset futurum, nondum planè
 dixit: coniectura tamen facillè Athenienses assequi
 poterant.

potuerunt. Sed postea apertius dicet. Νυνὶ ὃ καὶ
 εἶς.) Quedam exemplaria habent: νυνὶ δὲ καὶ
 εἶς ἡκει. τίς δ' ἐστὶ; ὁ δ' ὅλως ὁλως αὐτόμα
 τ' ἐπὶ πόλει. Vt illud, τίς δ' ἐστὶς, sit interroga-
 tio. Est ἐπὶ ἀνάκλησις τῷ καίρου ἵδ' ἡδὲ παρόν
 τος, ὡς περ κατ' ἀντιπαράθεσιν. Antè enim
 fuit quasi παρὰ βέβαιον: siue, ut Lucianus uocat,
 παρὰ τὸν: εἰς τὰ παρὰ ληλυθότα ἑμαρ-
 τήματα, ὅτις ἡμελὴ μὲν καὶ εἶς. Iam er-
 go est ἐπὶ ἀνάκλησιν πρὸς τὴν αὐξήσιν praesentis
 occasionis: ὅτι παρὰ μὲν, consolatio ciuium
 suorum: adhuc posse damna illa sarciri: si modò ipsi
 sibi non uelint deesse. Amplificatio uerò sumitur
 ex circumstantijs. ὁ δ' ὅλως ὁλως.) prima πα-
 ρὰ βέβαιον, ὅτι, habens personam finitam. Quae est
 illa occasio? Olynthiorum: qui maximè Philippum
 oderunt, ὅτι metuunt: ut antè dixit. αὐτόμα
 τος.) altera, ὅτι ὡς, pertinet ad causam efficientē.
 Quomodo uenit? sua sponte, ὅτι τὸ τυχεύς. Vltro
 enim Olynthij ab illo deficientes, nostrū auxiliū im-
 plorant. ὅτι δὲ δὲ ἐνός ἐστι.) tertia, ἡ ποσότης
 ἡ συνῆξις. Quanti momenti est: non mino-
 ris facienda, quàm superiores occasiones. Fideles
 enim erunt Olynthij: ὅτι ἴdem opibus ualent. Nam
 non modò nobiscum, sed cum Lacedaemonijs etiam
 aliquando bella gesserunt. Vide Xenophontem li-

bro quinto de rebus gestis Græcorum. ἑλάντω
 τωρ.) Ponit hoc tanquam αὐτόπιστον. Οὐ γὰρ
 δὲ τὴν προτάσεων γνώσιν κατασκευάσειον.
 ἀλλ' ἐφ' ἐτορὰς γνώσας μεταβάσειον. καὶ
 ἔμοιγε.) Επίκρισις, iudicium oratoris, complex
 etens quartam circumstantiam: quæ est causæ con-
 ficientis: ἔξ ἧς, quæ præcesserunt, καὶ συλλο-
 γισμὸν, ratiocinatione rhetorica, σοχαστικῶς
 concluditur. Quia enim istud periculum est Olyn-
 thiorum: ἔξ ἧς sua sponte auxilium petunt: eaq; oc-
 casio magnificienda: nulla res alia, nisi deus, autor
 ἔξ ἧς aliorum commodorum uidetur: præ-
 sertim cùm Athenienses hæctenus in summa desidia
 mirabiliter tamen conseruati sint. Diuinum autem
 munus reiicere: animi est nimium superbi atque im-
 pij: sed gratiæ potius maximæ habēda. Οὐ γὰρ ἀπὸ
 βλάντ' ὅτι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, ut est in libro
 Iliad. tertio. δοκεῖ.) γνώσας ἡθικὴν tractatur
 etiam γνώσας δὲ ἡθικὴν: ne temerè de dijs asseuera-
 re uideatur: sed loqui πιθανῶς, probabiliter. Ideo
 dicit etiam ἔμοιγε: non autem, τοῖς ἄλλοις, ἢ πα-
 σι. τὴν παρὰ.) τὴν δέωρ ἐν ἐργασίῳ. ἡ
 ταςάς.) Participium ὑποθετικόν: id est, εἴ τις
 κατασάκ. καὶ περὶ ἧς.) πρόληψις πρὸς
 τὸ ἀντιπίπτειν, quod est: Si dij nobis ita fauent:
 qui sit, quòd res pub. tantam rerum suarum dimi-
 nationem

nutionem fecerit? Orator concedit, res non in optimo statu esse: sed horum malorum non deos, uerum ipsos sibi Athenienses autores esse dicit. Itaq; τὸ ἐκ βαυ ἐστὶ uitiosus reipub. status. Διὰ κρίσις τῶν ποικιλικῶν ἀντίων ἐστὶ: non dii, sed nos in culpa sumus. Hominibus negligentia, beneficentia dijs attribuitur. Est ἀντίθετος ῥητορικόν, factum rebus inter se differentibus. Particulam καὶ περ adhuc semper cum participio, neq; cum genitivo tantum, uerum etiam cum alijs casibus, constructam inueni. Ei respondet ex altera parte τὸ ὁμῶς. Aliquando tamen subaudiuntur, ut Aristot. libro primo, capite sexto ethicorum: ἀμφοῖν ὁντίων φίλοι, ὁσίων προτιμᾶν τὴν ἀληθείαν. ὁμῶς.) Etia in rebus aduersis benè de dijs sentiendū et loquendū. αὐτὸ ἔχειν.) Αὐτὸς δὲ προσῆκον significat: id est, ὁφείλει ἔχειν. Et nota eam hoc loco, quoniam quaedam fuerunt interiecta, κατ' ἐπὶ ἀλλήλων iterari. εἰκότως.) ostendit τὸ δίκαιον φιλὲν χάρις. τὸ μὲν γὰρ.) Iam illa distinctio causarum et effectorum. πολλὰ.) Illa, quae ante enumerauit. ἀπολωλεκέναι.) passiuè hoc loco accipi uidetur, pro ἀπολωλέκα. Sic ἡλωκώς ab ἁλίσκω, libro 20. Diodori. Eos enim, quos ca-
Præterita uerborum.

commoti, ciuitatem tyranno traderent: τοὺς ἡλώ-
 λώτας δὲ Ἰσούκην nominat. Cōtrὰ praterita pass-
 sua aliquando æτινὲ usurpata inueniuntur, ut in
 orat. ποδὶσεφάντ, *πεποιμηνόθ*. Ἰσε ἡμᾶς
 τὰ *ἡ* τὴν φωκίδα ὑφ' ἐαυτοὺς *πεποιμ-*
ηνόθ: scitote, nos Phocidem occupasse. Et κατε-
 λημυλός libro decimoséptimo Diodori: οἱ μὲν
 ἔν βάρβαροι τὴν ὑπὸ γῆν κατελπημυλοί,
 τὴν ἡσυχίαν ἡγοῦν: Barbari, qui subter montem
 confederant, non sese commouebant. *Φ*η ἡμετέ-
 ρας.) Iterum illa *ὑπείκεια*, qua se quoq; accusat.
 Est δ' φθαρτικὸν αἴτιον ἢ ἀμέλεια: καὶ δ' ἀ-
 λυθὲς αἴτιον τ' δυσυχνημάτων. *δειν*.) Ὑ-
 πολαμβάνοι, ut ab initio dixit: ἡγοῖτο, ut Lu-
 cianus γνῶν τ' θεῶν κρίσει dicit: τ' ὀφθαλμῶν
 ἡγεῖσθ τὴν διαμαρτίαν, oculis errorem in ui-
 dendo assignare. *ὃ δὲ μήτε*.) Ο θεὸς εὐεργε-
 τητικὸς, καὶ τ' συμφορῶν ἀναιτίθ. Iste sen-
 tentie pertinent ad proprium δ' πρὸς ἑτοῖον:
 quod in comparatione positum est. Hominum est er-
 rare *ε* negligenter agere: dei uerò hoc minimè, sed
 mortalibus prodesse. Sentētia grauis, μηδὲρ ἀμαρ-
 τῶν δὲ θεῶν, καὶ πάντα κατορθῶν. *μή-*
τε πᾶλαι.) Dilatio poenarum, quas hominum so-
 cordia *ε* improbitas meretur, etiam in beneficijs
 diuinis numeranda. *ῥῶν*.) τὴν τ' πολλῶν ἀ-
 πώλειαν.

πώλεαι. πεφηνγία.) γεγενῆσθαι dicit in
 exordio secundæ Olynthiacæ: ubi eadem ferè de dijs.
 παρὰ πῖπται, φαίνεσθαι, γίγνεσθαι, uerba sunt
 bonæ fortunæ, aut beneuolentiæ diuinæ: non laboris
 aut industrie humanæ: quemadmodum etiam ibidem
 οἱ ὑπὸ φιλότητος παρὰ σκευαδόντας σύμ-
 μαχοι dicuntur. ἀντίρροποι.) Translatio à
 bilancibus: in quibus uni ῥοπή altera ῥοπή, ut ut
 tring. momenta sint paria, opponitur. ΚΑΙ ΠΗ-
 ΜΑ καὶ νεῦμα μόνον ἀνδρὸς ἀγαθῶ, μυρί-
 οῖς ἔνθυμάμασι καὶ πόσιόδοις ἀντίρροποι
 ἔχει πῶσις: Plutarchus de Phocione. αὐτῶ-
 λώμεθα.) Quid iuuant occasiones, si nolis uti? De-
 us est τοῦ ἀπλῶς ποιῆσαι καὶ ῥοπῶν τῶ ἀγαθῶν:
 sed nostra diligentia, ὥς συναρτία debet accedere.
 εὐεργετή.) Apparet in hoc loco, uerbum τίθε-
 ναι, cum acceptum referre significat, cum genitiuo
 solo positum, de re mala dici, ut: τίθεμί τι φιλῶ-
 μελείας τινός. Sed si in re bona usurpari debeat:
 addendum esse nomen eius rei in casu accusatiuo, ut:
 τίθεμί τι φιλῶν τῶ ἀγαθῶν εὐνοίας εὐεργε-
 τήμα. Nisi quis dicat, etiam bonum fuisse, si dixisset
 orator: φιλῶν ἡμετέρους αὐτὸς θεῖν ἀμελείας
 ἀμελεῖται καὶ ἀφροσύνην. Sed eum, ne nimis ef-
 fet durum, hoc omisisse. ἔγωγε.) Ego quidem:
 sed de aliorum iudicio nescio. ἢ τί καὶ ὅστις. Hoc loco

τίθεμε]

Concinnitas
Isocrateæ.

esset ἡ πρῶσις, figura Isocrati amicissima: si talis ambitus fuisset. τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέκειναι καὶ τὸ πόλεμον: καὶ ἡμετέρας ἀμελείας αὐτὸς δὲ δίκαιως. τὸ δὲ μήτε πάλαι ὅτε πεπονθέναι: καὶ πρὸ ἐκείνων ἐννοεῖς ἐν ἐργεσίῃ καὶ ἐν γωγείῃ. Sed Demosthenes, qui τῇ πιθανότητι καὶ τῇ ἀληθείᾳ studet: ornatum autem sophisticum fugit: interponit τὸ, πεφηνέναι τέ τινα ἡμῖν συμμαχία τῶν ἀντίρροπον, ἀρβουλόμεθα χρῆσθαι: atque ita circumductionis illius concinnitatem τῇ κατ' ἐπεμβολῇ διακοπὴν uitat. Vide Hermogenem περὶ τοῦ κάλλους. Hinc Isocratis orationem, propter uoluptatem theatro accommodatam, pugilibus: Demosthenis uerò, ob uim ἑακρίμονiam, militibus, Philippus comparabat. Plutarch. in Demosthene. ἀλλ', οἷμαι.) Illustratur hominum stoliditas, ἑακρίτος in deum pro beneficijs oblati animus, pulchra similitudine. Est ἐπεξεργασία δ' οὐρετικὴ καὶ ὑπὸ τῇ μετρίᾳ καὶ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν θείαν ἐννοίαν ἀναιδουσίας, καὶ ἀχαριστίας. Est τόπος κοινὸς, θέσις, ἡ ποιότης κοινὴ: dehortans Athenienses ab eiusmodi uitio: et ad uigilantiam, diuinæque benignitatis agnitionem, adhortās. Tractatio eius constat quatuor partibus, propositione, simili, re proposita, sententia generali.

ii. ὅπερ (C.) ἡ πρότασις φησὶ ὁμοιώσεως.

Αρμυλὴ γάρ.) τὸ ὁμοιοῦν, ἡ πρόσληψις τοῦ ὁμοίου, κατ' αὐτίθεσιν. ἀναλώσας.) λαμβανὼ ἀναλώσας, paulatim et imprudens consumo. Licet quoque dicere, ἀναλίσκω λαμβανὼν. Lucianus enim in dialogo Apollinis et Mercurij: εἶτα ὁ μὲν ἄρ' ἐς ἐξέχεται λαθῶν. Sed uidetur tamen esse discrimen: ut uidelicet τὸ λαμβανὼν ἀναλίσκωρ significet consumere per imprudentiam: ita ut ipse non sentiam meum uitium. Sed τὸ λαμβανὼν ἀναλίσκω sit consumere ignorantibus alijs, clam alijs. Itaque illud imprudentiae et stultitiae: hoc fraudis et insidiarum est. In necyomantia Luciani: ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ, φασί, τὸ πρὸς ἐκ τοῦ καπνῶ βιαζόμενος. Et in dialogo Apollinis et Vulcani: C τὸ γὰρ δὲ εἰλκυσε λαθῶν τοῦ κηλεῖν τὸ ξίφος. Frequens uero est λαμβανὼν σὲ ποιῶν τι, clā te aliquid facio: et tunc eiusmodi additio pronominis facit: ut id uerbum ad alias etiam personas referatur. σωμαναλώσει.) Αναλίσκειν τὴν χάριν, ἀκνέου δὲ καὶ καταχρῆσθαι. Hoc tamen loco σωμαναλίσκειν τὴν χάριν, ἢ τὸν συζυγίαν τῆς τροπῆς πρὸς τὴν ὁμοίωσιν: quae adiunctio ex praepositione σύν intelligitur: magnam habet elegantiam. Solent boni scriptores, quum uerbis translatis uti coeperunt, ea

Translationes continuatae.

continuarē: id quod summam laudem semper habuit. Sic hoc loco sunt, *χρήματα, κτήσις, λαβεῖν, σῶζεν, ἔχειν, χάρις, ἀναλῶσαι, σιωπᾶν, ἀλῶσαι τὴν χάριν*: quæ uerba omnia ad eandem rem pertinent. Nota uerbum *ἀναλίσσω* in aoristo primo usurpari sine augmento. *τὴν χάριν*.) Figura *ἀντιστροφῆ*: quia in fine duorum membrorum idem uerbum *χάριν* ponitur. Hermog: *περὶ ἐλάσς. ἢ περὶ*.) ἢ ἀπόδοσις τῷ προτεθέντῳ. *πρὸς γὰρ*.) ἢ καθολικὴ γνώμη, ἢ οἶον ὑπὸ φωνήμα. *προὔπτεσθαι*.) aliàs *πρὶν ὑπαρξάντων. κείνεται*.) Cicero pro Rabin. Posthumo: hoc plerumq; facimus, ut consilia euentis ponderemus. Et epist. 7. lib. 1. fam. ex euentis homines de consilio existimant. Et ibidem: iudicium factorum non tam ex consilio, quàm ex euentu homines faciunt. Διὸ C.) συμπερασμάτιον, C. ἐπ' ἀνάλυσις τῆς προτάσεως τῷ λόγῳ: ὅτι βοηθητικὸν τοῖς Ολυθίοις: cuius loco ponit *τὰ ἐπὶ μὲν*. Ita conclusiuncula est ἀόριστος, non ἐσθλὴ. Nō enim Olynthios nominat. τῶν λοιπῶν.) τῶν μελλόντων. τῶν τ' ἐπαυροῦ.) τὴν ἄγαν ἀμέλειαν γινώσκοντες αὐτῶν χρόνοις. ἀδοξίαν.) Hactenus, ubi de occasione oblata dixit, δ' ὁ δ' ὡς: ubi superiorem ignauiam reprehendit, τὰ ἐκβαῖντα κακὰ: ubi præfenti opportunitate

tunitate uti adhortatus est, ὁ ἐκ ἐκαστοῦ μὲν ὁ γὰρ
 ὁ μὲν ostendit. Hoc loco meminit etiam τὸ γινώσκον.

ἅπλοισι μὲν δὲ,) tanquam rubiginem aut ari-
 ginem exteramus. Nostra enim negligentia nobis de
 decus, ut situs ferro rubiginem, induxit. Videtur e-
 nim à ferro, aut are, aut similibus rebus, hoc uerbū
 sumptum: quæ exacuuntur: & expoliuntur, ut rur-
 sum splendescāt. Cicero pro lege Manilia, maculam
 superiore bello susceptam delere, dicit. Εἰ δὲ πρὸς
 ὁ μὲν δὲ.) Dixit de occasione: quam non esse amit-
 tendam, hortatus est. Concurrerunt ibi plures loci
 status negotialis, facultas, utilitas & detrimentum,
 honestas & turpitudine, euentus. Venit nunc ad id, ut
 ostendat: nisi ista occasio teneatur: fore, ut in agrum
 Atticum inuadat Philippus. Habet hic locus ὁ τῆς
 βλάβης ἐκ ἐκαστοῦ μὲν explicatius & illustrius
 propositum. Tametsi est ibi quoq; τὸ αἰχρόν. Tur-
 pe enim pati hostem in Atticam irruere, non mo-
 dō detrimentosum. Aristoteles in ethicis duo gene-
 ra tradit hominum: quæ à Cicerone in partitiones
 oratorias translata sunt: unum τῶν πολλῶν, καὶ τῶν
 φρογυλῶν: alterum τῶν χαρὶς καὶ τῶν φιλο-
 καλῶν: quales sunt, qui uel ad rempu. se contule-
 runt: uel in contemplatione rerum se totos abdide-
 runt. Diligenter uerò in consilio dando uidendum:
 inter quos homines uerferis: doctos ne & elegan-
 tes,

Genera ho-
 minum.

tes, an rudes atq; impolitos. Illos enim honestas delectat: hi rebus omnibus anteponunt utilitatem. Hoc etiam uidit hic prudentissimus orator. Quum enim in populo Atheniensi, etsi is egregius esset: tamen non omnes eruditi expolitiq; essent: sed magnus aggregitū illiberaliumq; hominū numerus: ad utriusq; generis opiniones orationem accommodauit. Itaq; propter illos antea inter alia etiā locū honestatis attingit: cū τὸ ἀλόγιστον nominauit: etsi ea mouet etiā indoctos: propter hos aut iam damnū ac detrimentū cōmemorat. Nemo enim tā agrestis: qui nō, si minus honestate, periculo tamē rei et uitæ amittendæ, moueatur. Sape tamen etiam homines bene instituti lauguent: uiriq; boni dormitant: præsertim Athenienses, quorum tarditatem in rebus gerendis ubiq; Demosthenes accusat. Quare his quoq; facies hoc loco admouet: ut excitet, alacresq; reddat. Ita utrisque non separatim modò, sed etiam coniunctè consulit.

προσέμεθα.) ἢ πρότασις, feramus auxiliū. τὸ κεφάλαιον πραγματικὸν τῷ βλαβερῷ τοῦ ἐκκρομῆντος: aliās Philippus nostram ditio-
 nem uexabit. Tria sunt hic ordine posita καὶ μέθο-
 ος προειμένα. δυνάμει ἐν κρινείας: Olynthiorum destitutio, ur-
 bis eorum euersio, licentia Philippi quoquò uersus
 proficiscendi. προειδὲς τὸς συμμαχῶς, etiam la-
 tine dicitur proijcere socios: hoc est, ἐγκαταλε-
 πειν

καὶ τοῖς δεινῶις, destituere, negligere. Sic τὰ
κοινὰ συμφέροντα προΐεσθαι, in orat. πρὸς
πάντας, salutem communem negligere. προΐεσθαι πρὸς
λεμον εἰς τὴν χώραν, bellum in agrum suum ad-
mittere, orat. 3. Philippica. προΐεσθαι ἐαυτοῦ dis-
citur in orat. περὶ παρὰ πρὸς βίας de prodito-
re, qui pecunia se redimi patitur: aut de eo, qui ad
quamvis rem inhonestam auro aut rebus alijs addu-
ci se permittit. προΐεμαί μὲν τινὶ ἐναντίου,
contra uoluntatem alicuius loquor, ibidem. Sic προ-
ΐεσθαι φωνῶν libro decimo sexto Diodori de capris
dicitur, id est, φθέγγεσθαι. προΐεσθαι τὰ ἐαυτοῦ,
est liberaliter impendere, orat. πρὸς φορμίωνα
ὑπὲρ δαυείδ, ὅτι περὶ σεφῶν τῆς ῥηγας-
χίας. φρασάτω.) περὶ τοῖς πρὸς τὸς ἀκούον-
τας περὶ τοῦ λόγου ἀποδιδέχθαι ὁμιλίαν.
Percontatio ad auditore de re, quam mox probatu-
rus est. De qua figura γὰρ τῇ δεινότητι. βαδίσ-
σαι) significat exercitum ducere, cum copijs proficisci.
ὅποι.) quocumq; libido eius feret: ergo etiam in
Atticam. Est τὸ ἀόριστον ἀντὶ τοῦ ὧρισμένου.
Ostendit, non Olynthiorum, sed Atheniensium, sa-
lutem agi. Ἀρὰ γε.) ἡνίκα ἔρχεται σοχαστικὸν
ἀπὸ τῆς βαλάνσεως τοῦ φιλίππου: uolet in
Atticam uenire Philippus. Quare? quia omnes eius
cure et labores, hactenus semper in amplificando
regno

regno suo elaborarunt. Ita probat τὴν βέλυσιν
 ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ νυνὶ γόνου πεπραγμένων. Est er-
 go ἀπαριθμῆσις rerum à Philippo gestarū, sum-
 pta ex loco adiunctorum: et argumentum coniectu-
 rale, habens compositionem superiorum temporum
 cum tempore futuro. Vt hactenus Philippus fecit:
 ita etiam deinceps faciet. μέγας γέγονεν. με-
 γίστῳ καπεσκέυασε τὴν τὴν εὐρώπῳ δα-
 νασσῶν τὴν ἰδίαν βασιλείαν. ἀδυνάτος.)
 ἑλαχίσταις ἀφορμαῖς χρῶμεθα. Multis uer-
 bis Diodorus, ut historicus, hanc sententiam πρὸς
 φερασσε, circumscripsit: quam, ut Atticus orator,
 paucis Demosthenes effert. Est propositio enumera-
 tionis, tractata ἐρωτήσεσι φιληκοίας ὅνεια.
 Omnes autem sententiae κατὰ ἀσάτηα referuntur
 ad ideam τῆς εὐκρινείας. Et est interrogatio lo-
 co πρᾶξις, admonitiῶν: uidete, quomodo crea-
 uerit. τὸ πρῶτον.) ἡ ἀπαριθμῆσις, continens
 quasi τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλει in rebus gestis Phi-
 lippi. ἡ ἀπαριθμῆσις pertinet πρὸς τὴν πρᾶξιν
 βολῶν, ἐπειδὴ ἐφέλκεται ἄλλας ὁνομασίας: sed
 ista enumeratio, quoniam breuib. membris et in-
 cis distinetè absoluitur, potius τῆς εὐκρινείας ἢ
 ἀφελείας est. Methodi uerὸ εὐκρινείας, ordinem
 rerum in exponendo seruare. Figura etiam τὸ αὐ-
 σμασθαι ad eam pertinet: hoc est, cū interrogati-
 onē

tioni responsionem ipsi subiicimus. *Αμφίπο-
 λις.*) Quam Philippus oppugnans, aiebat se ideo
 obsidere, ut Atheniensibus traderet: postquam eam
 cepit, etiam eis Potideam eripuit. Orat. in Aristogi-
 tonem. Amphipolin autem suo decreto Philocrates
 perdidit, orat. de pace. Hic locus est numerosus, et
 tamen breuissimus: numerosus rebus, breuissimus
 uerbis. *δετ[α]λίας.*) cōtra Pitholaum et Lycophrone-
 m. Philippus, debellatis Lycophrone, Pitho-
 lao, et Tisiphono Thessaliæ tyrannis: ciuitatibusq;
 in libertatem uindicatis: deinde semper Thessalos
 sibi beneuolos, dictoq; audientes, et in maximis re-
 bus adiutores, ipse et Alexander habuit: Diodorus
 libro decimosexto. Notentur particula ordinis hoc
 loco: τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα, πάλιν, αὐθις,
 ἔτι, μετὰ ταῦτα, ἔτι, πάλιν. ἐπεὶ βλ.)
Επιβάεντι τῆς δετ[α]λίας, pedem in Thessalia
 ponere, inuadere Thessaliam: uerbum militare, et
 principij, atq; introitus in regionem: minus signifi-
 cans, quàm ἐμβάλλω εἰς χώρην τινά. Sed ἐπεμ-
 βάεντι τινί, in epistola Basilij, ὀνειδίζειν τινά
 significat, obiurgare, conuicium facere. Asperè ali-
 quem incessere Quintilianus dicit. *χῆμα γοργόν*
ἔτμητικόν est, τὸ κατ' ὄνομα κομματικόν,
 ut: *Αμφίπολις, πύδνα, ποτίδαια, μεθώ-
 νη, παγασός.* Καὶ αἱ πυκναὶ, καὶ αἰετὶς
 λαχίς

Res uerbis ex
presse.

λαχίς δ' ἀλλὰ γὰρ: quā illa incisa crebrō et pāu-
cis immutata dilatantur, ut hoc loco: τὸ πρῶτον
Ἀμφίπολις λαβὼν, μετὰ ταῦτα πύδναν,
εἰς Hermog. περὶ ἀδύνατος. Tarditatem hīc,
βραδύτητα, significat orator. Quum enim uel-
let Philippi infirmas uires ostendere: fecit oratio-
nem ὑπίαν, remissam et languentem, τῇ τ' ἡμῶν
εἰς προδίκη. Imitatur enim semper naturam
rerum, etiam in uerbis. Vlpianus. Debet autem, ut
poëta, ita etiam orator, μιμητὶς τοῦ εἰς τὴν πρά-
ξιν, non solum in delectu uerborum, sed etiam
in compositione, ut scribit Dionysius Halicarnasse-
us. φεράς.) Pheræ, colonia Lacedæmoniorum:
ut ait Aemilius in Conone. Huius tyrannus fuit Ale-
xander Pheræus: de quo in Pelopida Plutarchi, et
libro decimosexto Diodori. Olympiadis. 107. anno
tertio in ciuitatem Thessaliæ Pheras ueniens Philip-
pis, eius principē Pitholaum eiecit, Diodor. ibidem.
Quo tempore quum ille Græciam quateret, cœli
fuit sanguinea species: et, quo nihil terribilius mor-
taliū terrori est, incendium ad terras cadens: Pli-
nius libro secundo, capite uigesimo septimo. Nega-
bat se Pheræorū hostem esse Philippus: priusquam
in mœnia impetum faceret: Demosthenes orat. de
Cherrhonesitanis. Hac ciuitate occupata, presidii
um arcis imposuit. Idē in oratione de Haloneso. Hoc
loco

loco coniunctionum omisso ταχὺ τῆς αὐτοῦ τοῦ λόγου. Μαγνησίαν.) Magnesium constituit Mela in Macedonia. Hanc Philippus Thessalis pollicitus, eos sibi amicos fecit, Olynth. 2. Idem tyrannis Thessalorum expulsis, Nicæaq; ac Magnesia data: decemuiratum eis præter expectationem imposuit, Phil. 2. εὐπεπίστας.) εὐπεπὶ τῶν ἰσχυρῶν, oratione πρὸς σεφάους. Ab εὐπεπὶς, id est, παρσκευασμένος, paratus. Philip. 1. θράκω.)

Quam Philippus subinde vexabat: ut ex Diodoro intelligi potest. De Thracia plusculum hinc ponam: quod, etsi nō ad hunc locum ob temporum rationem omne pertinet: fortè tamen proderit ad alia loca De mosthenis intelligenda. Huius igitur reguli fuerunt plures. Mortuo enim Coty rege, tres ei successerunt, **Thracia:** Berisades, Amadocus, Cersobleptes. Berisade mortuo, Cersobleptes, uiolato fœdere, quod cum Atheniensibus habebat: contra Berisadæ liberos, & Amadocum, bellum suscepit: cupiens rerum solus potiri. Amadocum Simon & Bianor erat adiuturus: Liberos Berisadæ, Athenodorus: qui & ipsi reguli Thraciæ erant: & horum, quibus auxilio futuri erant, propinqui: amiciq; ac socij populi Atheniensis. Charidemus autem dux, Cersobleptem imperare cupiebat. De ipso Aristocrates scitum fecit: qui eum occideret, ex omni Atheniensium ditione ad suppli-

n cium

cium licere euocari. Quo decreto impediabantur iſi
 qui contra Cerſoblepten illis, qui oppugnabantur,
 laturi erant auxilium. Orat. in Ariſtocraten. Cer-
 ſobleptes deinde, odio Philippi, Athenienſibus om-
 nes Cherrhoneſi ciuitates, præter Cardiam, conceſ-
 ſit: ideo colonos eò miſerunt. Diodor. libro decimo-
 ſexto. Horum dux erat Diopithes, orat. de Cherrho-
 neſitanis. Cum Athenienſes diu cum Philippo de
 Amphipoli certaffent: Thebani item cum Phocenſi-
 bus bellum gererent: in quo deſatigati, opem Athe-
 nienſium, eſſi non amicorum, imploraturi erant:
 Philippus, metuens harum ciuitatum inter ſe redi-
 tum in gratiam: Thebanis cupientibus auxilium con-
 tra Phocenſes promiſit: Athenienſibus per Ariſto-
 demum hiſtrionem ſe cupidum pacis oſtendit: à qua
 nec ipſi, ut qui à cæteris Græcis deſtituerentur, aba-
 horrebant. Itaq; eam conceſſerunt: copias omnes di-
 miſerunt: Legatos Demotheſis decreto emiſerunt:
 qui quamprimum à Philippo iuſiurandum accipe-
 rent, uiciſſimq; darent: ſocios etiam utrorumq; in
 pacis conditionibus comprehenderent. Verum lega-
 tis tres meſes in Macedonia deſidentibus: Philip-
 pus antè, quàm pax hoc modo conſtitueretur, loca
 Thraciæ opportuna Cerſobleptæ, populi Athenien-
 ſis amico, eripuit: poſt in Macedoniam reuerſus, pa-
 cem ſuo arbitratu confirmauit: excluſis ab eius con-
 ditio

ditionibus Phocensibus. iisdem legatis secum retentis, mox Thermopylas ingressus, per Aeschinem, qui unus ex legatis erat, nuntiari Athenas curat: se non Phocensibus, sed Thebanis, hostem uenire: nihil debere populum commoueri. Ita Atheniensibus deceptis: Phocenses, discedente duce eorum Phalaco, in potestatem suam nullo negotio redegit. Quo bello cōfecto: iterum in Thraciam inuadit: praelia complura secunda facit: decimas pendere Thraces cogit: propugnacula in eos extruit. Vide orat. *τῷ ἐπὶ Στράτῳ*, *τῷ ἐπὶ Πλάτωνα*, Plethonem libro secundo, & Diodorum decimosexto. Athenienses scripserant, Philippum debere Teren & Cersobleptem sinere reges Thraciae manere: ut qui essent socij & amici populi Atheniensis. Id Philippus in sua ad Athenienses epistola negat. Cardianos Philippo socios scripserunt Aeschines, Philocrates, & ceteri legati: Cersobleptemq;, Alenses, & Phocenses foedere excluderunt: *τῷ ἐπὶ Πλάτωνα*. *ἐκβαλῶν.*) Cersobleptem & Teren. *κατὰ νόμον.*) fortassis Amadocum & Berisaden. *ῥαῖσας.*) ὡς τῷ *κῶ ποτόριον* ἔχων *ἐκ τοῦ νοσήματός, ὃ χύγιον* *ἔσται.* Videtur ἀπὸ τοῦ ῥαδίου: quasi ῥαῖον ἔχων: cōualescere incipiens. Magna Philippi ad imperiū grassandi cupiditas: qui uix dum à morbo releuatus, continuo se ad studiū belli retulerit. *ῥαθυμῆς.*)

esse animo inerti ac dissoluto: opinor à ῥαδίως ἔ
 θυμὸς dici: quasi ῥαδίως ἔθυμὸν ἔχει: ἔ id-
 circo habere iota subscriptum. ἀπεκλίνεϛ.)
 ἀποκλίνω absolutè ponitur: ut orat. in Aristocra-
 ten, ἀποκλίνεϛ πρὸς κερβελέπῳ: quod in-
 clinatione uoluntatis in Cersoblepten propendere
 Cicero libro secundo de oratore dicit. Ολωβί-
 οῖς.) Quibus initio negabat se hostem uenire: nec
 prius id ostendebat, quàm cum exercitu in eorum a-
 gro esset. Orat. de Cherrhonesitanis. ἐπεχέρε-
 σι.) ὠχέρεω ἔ ὠχτίθεμαι sunt uerba milita-
 ria: construuntur cum datiuo: ἔ adoriri hostem si-
 gnificant. ἱλλυρίδς.) Illyris regio, nunc Sclauo-
 nia, occupans latus Adriatici maris. πᾶσιονες.)
 Pannonia superior, est Austria: inferior uerò, Un-
 garia. Bella Philippi cum istis gentibus uide in Dio-
 doro ἔ Iustino. Αἰγύβαϛ.) Regem Molosso-
 rum in Epeiro: quem Vlpianus βασιλεὺς, patrum aut
 auunculum, Olympiadis Philippi uxoris nominat.
 Hūc Iustinus libro septimo Arisbam uocat, sic de eo
 scribens. Philippus Olympiada Neoptolemi regis
 Molossorum filiam uxorem ducit: conciliante nu-
 ptias fratre patruele, tutore uirginis, Arisba rege
 Molossorū: qui sororem Olympiadis Troada in ma-
 trimoniū habebat: quæ causa illi exitij, malorumq;
 omnium fuit. Nam dum regni incrementa affinita-
 te

Argyrbas.

te Philippi acquisitum se sperat: proprio regno ab eodem priuatus, in exilio consenuit. Nec barbaris, nec cognatis, barbarus Philippus parcat: usque eo ardens fertur cupiditate imperandi. Ergo profecto nec Atheniensibus parcat, cum primum poterit.

ὁπν τις.) ut cum nobilissimam Thessalia urbem Larissæam cepit: & Thessalia improuiso oppressa, robur equitum eius sibi adiunxit. Iust. libro septimo. παραλείπω.) hinc figura πρᾶξις, præteritio. τίδρ.) νόσµα ἑ ἀπόκρισις, καὶ πρόληψις, pertinens πρὸς τὴν ἐν κρίσει, καὶ τὴν φιλικοῖαν. Tollit τὸ ἀντιπίπτον. Differt autem δ' ἀντιπίπτον ab ἀνθυποφωγᾷ: quod in illo orator sciens sibi occursum iri, se ipse clam emendat: in hac autem parte auditor cōcedit, de parte dubitat. Ἰνα µὴ, inquit Vlpianus, προσκορῇ τὸν λόγον ἐργάζεσθαι ἀποτάξις λέγων: ἐπάγει τινὰ ἡδονὴν ὅσῃ πλάσειας προσώπῃ τοῖς ἀντιλέγουσι. Vt ne fastidio sit oratio, semper eodem modo prolata, suiq; perpetuo similis: uoluptatis aliquid affert: cum personam inducit cōtradicientem. Κόρορε ἔχει πάντα, καὶ µηλαλά, καὶ ἡδέα ἡ, µένοντάς γ' ἐν τῇ ταυτοτητι. ποικιλόµην δὲ μεταβολᾷς, ὥς ἂν καενὸν µελὺ. Post enumerationem rerum à Philippo gestarum, sequitur ἡ ἀπόδοσις, accommoda-

tio ad rem præsentem: sed γενικῇ, generalis. Ergo, si Olynthij deserti & capti fuerint, non quiescet Philippus. Considerate ipsi uos, quis futurus sit exitus. Exuscitat autem prius Athenienses ad hunc exitum animis prospiciendum. Simul occupatione sese excusat: cur illa nunc commemorauerit. Orator etiam hoc loco est διδασκτικὸς: docet populum suum. ἡμῖν.) qui antea nouimus. νῦν.) cum ista omnia præterierunt, nec reuocari queunt: est nobis μάταιος ὄχλος ὁ περὶ τούτου λόγος: ut est in orat. περὶ Σεφάδ. ὁ κέτι γὰρ δύνανται τὰ τετυγμένον εἶναι ἀτυκτόν, inquit Phocylides.

Ἀμφότερα.) Εὐνοία εὐκρινής, quia διὰ τὸ πᾶσα τὰ μέλλοντα ᾔκνῃσεαι. Distinctè enim dicere, est res, de quibus dicendum est, numero proponere. Respondet hoc loco orator abiectioni: & duas res contrarias docet ciues suos: ipsorum negligentiam, & Philippi alacritatem. Est πρᾶξις uel προσοψὴ ad similem diligentiam, facta κατ' αὐτίθεον. προίεαι.) significat, per negligentiam amittere. Αοείσως dicit: & προίεαι τὰ πράγματα, ὅτιν' ἀλυσίτελές. Idē mox ὡρισμένως dicitur. Omnino in hoc loco semper orator in primis ponit τὰ γενικώτερα: quæ post εἰδικῶς expositurus est. καθέκαστον.) Quotidiana desidia atq; pigritia, ut in uita priuata, ita etiam in publica re,
non

non affert earum rerum, quæ singulatim amittuntur, sensum continuo: sed, cum summa reipub. in periculo uersatur, tum demum occurrit. Videte Ser-
rhium & Doriscum. Hæc enim oppida initio post pacem neglecta: quæ fortasse multis uestrum ne nomine quidem nota sunt: tamen ea tum omissa atque contempta, Thraciam perdidērunt, amicūq; ac socium uestrum Cersobleptem. Vide Philip. 4. Vbi eadem sententia, quæ hic, tractatur. Recte igitur Phocylides: qui ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ Δ' ΑΝΘΡΩΠΟΝ
κόνει, ἔλκος τ' ἀκέραιον, præcipit Et Ouid. principijs obsta. Verum omnium malorum, quæ Atheniensibus et Græcis acciderunt, causa fuit eorum inter ipsos discordia & inimicitia. Harum autores præcipuè fuerunt Thebani: qui post prælium secundum Leuctris factum: cum Lacedæmonios arcis induciarum tempore occupatæ, Phocenses Boeotiæ uexatæ, in communi Græciæ concilio accusassent: bello sacro, quod Aeschines decem annos durasse dicit: & in Phocicis Pausanias, Olymp. 105. anno quarto ortum describit: causam dederunt. Ita Philippus omnium libertati insidiatus: seruitutem subire coëgit: uictores iuxta ac uictos. Non enim Græciæ ciuitates, quid amitterent singulæ, nisi oppressæ, sentire. Vide in Iustino ac Diodoro. Τὴν πρᾶσαν τῶν πόλεων ἀνὰ τὴν οὐρανὸν ἔλκεται hoc loco sunt facultates reipub. Sæpe

Diffensiones
Græcorum.

etiam molestiam significant, ut *παρέχου πρᾶγμα*
τα. Quia in significatione ponitur etiam numero sin-
 gulari, ut Philip. 2. *εἰ γὰρ μὴ παρέκρεδντε*
τόδ' ὑμεῖς: ὅθεν ἂν ᾧ τῇ πόλει πρᾶγμα.

ἀλυσιτελες.) *liptote*: pro eo, quod est, *βλα-*
βερόν, ὀλέθριον. *φιλοπραγμοσύνη.*) *φι-*
λοσιμίαν τοῖς ταῦτα διαπράττειν: ἃ μὴ εἰς
ἄλλο ὥποτε μακροδύω βασιλεύς. O-
 lynth. 2. Philippus, oculo eruto, iugulo fracto, ma-
 nu ac pede mutilato, regnandi atq; imperandi gratia:
 insuper quoduis membrum corporis libenter fortu-
 nae concessurus erat: ut cum honore gloriaq; reli-
 quam uitam agere posset. Orat. *περὶ σεφείων.*

συζῆ.) sicut pro Sex: Roscio Amerino: in cade
 & ex cade uiuere: omni tempore in praeda & san-
 guine uersari. *ὅτε ἐστὶν, ὅπως.*) id est, ἃ δ' ἔντα-
τόν δ' εἰν αὐτῷ ἡσυχάζειν. Οὐ σῆσειτ' *πάντας*
αὐθρόπας ἃ δ' ἐκῶν, καὶ πάντα ὑφ' ἐαυτοῖς
ποιοῦμεν & *φίλιππος.* Philip. 4. *ἀγα-*
πήσας.) ἀγαπᾶν, σέβειν, ἀρέσκειν, cum da-
 tiuo, contentum esse, boni consulere, & qui boni; fa-
 cere. Lucianus in Menippi & Chironis dialogo:
ἀρέσκειν καὶ ἀγαπᾶν τοῖς πρῶτοι. σέβειν
ἡναγκάζει τῶν τοῖς, orat. in Aristocraten. Senten-
 tia hæc, quāuis est breuis: circumstantijs densa fuit,
ἔμειν. Habet enim ὁ πρᾶγμα, ἔτι τὴν δ' ἰα-
 θεισιν

θεσι τῆς ψυχῆς : est magna diligentia. τὸ πρό-
 σωπον : in Philippo aduersus omnes. τὸ ὕλην
 τὸ ὑποκείμενον : in regno augendo. τὸν χρόνον :
 perpetuò. τὸν ῥόπον : singula paulatim eripientē.
 διὰ τὸν αἵτιον : propter dominandi libidinem. τὸ πρᾶ-
 χθην σόμνον : nec quiescet . Contraria sunt in A-
 theniensibus . Moribus autem Philippi populum,
 non uiribus, terret : quorum unum desperationi resi-
 stit : alterum ad imitationē exuscitat. Εἰδ' ὁ μὲν.)
 Ut proxima superior, ita hæc quoq; sententia, tria
 cōplectitur: studium Philippi, Atheniensium otium,
 euentum. Verum hæc dissolutè illic posita erant: hic
 uerò contorquentur καὶ συσροφῶν : magisq; in
 quadrum ἐνθυμηματικῶς καὶ συγκριτικῶς,
 rediguntur. Est etiā ἀνασροφή καὶ τάξεως. An-
 tea primo loco posuit negligentiam Atheniensium:
 deinde euentum, uno uerbo ἀλυσιτελές: tum Phi-
 lippi uigilantiam : postremò iterum euentum . Hoc
 uerò loco primum locum industria Philippi : alte-
 rum, Atheniensium desidia: postremum, euentus oc-
 cupat. Ista pertinent etiam πρὸς διὰ χροῶν : turpe
 est, industria esse inferiorem hoste. ἢ ὡς ὑπερ-
 χόντων.) ἢ ὡς πεπραγμένων. ἐγνωκὼς ἐ-
 σαι.) Discrimen est inter ista duo: γινώσεται, ἢ
 ἐγνωκὼς ἐσαι. Γινώσεται enim tantum est tempo-
 ris futuri, statuet, deliberabit. ἐγνωκὼς uerò ἐ-
 σαι,

sac, præteritum futuro coniunctum habet: non mo-
 dò statuit, sed etiam statuet: hoc est, statutum ac deli-
 beratum habebit. Philippus autem & in ea senten-
 tia mansit: & quæ senserat, etiam perfecit: ut cùm
 Euboeam faciens suam, eam Atticæ, ut murum, op-
 posuit: Orei Philistidem, Clitarchum Eretriæ præ-
 sectum constituit: Athenienses ad Chæronem fudit.
 &c. ἐξ ὧν μὲν.) ueniunt etiam à participijs
 aduerbia: non à præsentī tantum, sed etiam præteri-
 to tempore: ut δειόντως, καταπεφρονηκό-
 τως, ἀπολελυμένως. σκοπεῖτε.) ἀνακοί-
 νωσις siue συγχώρησις. Ego non dicam, quis exi-
 tus sit futurus: uidete ipsi. τελευτήσατε.) abso-
 lutè, id est, τελεθῆναι. Τελευτῶ, finio: morior,
 quod etiā τελευτᾷ τὸν βίον dicitur. Nondum
 exitum specificum posuit. πρὸς θεῶν.) θαυμα-
 σμός ἢ χετλιασμός ὡς δὲ λέγεται ἐμψυ-
 χος: admiratio siue indignatio plena affectus atq;
 spiritus. Δεῖ δὲ τὰ πᾶσι μὴ προλέγειν: ἀλλ'
 ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐμπίπτειν: non utendum præ-
 monitione in affectibus mouendis: sed in eos subito
 incidendum. Hermog. πρὸ ἀληθείας. Postquam
 exitum generalem proposuit: eumq; à uoluntate &
 factis Philippi probauit: hic iam τὸ ἐκ βραδύμου
 εἰσέλκωσι ponit: scilicet in Atticam uenturum esse
 Philippum. ἀγνοεῖ.) quasi dicat: nemo est tam
 simplex

simplex, qui id ignoret. Ερώτησις διορίζει μερικὴν ἀντίθεσιν καθόλου ἀποφάνσεως. ἤξοντα.) pro eo, quod est, πολέμιος ἤξοντας. Αἰτιολοῦται γὰρ ἀλλὰ τῶν λέξεων καινοπρεπείαν τῷ λόγῳ πρὸς ἔχουσι: tales immutationes novam quandam orationi afferunt elegantiam. Vlpianus.

Αλλὰ μὴ εἰ.) Magis in speciem contrahit exitum. Non solum bellum huc transferetur: sed periculum quoque erit, ne agro nostro priuemur. Hoc tractatur ἐπεξεργασία siue ἐποικοδομήσει ὁμοιωτικῇ. δ' ἐσλοικα.) Difficilimum est, de rebus futuris aliquid affirmare certi. Ideo dicit ἡδιστα κῶς: metuo, ne nobis hoc eveniat. Non autem hoc eventurum affirmat. μὴ τοῦ αὐτοῦ.) Similitudo egregia: cuius inter se partes ita comparantur. Primum οἱ δ' ἀπαυνηροὶ ἀνθρώποι, ἃ οἱ φιλήσονται. Αἰσχροὶ: homines profusi, et Athenienses voluptatis studiosi. Deinde δ' ἀνεὶ ζεῖν, ἃ τὸ ῥαθυμίῃ: mutuuum sumere, et negligenter agere. Deinde τὸ δ' ἀνεῖον, ἃ ἡ ῥαθυμία: as alienum, et negligentia. Deinde οἱ δ' ἀνεῖσαι, ἃ ἡ ἡδονή: forneratores, et voluptas. Deinde οἱ μεγάλοι τόκοι, ἃ τὸ ἐπὶ πολλῷ: magna usura, et magnum malum. Deinde τὸ μικρὸν ἐν προσηγορίᾳ, ἃ δ' βραχέως ἡ ἡδονὴς ἀπολαύειν: breve tempus abundare, breve item tempus voluptate frui.

Deinde

Deinde τὰ ἀρχαῖα, ἢ τὰ γν' τῆς χάρας: fors uel pi-
 gnora, ἢ agri facultates. Postremo τὸ ἀφιστῆναι,
 κῆρ τὸ μετὰ πολλῶν κακῶν κινδυνεύειν πρὸς
 τῆς χάρας: cedere possessionibus, ἢ cum multo-
 rum malorum perpeffione de agro in periculum ue-
 nire. Δανείζομενοι.) δανείζειν, mutuum dare:
 Δανείζειν, mutuum sumere. Τ' ἀρχαίων.) ἐν-
 εχύρων καὶ ὑποθηκῶν, pignorum. Debiteres
 illi tandem paternis etiam bonis, quæ oppignerave-
 rant, euertuntur. Alij non exponunt de mutuum su-
 mentibus, sed de creditoribus: propterea quod uer-
 ba passiva saepe pro actiuis ab Atticis ponantur: ἢ
 ἀρχαῖα uocant τὰ κεφάλαια: ut sit sententia:
 creditores saepenumero sortem ipsam, pecuniam cre-
 ditam, uel patrimonium amittere, non tantum usura-
 tas: debitoribus uidelicet, quum soluendo non sunt,
 domo aliò profugientibus. Vlpianus. Vtraq; senten-
 tia bona est. Οὕτω κ.) Dixit antè, μὴ τ' αὐτ' ἴ-
 ῥόπου: iā uerò, ὅτ' αὐτ' ἐπ' ἀνάληψιν ἐν-
 κρινείας γνέκα, non eiusdē uerbi, sed uerbi ἰσοδου-
 ναμῶντ' . Ημεῖς.) rursus τῶν χρηματι-
 σμῶν τὸ πρῶτον προσώπου se quoq; cū alijs con-
 sociat: ut, dum commune peccatum, ἢ calamitatem
 omnibus communem ostendit, minus populum offen-
 dat. Σύνηθ' γὰρ τῶν ῥήτορι, τ' μὲν λυπη-
 ρῶν καὶ ἑαυτὸν μετέχοντα δεικνύναι: τῶν

δ' ἀγαθῶν τὴν πείραν, ὁ λόκληρον ἀπονέ-
 μαιρ τῆ πόλει. Vlpianus. Hoc pertinet πρὸς τὸ
 ἡθῶ, καὶ τὴν ἐπιείκειαν. ὡὲν πολλῶ.)
 Potest ista similitudinis ἀπόδοσις duobus modis
 exponi. Vno sic: ita ἔσθ' nos, ubi diu fuerimus negli-
 gentes: omniaq; ad uoluptatem referentes: tandem
 multa ἔσθ' graua, quæ nollemus, subire cogamur:
 ἔσθ' de agro nostro periclitemur. Tunc particula αὖ
 erit ὑποθετική uel χρονική: pro ἔαν, si, postquā:
 ἔσθ' participium ζήτωντ' ad uerbum φανῶμεν
 referetur. Ita ἔσθ' ἡ πρότασις, ἔσθ' ἡ ἀπόδοσις,
 in hac ἀποδόσει τῆς ὁμοιώσεως, δίκωλ' ἔ-
 rit. Opponentur item tum inter se τὸ ῥαδί-
 ως, ἔσθ' τὸ ὡὲν πολλῶ. Altera uerò ratione in hanc
 sententiam. Ita etiam nos magno nostro damno ne-
 gligentes fuerimus: ἔσθ', quum omnia ad uoluptatem
 retulerimus: tandem multa quæq; ἔσθ' graua, quæ
 nollemus, subire cogamur: atq; etiam de agro nostro
 periclitemur. Nam uocabulum ὡὲν πολλῶ, Vlpia-
 nus exponit, ὡὲν τόκω: ἔσθ' Vuolsius, ὡὲν βλάβῃ. **Επὶ πολλῶ.**
 Et sic accipitur in orat. de Cherrhonesitanis. Εκ τῶ
 τῶτων ποδὲ γίγνεται ἡμῖν μὲν ἡ χολή: καὶ τὸ
 μηδὲν ἡδὲ ποιῆν: ἀ δὲ δόλιχ', ὅπως μὴ
 ποδ' ἡγήσονται ὡὲν πολλῶ γεγενῆσθαι: τ' οὖν
 δὲ, αἰ χέριτ' ἔσθ', καὶ ὁ μισθὸς ὁ τῶτων. Hinc
 (cum improbi oratores uetant cum Philippo bel-
 lum

lum gerere) nobis quidem otium, & nullius iam rei
 susceptio sit reliqua: quæ metuo, ne quando magno
 uobis detrimento stetisse existimetis: istis autem gra-
 tia, & ob has res merces à Philippo. Et in orat. *τῷ
 ῥὶ πῶτα προσέειπας. τὴν εἰρήνην δέδοικα, ᾧ
 αὐτοῖς ἐβήνασθε, δέδοικα, μὴ λελάθαμεν,
 ὡς περ οἱ Σάρες Ζόμνοι, ὡς πολλῶν ἄγοντο.*
 Pacem metuo, Athenienses, metuo, ne per impruden-
 tiam, ut illi, qui pecunias mutuuntur, magno nostro
 malo colamus. Ita conferentur hoc loco inter se τὸ,
 ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, καὶ τὸ, ἐπὶ πολλῶν. &
 particula αὖ more suo addetur subiunctiuo uerbo,
 uel abundans uel utique aut certè significans: atque
 participium *ἔκτενοντες* causam indicabit: & ad se
 quens uerbum *ἐλθώμεν* pertinebit. Si enim ad *φά-
 νώμεν* referretur: *ἐκτενότες* orator dixisset,
 ut *ἐξ ἑαυτοῦ κότες*. Ita eadem sententia κατ' ἐπι-
 μολὴν ter uerbis commutatis efficeretur: ut illud *ἐκ
 βυσσώμενον* sit τὸ, ἐπὶ πολλῶν ἑαυτοῖς: *πολλὰ
 δὲ καὶ χαλεπὰ ποιεῖν ἀναγκάζεις: κινδύ-
 νους ποδὶ τῆς χάρας. Φανώμεν.*) *ὅθεν
 λεγώμεν*: nostra ignauia omnibus patefacta fue-
 rit. *ἅπαντα πρὸς.) ἅπαντα τῇ ἡδονῇ με-
 κόντες*: ut *περὶ σεφάνου*, τὴν εὐδαιμονίαν
τῇ γαστρὶ τοῖς ἀρχαίοις *μετρίαν*: felicitatem uen-
 tre, omniq; turpitudine metiri. Et Herodianus, τὸ
 εὐδαι-

εὐδαιμον γαστρί, καὶ τοῖς αἰσίοις μετρίῃ.
 πολλὰ, ὦρ.) πολλὰ δὲ τῶν λυπηρῶν,
 ἃ δὲ εἰς. κῶλον κομματικὸν κατὰ πρόθε-
 σιν ἐπεμβεβλημένον: ut Hermogenes περὶ τοῦ
 καλῆς uocat. Metum orator ciuibus suis affert.
 τῶν γὰρ αὐτῇ τῇ χώρᾳ.) etiam περὶ τῆς πόλε-
 ως καὶ τῆς ἐλευθερίας. Sed grauiora ista reticet.
 Istud satis longum fuit πρὸς δισκόν. Attamen uno
 spiritu à Demosthene pronuntiari potuit. Scribit
 enim Plutarchus: eum, quum spiritu esset imbecillo,
 decies mille drachmas, hoc est, mille coronatos, Neo-
 ptolemo histrioni dedisse: ut integras circumductio-
 nes citra respirationem proferre ab eo disceret. Ha-
 ctenus igitur illud κεφάλαιον τοῦ ἐκβεβλήτου:
 in quo omne genus τῶν ἀριστοτελικῶν πρὸς τῶν.
 Argumentum enim τοῦ λόγου: succurramus Olyn-
 thijs, ne Philippus huc ueniat, Hoc ad τὸ κατηγο-
 ρημένον propositionis spectat. Eum habere uo-
 luntatem ueniendi, ex actionibus eius superiorum
 temporum ostenditur. Ad perturbandum pertinet
 ὁ φόβος, metus: quem Atheniensibus iniicit. Ea au-
 tem sunt, ut Aristoteles libro secundo rhetoricorum
 docet, φοβερά: quæ magnos dolores aut damna im-
 portant: ut est patriæ & libertatis amissio: item, uo-
 luntas improba & iniqua, præsertim uiribus con-
 iuncta. Bonorum oratoris morus est: præferre sola
 licita

licitudinem suam & studium erga patriam: excitare
 ciues ad hanc conseruandam: modestè, non petulan-
 ter, eos reprehendere. &c. Ita Demosthenes est ua-
 rius: modò προρεπτικός, modò συνδυματι-
 κός, modò πρᾶσιματικός & ἰσορικός, mo-
 δὸ διδασκτικός, modò ἠθικός, modò ὑπὸ πλε-
 κτικός. Omnia uerò πρὸς τὴν τῆς πατρίδος
 εὐδαιμονίαν, ad salutem & otium ciuitatis, refe-
 runtur. τὸ μὲν δὲν.) Quae huc usq; fuerunt: om-
 nia pertinent ad partem illam τῆς σοφιστικῆς σά-
 σεως: quae est τῆς βουλευσεως. Habet enim status
 negotialis quiddam cum coniectura cōmune. Debe-
 tis uelle Olynthios conseruare: quia Philippi com-
 moditates bellicae ei nocent: quia Olynthij non decia-
 pient nos: quia inimicitiae, quas semper uoluistis, in-
 ter Philippum & Olynthios iam sunt: quia non a-
 mittenda haec occasio: quia de nostra incolumitate
 periculum est. Haec enim fuerunt τὰ τῆς κατα-
 σκευῆς μέγιστα. Iam, quasi uelint Olynthijs subue-
 nire: nesciant autem, quomodo: ita hoc loco suam
 sententiam orator dicit: & duos exercitus mitten-
 dos censet. Potest hoc idem ad uoluntatē pertinere.
 Ita est hic διδασκτικός & πρᾶσιματικός, Osten-
 dit enim τὸ τρόπον, modum auxiliij portandi. Et
 hic locus item, ut reliqui insequentes, ad postero-
 rem propositionis partem refertur: & πρὸς τὸ κε-
 φάλαιον

φᾶλαρον τὸ δυνάτω, itemq; τὸ χρησίμου, spectat: utile esse, binas copias mitti: ita posse Philippon noceri. Discrimen est, ut Vlpia. docet, inter hæc tria: συμβαλῶν, προβοπλῶ καὶ πρᾶνεσι. Satisfactio enim est oratio: quid faciendū sit, subiiciens: in qua et utilitas, et modus agendi, dubia et cōtrouersa esse possunt. Adhortatio uerò oratio, res affirmatas et cōcessas suscipere iubens. Admonitio autem oratio, et res agendas subiiciens, et modum complectens. Antè igitur συμβαλῶν, nunc πρᾶνεσι.

Partes huius loci sunt quinque. Prima, transitio ad sententiæ suæ dictionem: Altera, promissio eiusdem: Tertia, propositio de duplici exercitu: Quarta, cōfirmatio: Postrema, conclusiuncula. ἐπιτιμῶν.)

Verbum hoc aptè hic positum. Significat enim reprehendere aliquem ob honorem neglectum. Nam ἀτιμῶν dicitur. Demosthenes uerò hætenus Athenienses multum sanè reprehendit: quod nihil susceperent: sed omnes occasiones negligeret: ideoq; paruum ducerent honoris sui rationem. Hæc est ἡ μετὰ τὰ βασίς: quæ et superiora concludit: et, quid deinceps expectandum sit, præmonet. Hætenus reprehendi: nunc meam sententiā exponam. Sed τὰ ἐτάτω προληπτικῶς, occupatione: scio me uobis inolestum esse, dum reprehendo: et consilium potius a me peti. Est quædam quasi ἀπαγόρευσις, de
 ο
 fine

sine reprehendere: ἔτι ἀξίωσις, da consilium. Sed
 utrunq; alijs modis καὶ γενικῶς ponitur: ἔχει
 βετ διασολῶ τῶν διαφερόντων: ἐκ τοῦ συγ-
 κριτικῶ, ἢ τοῦ πρὸς ἑτέρου ἰδίῳ. Distinguan-
 tur inter se res diuersae: eo propriorū genere, quod
 in comparatione uersatur. Obiurgare cuiusuis ma-
 ledici est: consilium uerò dare, proprium orato-
 ris. ὑπὲρ τῶν.) ποῦ τοῦ προτεθέντος
 πράγματος. ὑπὲρ saepe pro uerbi positum in-
 uenitur. ἀποφαίνεσθαι.) disertè dicere, et asseue-
 rare: non ὡς διστάζειν, dubitare, ἔτι titubanter lo-
 qui. Εγὼ δὲ.) ἢ ὑπόχρεσις: dicam, quod sen-
 tio. Ea tractatur τῇ αὐτῇ σαγωγῇ: quam liceat
 mihi relationem nominare. Huius pars una, ἢ ὁμο-
 λογία καὶ πρόσληψις, confessio facta occupatio-
 nis: habens quandam τραχύτητα, asperitatem, li-
 beram oratoris uocem, modestam tamen: scilicet, ta-
 met si scio, iram uestram ἔτι iniquitatem non in au-
 tores malorum: sed in bonos uiros, qui res ab illis an-
 tea malè administratas, posterius reprehendunt: ea
 rumpere solere. Altera pars, ἢ ἀφάρεσις ἢ ἀν-
 τίθεσις, oppositio promissionis: tamen exponam
 sententiam meam. Accedit ὁ ἀτιμολογητικὸς
 οὐκ ἐπιτιμὸς, ratio ex communi sententia sumpta:
 in patria salute non est priuata securitatis habenda
 ratio. Sed eam sententiam fecit ὑποθετικῶς: dum
 ad

ad suam personam accommodauit. Ita est *μῖσις τῆς
θέσεως σὺν τῇ ὑποθέσει*: est νόημα, sententia
ad locum cōmunem alludens: *ἔρ δ' αἰτίον* mixtum
μετὰ τῆς ὑποθέσεως. Hic autem locus est ue-
lut nouum exordium ante sententiæ suæ expositio-
nem. Sunt enim duo exordiorum genera: ut ex

Vlpiano intelligitur. Vnum *γενικόν*, quod est ue-
sibulum totius orationis: seminaq; eorum, quæ in
oratione tota dicentur, cōtinet. Alterum *εἰδικόν*,
singulare partium *ἔρ* locorum: quod ea tantum,
quæ ei parti aut loco obstant, amolitur. Ad hūc mo-
dum in isto loco *εὐνοϊκὸν ποιεῖ τ' ἀκροατῶν*:
beneuolentiam auditoris captat: nō modò iram eius
à se amouet: dum significationem duarum egregia-
rum dat uirtutum, fortitudinis *ἔρ* iustitiæ: quibus
periculum in dicendo præ patriæ charitate contem-
nit. Ita est *παρρησία* quidem in hoc loco: sed *παρρη-
σία δ' ἐννῇ*: *ἔχουσα τοῦ ἰδίου προσώπου σὺν-
τασις*: καὶ τῆς ὀργῆς εἰς εὐνοίαν μεταβολῶν.
Τῆς προβχῆς, attentionis, est: quod periculi pri-
uati, *ἔρ* communis utilitatis mentionem facit.

αἰτίους.) Sententiæ istæ sunt διπλᾶ, duplica-
ta. Primum autores malorum, *ἔρ* bonos uiros: de-
inde priuatum otium, *ἔρ* commune commodum in-
ter se opponit. Sunt res inter se contrariæ aut
differentes. Etiam sunt antecedentia hoc loco *ἔρ*

Duo exordio-
rum genera.

confer

consequentia. Bonus est ciuis: ergo rei publicæ salutem spectat. Est autor malorum: igitur suis utilitatibus studet. Tractantur autem ἀφαιρέσει καὶ θύσει. γὰρ ὁ γυναικὶς οἰδε.) Sic Philip. 2. ὅκ' εἰς τὸς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα μάλισσιν τὴν ὁρμὴν ἀφίετε. ποιεῖμαι τινα γὰρ ὁρμῆς, id est, ἀφίημι εἰς τινα τὴν ὁρμὴν: elegans formula: qualis ferè illa libro primo Cyropædiæ Xenoph. τὰ πλεῖστα ἄξια γὰρ ἀσφαλῆσαι τῷ τοιούτῳ, preciosissimas res in loco tutissimo reponere. Et orat. περὶ στεφανίου, γὰρ αἰχὴν ποιεῖ τὴν πόλιν, dedecore afficio rempub. Sed ποιεῖται ἑαυτὸ ἐπ' ὀφθαλμοῦ, opes ἑαυτοῦ potentiam sibi comparare, Herodianus libro primo de Cæsaribus. Τὸς ὑσάτους.) τοὺς ὑπὸ χεῖρα, proximum quenq. Magna iniquitas, innocentes pro fontibus plecti. Magna item cupiditas ἢ cecitas: ut quisq. recensitiuè dixit: ita calumniæ et pœnis proximum esse.

μὴ γινώσκω.) ἀλλὰ πρὸς γινώσκω, Philip. 2. Ingrata ἢ crudelis sæpe bellua, fortuna commutata, populus erga uiros optimè meritos. Vnde Theognis: ἀκρόπολιν τὴν πόλιν ἐὼν κενὸν φρονίῳ δὴ μῶ, Κύν', ὀλίγης τιμῆς ἑμμορεῖν ἐδδλὸς αὐτῆς. Et Phocylides: ἈΛΩ ΜΗ ΠΙΣΕΥΕΙ: πολλὴν τροπὴν ὅμιλον λαὸς τοι, καὶ πῶς καὶ ὁδῶς, ἀκατάχετα πάντα. Sic Olynthi

Apollo

Apollonidem, populus Eretriensis libertatis propugnatores, eiecerunt in exilium: apud Oritanos, Ephraeus indignè à ciuibus suis tractatus, sua manu se interfecit. Philip. 3. ὁ μὲν.) Non semper particule μὲν respondet δὲ δέ: sed aliquando οὐ μὲν: uel, οὐ μὲν, ἀλλὰ. σκοπεῖν.) participium causæ. ὑποσέλας.) contrahi animo, demittiq; & ideo reticere. Μὴ δ' οὐκ ὑποσέλας πρὸς ἑβρίν, non uereri iniuriam facere. orat. in Midiam. Sumptum fortè à uelorum contractione: aut è cingendis uestibus. Nam à σέλας est σόλη, uestis: & σόλη, classis. φημί δὲ.) Pars tertia, ἡ δ' ἑκτὴς πρότασις, ποῦ τῆς δ' ἑκτῆς βοῆς. Sententia habet aliquid splendoris: cum fidenter affirmat, quid sit faciendum. τῆς γὰρ λαμπρότης, ἡ πεποιθῆσις. Ceterū non solū hæc pars, sed etiā totus iste locus de bipartitis auxilijs, distinctionem sententiarū dilucidā, atq; puritatem habet. τῶ τε τὰς.) ἡ κατ' ἀθροισιν πρόσληψις: de qua Hermogenes οὐ τῇ ποδὶ βολῇ. In ea primum ponitur totum, ut hoc loco, τὸ δὲ χῆν: dein de partes subiiciuntur, τῶ τε τὰς. &c. Similis est τῇ τ' γραμματικῶν προσλήψει. τὰς πόλεις.) triginta duas ciuitates. κακῶς ποιεῖν.) κακῶν, δὲ, ἀγῶν καὶ φέρειν. Duplicis exercitus mentionem orator facit: ut uel unum à populo

extorqueat: & ut facilius ita theatralem pecuniam exprimat: illo scilicet metuente: ne, si binis copijs opus sit: neq; dimittere pecuniam theatralem uelit: de suo conferre cogatur. Quos enim scimus longo torpere otio: nec uelle officium facere: ijs due res proponendae sunt: ut uel unam earum obtineamus: & metus adferendus: ut, quod grauatè primò facerent, postea libentius concedant. Vide Vlpianum.

Εἰ δέ.) Quarta pars, ἡ κατὰ σκευὴν, eaq; etiam bipartita. Confirmatur enim, & Olynthum copias ducendas, et exercitu regnum Philippi infestandum esse. Hic primum est confirmatio ἀσαφής: in qua τὸ τοῦ ἀρχῆς οὐ κεφάλαιον: ἢ δὲ ἐκβησόμενον γενικῶς τεθῆναι. Dicit enim, se uereri: ne, nisi ita fiat, uanum futurum sit negotium. Eam uanitatem iam exponet ἀφῶς. θατόρου.) τὸ ἐτέρου. Ολιγωροῦτε.) ὀλιγορεῖν, paruam gerere curam. Cura enim libro primo Herodoti ὥρα dicitur. τὸ μὲν ἀρπάζειν γυναικάς, αὐδ' ἑῶν ἀδελίκων ἔργον: τὸ δὲ ἀρπαδαισίων ἀπὸ τῶν ποικίλων τιμωρεῖν, ἀνοήτων: τὸ δὲ μηδὲ μίλλω ὥρῳ ἔχειν ἀρπαδαισίων, σωφρόνων. Δῆλον γὰρ διὰ: ὅτι, εἰ μὴ αὐταῖς ἐβουλέατο, ἔκ αὖ ἀρπάζοντο. Vxores alienas rapere, iniustum est: raptores ulcisci studere, stultum: raptarum curam nullam habere, temperantia prudens.

Nisi

Nisi enim uoluissent ipsæ, raptæ non fuissent. Con-
 trarium est πολυωγῆν, multum curare. Diodorus
 lib. 18. οἱ δὲ ἀθλῳαῖοι πεπολυωγῆκότες οὐ
 βίς ἐμπροδευχόνοισι τῇ Ολυμπιάδῃ. etc.
 Plurimi fecerant Olympiadem. Οκνῶ.) Vereri
 se dicit, non affirmat. Εἴτε γάρ.) ἢ ὥρισμένῃ
 καὶ ἐδοποίντος κατασλευνῆς: cuius ἀνάλυ-
 σις potest fieri talis. Vel unus exercitus mittendus,
 uel duo. Non autē unus. Mittendi igitur duo. συλ-
 λογισμός σφαιρευκτικός ἐκ διαερέσεως: ha-
 bens unius ἀφαιρέσειν, alterius θέσειν. Confirma-
 tur propositio secunda διλημματικῶς, comple-
 xione. Si unus exercitus mittendus: aut is in Philip-
 pi agrum, aut Olynthum traducendus. Si ducetur in
 agrum Philippi: primum ille id patietur: deinde in-
 terim Olynthum expugnabit: tum, hoc negotio con-
 fecto, domi succurret. Sin Olynthum: primum in
 regno eius erit pax et otium: deinde ipse omnes suas
 vires in illa urbe capiendâ periclitabitur: postremo
 ea potietur. Ita erit τὸ αὐτὸ ἐπὶ πόλιν: utroq; mo-
 do Olynthus amittetur. Ergo non unus tantum ex-
 ercitus mittendus. πᾶσιν ἴσεται.) ὑποχρεῖται
 οὐ ἢ ἐπὶ πόλιν ποιεῖσθαι: in potestatem suam redi-
 get, aut sibi conciliabit: ut ea urbs sibi quasi ad ma-
 num sit: et adiumento ad res alias maiores geren-
 das: sicut cap. 23. αὐτῶν dicitur, κτλὼν πᾶσιν

Dilemma;

πᾶσιν ἴσεται;

σας, iumenta ad seruitium præbere: ut uerbum hoc à mobilibus rebus ad urbem trāsferatur: facilitasq; qua Philippus astutijs suis eam facere suam possit, significetur. Sic Agathocles libro 20. Diodori *φιλανθρωποῖς ἐπαγγελίας στρατιώτας πρᾶσσει* & dicitur: hoc est, milites, quos, Ophella interfecto, reliquos ceperat, conciliasse sibi atq; adiunxisse. Ita *πρᾶσσει* & est efficere: ut præsto sit & paratus aliquis ad aliquid: quocunq; id modo fiat, uel ui, uel persuasione. *ἀμυνεῖται*. iniuriam propulsabit. *Εἰς οἰωνὸς ἄγεις* &, *ἀμύνει πόδας* & *ἄρῃς*, inquit Hector Homericus. Optimis auspicijs egeruntur: quæ pro patriæ salute fiunt.

Βαυθυσάντων.) Participium conditionem & fictionem significans: pro eo, quod esset: *ἐὰν Βοηθήσῃτε μόνον ὑμεῖς εἰς Ὀλυμπον*. Sic prius *κακῶς ποιεῖντων*. Iste enim due comprehensiones: ex rebus compositæ differentibus: conformatione uerborum, & ferè quoq; membrorum magnitudine, inter se pares sunt. Opponuntur enim inter se primum, *τὴν ἐκείνου*: &, *εἰς Ὀλυμπον*. Deinde *κακῶς ποιεῖντων*: &, *Βαυθυσάντων*. Deinde *ὑπομένειας ὄντων*: &, *ἀκινδύνως ὄντων ἔχοντες τὰ οἶκοι*. Deinde *Ὀλυμπον πρᾶσσει* & *εἰς*: et, *προσκαθεδῇται*, & *προσεδύσθῃς πράγμασι*. Deinde *ῥαδίως*, *ὡς τὴν οἰκίαν ἐλθὼν*, *ἀμύνειται*.

οὐκ ἔστι, ποδίσσαι τὸν χρόνον τὴν πολιορκημέ-
 νων. Eiusmodi concinnitas orationem ornat: ἔστι
 index diligentiae. Dicimus non solum βοηθεῖν τινι
 αὐθρόπῳ: sed etiam βοηθεῖν εἰς τινὰ τόπον:
 quod etiam βοηθεῖν ποιεῖν dicitur. ὁρῶν.)
 Participium causae. Verbum ὁρᾶω, ut ἔστι alia, quae
 ad sensum aliquem, aut cognitionem pertinent, ἔστι
 quaedam alia uerba: adhuc ferē semper, si bene memi-
 ni, cum participijs, non cum infinitiuis, constructa
 inueni. Ea autem participia multis uerbis in casu
 nominatiuo adiunguntur: si scilicet ἔστι uerbum, ἔστι
 participium, ad eandem referatur personā. Quod
 si ad diuersam personam transitio fiat: participium
 in accusatiuo ponitur. Patebunt haec ex ijs, quae ad-
 feram, exemplis: Ὀρῶ, Philip. 2. τοὺς ὑπὲρ ἡ-
 μῶν λόγους καὶ δικαίους ἐφελανθρώπους
 ὁρῶ φαινομένους. Et ποδίσσεφάνους, ἀγανακτῶ-
 ῶν τῶνδε ἐωρᾶν. φαίνομαι, ibidem: ὁρῶν
 ἐφάνη (ἐμὲ γνωκόντων). ὀπτομαι, ibidem: θρα-
 σὺς ὡς ὑφ' ἑαυτῶν ὦψαι. Γνωσκόμεαι, au-
 dio, in orat. ποδὶ πρᾶπρεσβείας: ἐπὶ νθεῖ αὐτὸ
 τεθνεῶτα. Etiam Αἰδῶ, ibidem: ἐπειδ' αὐτὸ ἡ
 κῆρ λέγοντας. Εὐείσκω, περισεφάνους: εἰ δ'
 οὐ δὲ καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία διαύτης:
 ταύτῃ μὲν εὐρήσετε πάντες γνώεις κοινοῖς
 ὅξεταζομένῃ ὑπὲρ ὑμῶν αἰ. ὅξελεγχω,

Verba αἰδῶ
 τικὰ ἐγνώ-
 σικὰ.

Philip. 2. ὅσῳ τις αὐτὸν μάλλον καὶ φανερώτερον
 ὅσον δ' ἐλέγχε Φίλιππον, καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς
 ἐβλήω πρὸς αὐτὸν: εἰς. Et περὶ σεφάνου,
 μηδὲ πώποτε δ' ὅσον ἐλέγχεσθαι ἀδικῶν. εἰς.
 Παύσομαι, ibidem: παύσαι λοιδοροῦμεν.
 Apud Plutarchum tamen in libello περὶ παίδων
 ἀγωγῆς: ὁ δεῖτα λόγος ἐρωτηθεὶς: τίνες εἰσὶν
 οἱ ἐπιώτατοι δεῖτα λῶν; ἔφη, οἱ παυόμενοι
 πολέμῳ. Μνημονεύω, Plato epist. 3. μνημο-
 νέω κελεύω σε. Et Demosth. πρὸς Αφόβου
 ψευδομαρτυριῶν. ὅσον ἐμνημόνευε ἀκρι-
 βῶς μαρτυρήσαντα. Αἰχνοῦμαι, Plato epist.
 7. αἰχνεῖτο φανερός γιγνώμενος ὅσον ἀλ-
 κῶς. Λαμβάνομαι, Demosthenes in Timocra-
 tem: ὁ σὺν νῦν εἰληφαι ποιεῖν. Δείκνυμι, πε-
 ρὶ σεφάνου: παρ' ἐμοὶ τὰ δίκην αὐτῶν ἐδεί-
 κνυσθῶν. Et ibidem: καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς, ὅσον
 πρὸς αὐτοῖς δὲ καὶ πλάσσει φυλακὴν, παῖδας καὶ
 γυναῖκας, ἐφ' ὧν ποιεῖσάντων: σωφροσύ-
 νης ποιεῖν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἰδίαν. Et
 περὶ πρὸς πρεσβείας: συλλογίσαντες δὲ δὴ βύλο-
 μαί τὰ κατὰ γορημὴν ἀπ' ἀρχῆς: ἵνα, ὅσον
 ὑμῖν ὑπερχόμενος ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δει-
 ξω πεποικῶς. Εἰς δὲ δείκνυμι, orat. in Apho-
 bum 1. ἐπιδείξω ὑμῖν ἔχοντας. Φωρῶ, in Ste-
 phanum falsi testimonij orat. 1. ὅσον δὲ φωρῶν
 τὰ

τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότας. Γινώσκω, πε-
 ρὶ παραπρεσβ. ἔγνω τὴν τιμὴν ὅχι τῶν
 εἰώτ' πραγμάτων δεδωκώς. Εἶδω, ibidem:
 τὰντ' εἶνυρ τὸτ' ἄν' ἐποίησε φίλιππῳ:
 εἴ τινα τὸτ' εἶδ' εἰ δέ κ' ἐω δίδόντα. Plato 7.
 epist. οἱ δ' ἐν δ' ἐργασμένος. Et Lucianus in ma-
 rino quodā dialogo: ὅκ' οἱ δ' αἰγῶν καλλίω παῖ-
 δαῖ δ' ὦν. Σωὴν μὲν, idem in dialogo ἔρωτ' ὁ
 δ' ἰός: ὅδε σωὴν καὶ ὅδε γυναικὶ δ' ἰά σε γε-
 γεννημένος. Μανθάνω, in dialogo ἡρας καὶ λι-
 τῶς: ἔμαθεν ὁ φθίσαι ὑπὸ τῷ Ακταίωνῳ.
 Νομίζω, Xenophon libro sexto ἀναβάσεως:
 νόμιζε δ' ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνης δ' ἐὰν δ' ἄρ' αἰ-
 δεῖ δὸν τε καὶ πονηρόν, ἀγαθὸν ἀποκτείνω.
 Καταμανθάνω, idem libro quinto ἀναβάσ. Εἰ-
 γὰρ τῶν ἰχυρῶν χειμῶνι καὶ αὐτὸς ποτ' ἀνα-
 μύων τινὰς συσκευαζομένους: καθεζόμε-
 νος συχνὸν χρόνον, κατέμαθον ἀσας μόνις,
 ἢ τὰ σκέλη μόνις ἐκτείνας. Sic Αἰδοῦμαι
 ποιῶν τι: ὅτ' αἰδοῦμαι σε ποιῶντά τι.
 Quid enim plura necesse est adferre? Satis haec erunt
 admonendi causa ijs: quibus à Græco sermone ani-
 mus non abhorret. Apponam tamen hoc quoq; ad-
 ditamenti loco: quædam etiam nomina, quæ notitiæ
 sunt, cum participijs construi: ut est καταφανής,
 δειλός, γινώσκων, φανερός. In oratione ποδὶ
 στεφάνῳ

εὐφάνδῳ. ὃ σὺ πεποιηκὼς εἶφανερὸς. Et ποδὶ
 παρὰ πρεσβείας: μετὰ ταῦτα δ' ἡλὸς ὄδῳ.
 ἔα μ' ὡς ἐκφύγει νῦν, καθ' ὅμῳ ὑπάρξω
 ἐκείνῳ. Et in Midiam: ὅτι δ' κλοῖτινες ἦσαν ἀ-
 χθόρῳσι. Et orat. 1. in Onetorem: ὡς καταφά-
 νης εὐθὺς ἀδικήματα. ἀκινδύως ἔχον-
 τα.) Id est, ἀκίνδυνα ὄντα. Sic enim Græci no-
 men εἰς uerbum substantiuū circumscribunt. εὐνοῖ-
 κὼς πρὸς τινα ἔχω, id est, εὐνοϊκὸς τινὶ εἰμί.
 Similia sunt illa Ciceronis: apud aliquem rectè esse:
 aliquem belle se habere: id est, τὰ τίνος καλῶς ἔ-
 χει. Τινὶ καλῶς ἔχει τὸ σῶμα. προσκαθεδίσ-
 τ.) futurum. 2. medium, ἀ προσκαθεζομαι.

προσεδρεύει.) ab ἐδρεῖ, sedes. Vtrunq; uerbum
 à seſſione sumptum: εἰς ad moram diuturnitatemq;
 obsidionis translaturum. ποδῖες αἰ.) περιέμι,
 præsto, supero. Nam ποδὶ apud poëtas, εἰς in com-
 positione, ὅζοχλῳ significat. πολιορκηθῆναι.)
 πολιορκῶ, obſideo urbem: ἀ πόλις εἰς ἔρκος.

Δεῖ δ' ἢ πολλῶ.) Postremo loco ponitur τὸ
 συμπρασμάτιον: in quo nihil est, nisi simplex
 εἰς breuissima propositionis huius loci repetitio: et
 additio ὅτι ποσότητος. Vult enim non tantum
 duos, sed duos magnos confici exercitus. In 1. Philip-
 pica quoq; binas comparari copias uult: sed alteras
 in urbe remanere: alteras facere excursiones in Ma-
 cedo.

cedoniam. Verum de eo multò ibi copiosius, quàm
 hic, disputatur. Καὶ πρὸς μὲν.) Postquàm sen-
 tentiam suam dixit de ope bipartitò ferenda: uenit
 iā πρὸς τὸ διῶναι τὸ κεφάλαιον: ad partem
 eā status negotialis, quæ est facultatis. Probat enim,
 posse milites ali. Nam esse pecuniam: si theatralis
 ad militarem usum transferatur. Hic locus rectè sua-
 perioribus subiungitur. Posteaquam enim Atheni-
 ensibus et uoluntatem huius belli gerendi attulit: et
 rationem, quemadmodum geri deberet, explicauit:
 proximum erat ostendere, posse sustentari eas, quæ
 opus essent, copias. Et hoc est præceptum apud Her-
 mogenem τακτικόν: τὸ παρὰ κλητικῶν τεροῦ
 τὸ ἐξ ἑκὸς κεφάλαιον, τελευτᾶν ἰθὺς: ita
 partes ponere, ut una ex alia nata aptaq; uideatur.
 Est autem propositio huius loci. Militi stipendium
 suppetit. Vnde: si ei theatralis pecunia detur. Cur
 danda sit, duæ præcipuè ponuntur causæ. Vna ἐκ
 τῶν ἀντιῶν ἐπομίδιον, ex consequentibus con-
 trarijs. Si hæc pecunia militibus dabitur: non opus
 erit alia: si non dabitur: conferre opus erit. Altera
 item ex consequenti. Fruimini theatræ pecuniæ
 Suscipite igitur etiam labores. Turpe, cum nihil la-
 borare uelitis, illam accipere. τὸ πόνος δὲ τῆς ὥρας
 φέλλει δὲ ἰδίῳ ἐπομίδιον, τῆς ἀργίας. Senten-
 tiæ huius loci sunt fortè decem: quas suis locis anno-
 tabo.

Præceptum
 collocationis.

tabo. Καὶ πρὸς μὲν.) Prima sententia est μετὰ
 Βατικῇ. Concludit superiorem de bipartita ope di-
 sputationem: et ad caput facultatis transit. γινώσκω.) Verbum consultationis, uerbum senato-
 rium: ut et superius φημί. Dixit etiam ἡ γῶμαε.
 Sed γινώσκω et φάσκει sunt uerba ἀποφαν-
 τικά καὶ ἀξιωματικά: disertè quidpiam et cum
 dignitate affirmant. ἡ γῶμαε autem est ὑπόλοιπαι
 κὸν καὶ ἀπορητικόν: habet dubitationem hesita-
 tionemq;. χρημάτων πρὸς.) significat facul-
 tatem pecuniariā: quam Aristoteles lib. primo rhe-
 toricorum τὸς πρῶτος nominat: eamq; primo loco
 inter ea, de quibus homines deliberant, ponit. Om-
 nino enim quinque de rebus omnem consultationē in-
 stitui tradit: de pecunijs, de bello et pace, de agri cu-
 stodia, de rebus exportandis, et importandis: de legūq;
 latione. De bello gerendo Demosthenes multa dixit: quid
 id utile sit et necessariū: et quomodo administrandū.
 Differit igitur iam de facultate rei pecuniariæ: quæ
 nisi esset, oratio omnis superior uana fuisset. Tolli-
 tur enim deliberatio, si res aut prorsus non potest,
 aut difficulter fieri. Εἰς γὰρ αὐτὸς ὁ Αῖνῶσις.)
 Altera sententia, quæ continet ἡ κεφάλαιον τοῦ
 εὐνατοῦ: habetis pecuniam pro militibus. Vnde
 uerò illam habeant, non dicit: primum ne nominan-
 da ea pecunia, offendat aures populi, quem inuitissi-

num sciebat illam dimittere: deinde nemo tam imperitus erat: quin, qua de pecunia orator loqueretur, intelligeret. Oportet oratorem, ut docet Aristoteles, scire, quas habeat respub. pecunias: ut, si quid desit, addatur. Item reipub. sumptus, ut si quis superuacaneus, dematur. Εσις) Επανάλυσις ὡς ἔστιν Βεβαίωσις: de qua Hermog. in methodo δ' ἐστὶ νότος. Εστὶ resumptio uerbi, facta ideo, ut orator suam prudentiam, et amorem in patriam asseueret atq; commendet. Vos habetis pecuniam militarem: ego scio, negare non potestis: hanc, communi utilitati ut seruiat, debetis concedere. ὅσα.) πρόσλησις τοῦ πηλίκου καὶ σύγκρισις: magnitudinem pecunie comparatiuncula indicat. σφραγιώτικα.) occupationis causa positum, ne dicant. Habemus quidem pecunias, sed ipsis ea nobis necessaria sunt: nec exercitui dare possumus. Imò, inquit orator, pecunias habetis ad militem alendum. Tria igitur in hoc loco sunt: Δ γενικὸν πρᾶγμα, est uobis pecunia: ἡ ποσότης, plurima: ἡ εἰδικὸν πρᾶγμα, λεπτικῶς, eaq; militaris. ταῦτα δὲ.) tertia, ἡ ὠντισμοσις, reprehensio uitiosae consuetudinis. Hanc autem uos ad libidinem uestram accipitis.

ὡς βύλεθε.) ἀνευ πραγμάτων, εἰς τὰς ἐορτὰς. ὁ ποσιωπία, rem ingrati lenit.

λαμβάνετε.) διανέμετε, διασπάζετε.

αὐτὰς

ἀναλίσκειτε. Εἰ μὲν ὅμ.) Quarta, ἢ ἀξιώ-
 σις, ἢ προφοπὴ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος δ' ἐπαι-
 νεύου. Restituite eam militibus. Addita est ratio ex
 contrarijs consequentibus: ita nulla opus erit alia pe-
 cunia. Si non restituetis, opus erit. Verum ipse una
 comprehensione utrunq; complexus est, & postula-
 tionem, & rationem: idq; ὑποθετικῶς ἡμᾶς,
 forma conditionali. Τοῖς στρατενομένοις.) ur-
 banum militem significat. Si enim dixisset, τοῖς στρα-
 τιώταις: τοὺς μισθοφόρους, ut historici: τὰ ξέ-
 νικὰ κὶ τοὺς ξένους, ut Demosthenes uocat: signi-
 ficasset. ἀποδίδωστέ.) Ergo tenebant id, quod
 Ἀποδιδόναι. suum non erat. ἀποδίδωμεν enim id, quod non
 nostrum nō est: δίδωμεν, quod iuris est possessionisq;
 nostrae. Hinc Demosthenes uolebat: ut Philippus in-
 sulam Halonesum Atheniensibus ἀποδιδόιν,
 non δίδοιεν. Eam enim non Philippi, sed Atheni-
 ensium esse: ideo debere eos eam ἀπαιτεῖν κὶ ἀπο-
 λαμβάνειν, non αἰτεῖν κὶ λαμβάνειν. Hoc e-
 nim donationis & munificentiae: illud antiqui iuris
 atq; possessionis. Μᾶλλον.) ἐπαυρόθωσις τῶ
 ῥήματι. Facile apparet idea huius loci. Omnia
 sunt breuia, simplicia, aperta, & uerborum quotta-
 dianorum. Est tamen etiam hic acumen & subtili-
 tas Attica: ut in ista uerborum distinctione, προσ-
 δει, & ῥήματι. Deinde in alijs duobus uerbis, γρά-
 φειν,

φειρ, ὅτι ἡ γῶμα. Et illa superior uerbi resump-
 ptio grauitatem habet. γινῶμι.) γινῶμι significat,
 prorsus non habere: προσδέιμι, habere paritē,
 sed adhuc alia quapiam ad perfectionem indigere.
 Hoc γῶμα, προσδέιμι γινῶμι, τῶ αἰσίου in me-
 thodo δεινότῃ & appellatur, id est, τῶ αἰσίου
 σις: cum idem uerbum alia syllaba assumpta, aliud
 etiam significat. τί δῃ.) Quinta, ἡ προκατα-
 λαψις, occupatio. Quia enim in disputationem in-
 uidiosam, periculosamq; orator descenderat: propte-
 rea quod capite sancitum esset: si quis quicquam hinc
 nouare studeret: tempore sese recipit, ne nimium pro-
 grediatur: & duorum uerborum distinctione eua-
 dit. Non, inquit, ea de re legem ferri uolo: sed tan-
 tum, quid mihi uideatur, dico. Proponitur autem ἡ
 ὑποφορὰ ἐρωτήσις. Fers ergo legem? μὲν
 οὐκ, ἡ γνῶσις καὶ ἀγνοσις: non fero legem. Sed
 ὁρῶ conformatur: de quo γινῶμι ἀφελεία καὶ τῇ
 μεθόδῳ διεινότῃ. ἐγὼ μὲν γὰρ.) ἡ
 λύσις καὶ διακρίσις. Videtur hic esse ἀφέ-
 λεια, simplicitas: cum tamen sit summa δεινότης,
 calliditas. Ea fit præcipuè collocatione. Non enim
 dicit: ego dico hac pecunia militem alendum esse. Ne-
 cesse enim est militem hoc tempore habere: decet, qui
 pecuniam accipiunt, ut iidem labores subeant: alio-
 qui opus erit conferre. Non sic. Hoc enim esset ἀγῶ-
 π
 νίκεσθαι,

νίξειν, contendere. Sed primū dubitanter affir-
 mat: deinde primū ponit unam rationem: deinde
 propositionem interponit: postremò duas rationes
 subiungit. Milite opus esse puto: et hanc pecuniā ei
 dandam esse: & qui frui pecunia uelint, etiam peri-
 cula subire debere, quod uos iam nō facitis: ideo con-
 ferre oportebit. Ita propositionem inter rationes
 abscondit: easq; sine ullis particulis causam signifi-
 cationis proferens: καὶ προσύναψιν καὶ ὑπὸ σύνα-
 ψιν cum propositione confundit: nisi quod postre-
 mā, de pecuniæ collatione, seorsim καὶ χωρισμὸν,
 cum particula συλλογιστικῇ, ἄν, collocat. σεαυ-
 τῶτας.) prima ratio, τὸ ἀναγκαῖον. καὶ
 ταῦτ' εἶν.) ἢ πρότασις. καὶ μίαρ.) altera
 ratio, ex pari consequenti. Particula etiam καὶ hoc
 loco facit remissam orationem. σύνταξιν.) id
 est, μίαρ χάριν, ὃν γνῶ, μίαρ συζυγίαν:
 utrunq; & accipere, & laborare, eodem loco, &
 cōiugata esse debere. Extat oratio Demosthenis πε-
 ρὶ σωταξέως: de ueteri disciplina reuocanda: de
 cōstituenda republica: de pecunia theatri in locum
 antiquum restituenda: de officijs à singulis ciuibus
 praestandis. Ibi orator dicit: Hortor, ut uos conside-
 retis: & cum uestris animis reputetis: istam pecuni-
 am, de qua deliberationem instituis, paruam esse:
 consuetudinem uerò, quæ inde in rempub. introdu-
 citur,

eitur magnam. Si igitur etiam officium uestrum fa-
 cere, non solum pecuniam accipere, decernetis: non
 modo non nocebitis, sed maxime etiam iuuabitis et
 rempub. et uosmetipsos. etc. ὑμεῖς δέ.) Sexta
 sententia, ἐπανάλυσις καὶ τοῦναντίου, καὶ
 ἀποσοφῶν, τῆς ὠντιμύσεως: quæ hic etiam,
 ut antea, modesta est. ἔτω πως.) μόριον δει-
 κτικὸν τῆς ἀεργίας: particula, qua pigritia quasi
 manibus monstratur. Aut significat prorsus, omni-
 no, planè. Homerus dicit αὐτως. φάειν κερζέ-
 νοτόρ τινα ἔμμεναι, ἀφρονά δ' αὐτως. Vly-
 ses, cum ad dicendū surgit: principio, oculis demis-
 sis, tacitus, atq; immotus stat: ita ut diceret eum ira-
 cundum hominem, et desipientem prorsus. Postea
 instar hybernæ niuis uerba fundit. αὖν πρᾶγ-
 ματόν.) ὦν δέ, ποιῶν δέ. εἰς τὰς ἐορτάς.)
 Apertius dicit, quæ sit illa pecunia, quæ militibus de-
 beatur. Chares dux Atheniensium uoluptatibus de-
 ditus, piger, in exercitu psaltrias et mimas circum-
 ducens: pecuniarum, quibus bellum gerendum erat,
 partim in illum luxum insumebat: partim Athenis
 psephismatum scriptoribus et oratoribus dabat.
 Neq; id populus unquam agrè tulit: quippe qui to-
 tus similem degeret uitam: plusq; in commessatio-
 nes et epulas publicas, quàm pro communi salute,
 expenderet. Vide Athenæum in Dipnosophist. li-

ἔτω πως:

Chares

bro duodecimo. *Ες: Δη.)* Septima, scilicet ἐκ
 πληξίς ἐκ φέλομύνης ἀνάγκης. Non re ue
 ra uult tributum pendere: sed maiore metu proposito,
 postulatam suam de theatrāli pecunia obtinere. Et
 hæc est tertia causa: quam ob rem eam concedere de
 beant militantibus. *Οἶμαι.)* Temperat tamen
 illam necessitatem conferendi, ἐπερθέσει τὸ ἀπο
 ρηκτικὸν ῥήματ' ὀδῖμαι. *Δεῖ δ' ἡ.)* Octaua,
 συμπρασμάτιον δὲ γνώμης τὸ ἀνάγκαι
 ορ σημαίνουσης. Agite, ut libet: certè tamen opus
 est pecunia. ἀνευ τούτων.) Τὰ ῥήματα δὲ
 πάντων αὐτῶν πρακτέων αὐτῶν σωεργούρι: ὅ
 σίχα μὲν ἐν δὲ πρᾶτ' ἐαδὲς ἀξιόλογον δ' ὡς
 τὸν. *λέγουσι.)* Nona, πρόληψις ἡθικῇ. Si
 qua facilius pecunie faciendæ ratio ab alijs monstra
 ri potest: non ueto, quin ea utamini. *Καὶ ἔως.)*
 Postrema sententia, προῖοπ' ἡ ὠφωνηματικῇ.
 Quicquid agere uultis, ita agite: ut modò reipub.
 consulatur: dum est tempus opportunum. Ita iste lo
 cus breuiter absolutus est. Non enim uideri uult ora
 tor Eubulo aduersari: sed necessitate rerum urgeri.

Αξίον δ' ἐνθυμηθῆναι.) Transit iam ab Athe
 nienſium facultate pecuniaria, ad Philippi poten
 tiam diminuendam, κατ' ἀντίθετον. Non enim
 tantum, quid nos possimus, in suadendo bello uiden
 dum: sed hostiles etiam uires, quantæ sint, conside
 randæ.

pandæ. Quæ causa est, cur hic locus rectè superiori
 attexatur. Diceret igitur aduersarius: ne laceſſamus
 Philippum. Est enim $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$, Refert ora
 tor $\kappa\alpha\tau'\ \phi\acute{\iota}\varsigma\alpha\sigma\iota\upsilon$: non est $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$. Vi
 dendæ igitur ſententiæ huius loci: & quomodo Phi
 lippī potentia deſtruatur. Tan' ūm enim ſerè hoc lo
 co orator eſt $\delta\iota\delta\alpha\kappa\tau\iota\kappa\acute{o}\varsigma$. Quinquam motus eti
 am hīc eſt: quum Philippus in contemptiōem addu
 citur. In Olynth. 2. iſta copioſius. $\text{Α} \text{Φ} \text{Ι} \text{Ο} \text{Υ} \text{.}) \text{Ε} \text{Υ} =$
 $\text{νο} \text{ι} \alpha \text{ με} \text{τ} \alpha \text{β} \alpha \text{λ} \epsilon \text{ν} \text{θ} \alpha \text{ π} \rho \acute{o} \varsigma \text{ τ} \omega \text{ τ} \omega \text{ Φ} \text{ι} \lambda \acute{\iota} \text{π} \pi \omega$
 $\text{ι} \chi \upsilon \rho \kappa \alpha \theta \epsilon \lambda \epsilon \iota \nu$. Eſt πρότασις γενική: uideā
 mus res Philippi. Nondum enim ibi dicit, eas malo
 loco eſſe: ſed iam dicturus eſt. $\text{ἔ} \text{τε} \gamma \alpha \rho \text{.}) \text{ἡ} \text{ἔ} \text{δ} \text{ο}$
 $\text{π} \circ \iota \nu \text{τ} \circ \varsigma \text{ π} \rho \acute{o} \tau \alpha \varsigma \text{ι} \varsigma \text{ ἄ} \text{ρ} \eta \text{ν} \text{ῆ} \text{ικ} \eta \text{,} \text{κ} \text{ἢ} \text{π} \rho \acute{o} \lambda \eta \text{ψ} \text{ι} \nu$.
 Et ſi uidetur potentiſſimus eſſe: tamen non ita potens
 eſt Philippus. $\text{ἀ} \text{κ} \rho \iota \beta \omega \varsigma \text{.})$ accuratè, $\text{ὡ} \text{ν} \text{ τ} \omega \text{ ἄ} =$
 $\text{π} \rho \omega \text{τ} \alpha \text{ β} \alpha \text{λ} \epsilon \text{ν} \omega \nu$. $\text{ἔ} \text{δ} \text{᾽} \text{ ὡ} \varsigma \text{ αὐ} \text{τ} \eta \text{ κ} \acute{\alpha} \lambda \lambda \iota \varsigma \alpha \text{.})$ Negatio Απόφασις.
 aliquando par eſt affirmatiōi: nōnunquam minus
 aut magis ſignificans. Par, cū nolumus idem uer
 bum iterare: ut, omnibus alijs hæc res nota, nec mihi
 obſcura. Minus ſignificans, cū aliquid affirmare
 uerentes, tūò loqui uolumus: ut, amice, non uideris
 mihi uir malus, nec ſtultus. Adimo ei ſtultitiā &
 malitiā: ſed bonitatem & prudentiam, quoniam
 eum hominem non noui, non tribuo. Magis ſigni
 ficans, cū rem ſignificatione morali augemus: ut, mi
p 3 nimè

nimè latatus est hostis aspectus: id est, ualde est terri-
 tus. Non optimè sese Philippi res habent: id est, ad-
 modum malè sese habent. Consolatur orator ciues
 suos. Vide Hermogenem in methodo διδόντος.
 Hoc loco est traiectio particula αὐ. Coniungenda
 enim cum uerbo ἔχοι. Οὐτ' αὖ δ' ἔνεγκε.)
 Primum αἰτίου κωλυτικὸν potentiae Philippi,
 ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν ἐκβάντος: scilicet,
 spes Philippi decepta, inopinata obsidionis huius mo-
 ra. Totus hic locus est σοχαστικὸς, nititur conie-
 cturis: ὅτι rationes ex loco coniunctorum deprom-
 ptas habet. Itaq; prima ista est fortuna: ὅτι κατ' ἐπι-
 στήμην, particula ὅτι, cum ipsa propositio
 ne coniungitur. Tractatur ἀντιθέτως: sperauit, se
 imparatos posse Olynthios subito bello perfundere:
 fefellit eum opinio sua. Εκφέρω πόλεμον, id est,
 ἐνίσταμαι ἢ ἐπιφέρω πόλεμον, suscipio aut in-
 fero bellum. ὡνθέν.) Philippi consilium fictè ab
 oratore expositum. πόλεμῳ.) Id est, μεκόν-
 νεδ' ἔσται, τὸν πόλεμον μέλει, bellum hoc
 ductum iri, diuturnum fore. ὡς ὡνών,) ὅτι ὡν-
 θέσεως, ὅτι ὡν φερεῖς, ὅτι ἐφόδον, ut Diodorus
 loqueretur: id est, subito impetu ὅτι irruptione. Ita
 contraria uerba sunt hoc loco πόλεμῳ ὅτι ὡνέ-
 σται: ὅτι ad temporis interuallum referuntur.
 ἔλπιζε.) ὁνειροπολῶν τὴν ἀνέσασθαι καὶ
 ἀνδρῶν

αὐδραποδισμόν τῷ Ὀλυθίων ἔν τῃ γνώμῃ
καὶ τοῖς πεπραγμένοις ἐπερμένῳ. εἰς.
Philip. 1. ἀναιρέσει δ.) ἡ ἀναιρέσις celeris
tatem, ἢ uniuersam rerum euerfionem significat.
Aptè τῷ ἐπιγίγει subiungitur. Vtrunq; enim se
stinationis, impetus, et uolentiae est. Διέφευδ.)
ἡ πόδιπέττα, cōtrarius exitus. Repugnātia sunt,
magna sperare, ἢ spe falli. Significatur Olynthio
rum potentia, ἢ constantes inimicitiae cum Philip
po: qui ei fortiter ἢ constanter resistent: ita ut opus
sit Philippum προσκαθέζεσθαι, ἢ προσεδρεύειν.

τῶν) δ' ἐπόδιον. Sunt enim tria hic ordine
posita. 1. ἡ ἐνελπία. 2. ἡ πόδιπέττα. 3. δ' ἀλο
λουθῶν, tristitia consecuta. πρῶτον.) Omnia
ista sunt simplicia, dilucida, pura, atq; distincta. Par
ticulae enim ordinis, ἢ eiusmodi distributiones, ad
methodum τῆς ἐνκρινείας pertinent. γενο
νός.) Participium causae efficientis. πρῶτος.)
εἰς μέγαν αὐτὸν λυπῶν ἐμβάλλει: πε
ρίλυπον αὐτὸν καθίστησι. Εἰτατά.) Al
tera causa φθαρτικὴ, perfidia Thessalorum: hi non
iuuabunt amplius Philippum]. Hoc tripliciter pro
bat. 1. ἀπὸ τῆς φύσεως. 2. σκείω γενικῶ. 3. σκ
μείοις εἰδικόις. Omnia sunt σοχαστικά καὶ πε
θανά. ταῦτα γάρ.) Hominū uoluntates sunt
uariae: ἢ ut uariae sunt: ita non semper lenitate de

lectantur: sed sæpe in constantia rerum susceptarum permanent: sicut Thessalos etiam perpetuò sui studiosos Philippus habuit: nec ab eo, ut Demosthenes fore hìc opinatur, defecerunt. Hoc igitur loco, cum Thessalos à Philippo defecturos demonstrare uult: rationem eius affert non τὴν βέλυσιν, sed τὴν φύσιν. Minimè uerò sæpe cōmutabile ἀέτιον νόμον τῆς φύσεως natura, sicut uoluntas. Neq; solū in hominibus, sed in ipsis etiam rebus, in ipso solo, & omnibus ijs, quæ Thessalorum sunt, perfidiam innatam & infixam pulchro χυματισμῷ ostendit. Dicit enim, τὰ τῶν Θετταλῶν: non simpliciter, οἱ Θετταλοί. Ita rebus tribuens, quod hominum est, uehementer, etsi breuiter, τὴν φύσιν proponit.

ἀπιστία.) perfidiosa, actiue. Aliquando passiue, ut πρᾶγμα ἀπίστον, res incredibilis. δῆλον.) Nimirum, sine dubio. Particula, cuius usus est: cum res ita in promptu est, ut disputatione nō egeat: cum quasi testata dicimus. Καὶ ὅτι.) Signum generale, confirmans illam naturalem perfidiam: omnes mortales perpetuæ eorum perfidiæ testes sunt. Est δὲ ὁρῶν ἀέτιον, effectus infinitè positus.

ὡς σιν.) Quia Iason Thessalus Medeam deseruit: & Thessali bello Peloponnesiaco ab Atheniensibus ad Lacedæmonios defecerunt, ut est in Thucydide. Hæc fuerunt probationis causa assumpta: fuit

πρόσληξις

πρόσληψις τῆς φύσεως, τὸ αἰτία τὸ, τὸ
 ῥόνον, ὃχ ὅτω πῶδοι ἡς, ὡς ὡσεως ῥῆκα.

Si enim natura sunt fallaces: et semper aduersus omnes dolose egerunt: uerisimile est, tales quoque in Philippum fore. κομιδῇ.) ἢ πρότασις εἰδῆς καὶ: alienis animis à Philippo sunt Thessali. Hoc tribus probabit signis aut effectis. 1. Pagasas uolunt repetere. 2. Magnesiam muniri prohibuerunt. 3. priuati sunt eum fructu ex portibus et emporijs.

κομιδῇ admodum aut omnino significat: ut κομῆς ἢ νέε, admodum iuuenis, apud Herodianum libro primo ab initio. ὡς ἐγὼ.) Naturam expellas furca, tamen usque recurret. Vide de Thessalis etiam in Olynth. 2. Παγασαῖς.) Ex posteris

Herculis fuit Aleuas: qui et ipse, et eius posteri, regnum in Thessalis obtinuerunt. Quos cum Philippus eiecisset: Thessali Pagasas et illa uectigalia ei concesserunt, Vlpianus. Μαγνησίαν.) Magnesiam, et regionem et ciuitatem Thessaliæ: cum à Thessalis defecisset: eis Philippus restituit: et cum in ea castellum edificare instituisset: uerbo quidem, ne

rursum deficeret: re autem uera contra Thessalos: animaduertentes hoc illi, uetuerunt. Idem. ἕκτατον.) Ἀναφορὰ δὲ δὲ σφάλας, ut ne temerè affirmare, aut mendaciū dicere uideatur: ab alijs hoc ita dici ait: et ad rumores aliorum hominum, quos non

nominat, refert. καρπῶδες.) καρπῶμαι τὸς
 λιμνίας, fructū ex portubus percipio. τὰ γὰρ.)
 Ratio, ὃ τ' θετ' αὐτῶν λογισμός. Οὐ φίλιπ-
 πον.) αὐθροπον δ' ἢ αὐθῆς προσήκοντα, ἐπὶ
 βυλόν, ἢ πλεονέκτω. Αὐθὲ.) Ἡ ἐκβασίς.
 Repetitio propositionis, et cōclusiuncula rei finitæ:
 angustè suppetet ei stipendiū. Est ὠρισμῶν δ' οὐ-
 χρέημα, incōmodū singulare. Τὰ τῆς.) Id est, ἡ
 φροῆ ἢ οὐκ ἐξ ὧν οὐκ ἐκχρηγῆτα. Αὐτὰ μὲν.) ὁ
 φίλον αὐτῶν ἐμποδιστικὸν τῆς τῶ φιλίππου
 δουλείας, σοχαστικὸν ἢ αὐτό. Barbari ut credi-
 bile est, inuiti ei seruiunt. Coniecturas duas affert. 1.
 ὁ αὐτὸς φιλελεύθερον, ἢ μῖσος φησὶ δουλείας: ὁ
 φυσικῶς τῶ τοῖς ὑπάρχουσιν ἐθνέσι. 2. τῶ
 φιλίππου ὑβρίν καὶ ὑπερηφάνειαν: quam pro-
 bat σοχαστικῶς ex antecedentibus et consequenti-
 bus. Utitur secundo fortunæ flatu Philippus: ergo
 magni sine dubio in eo spiritus: et multa in suos in-
 solentia atq; stultitia. Vnde conficitur uerissimiliter,
 eum esse regnum habiturū non diuturnum. Sed pro-
 batio illa Philippicæ arrogantiae δετικῶς, senten-
 tia generali, proponitur. Ita sunt tria, in quibus est
 ordo naturalis: fortuna prospera, superbia, defectio
 populorum, siue regni amissio. ἀπώλως.) κα-
 θόλως. παύονα, καὶ.) De quibus in Diodoro.
 ἡ γὰρ οὐδ' ἔστι.) Id est, uerissimile est. Verbis ipsis
 indicatur,

indicatur, genus horum argumentorum esse coniecturale. ἀνθρς το.) insueti, insolentes, insoliti seruitutis: apud Ciceronem & Salustium. κατὰ ἀκρίβειαν.) πρὸς τὴν ἐκείνου ἀξίαν τινὶ ὑπαλάττειν. Vnde aliquoties arma contra Philippum ceperunt, ut apud historicos est. ἀνθρωπ.) ὁ φίλιππος. Odiose species loco indiuidui ponitur, omisso etiam articulo ὁ. ὑβρις ἡ.) ebrius flagitiosus, bonorum fortiumq; uirorum contemptor, turpissimorum latronum & adulatorum comitatus scriptus. Vide Olynth. 2. ὡς φασί.) μαρτυρεῖται ἀόρις, & iterum ἀναφορὰ εἰς τοὺς ἄλλους, de qua paulò antea. Ἐμὰ.) βελτίωσις ὁρᾶ πείσιν, fidei faciendæ causa cōfirmatio. Vtebantur enim, auctore Hermogene, ueteres duplici quadā uia ac ratione in narrando: relatione atq; cōfirmatione. Vtrāq; uides hoc loco. ἐν πρῶτῳ.) ἐν τυχεῖν, sicut Philippus utitur fortuna secunda. Olynth. 2.

πρὸς τὴν ἀξίαν.) Quemadmodum Philippus fuit obses apud Thebanos: & nō modò non est Græcus: neq; ulla ei cognatio cum Græcis intercedit: sed ne quidem est ex ea parte barbariæ, quæ honestè nominari possit: uerùm perditus Macedo. Philip. 3.

ἀφορμὴ.) occasio, causa, incitamentum, irritamentum. Vt in illo: effodiuntur opes, irritamenta malorū: id est, ἐκ γῆς ἀφορσυνῶν τὰ χεῖματα ὀρῦται.

ὁρῶν τ' ἐτ' ἀφορμὴν. κακῶς φρονεῖν) Quod
 propter ambitionem, dum omnem rerum gestarum
 gloriam sibi met tribuit, fortissimos viros repel-
 lit: quod homines iustos & temperantes despicit:
 quod sceleratissimorum familiaritate delectatur.
 Olynth. 2. τοῖς ἀνοήτοις.) Stulto Philippo,
 qui fortunam secundā minimē fert moderatē: quem
 non pudet iactare, se in Atticam inuasurum, cum id
 tamen nondum possit: qui suos assiduis expeditioni-
 bus debilitans, propriæ tantummodō ambitioni ser-
 uit: qui magnitudine rerum gestarum ebrius, nihil
 non, uelut per somnium, sibi promittere audet. Res
 secundæ, ut inquit Salustius, sapientum animos fati-
 gant: nedum ille corruptis moribus moderatum se
 præberet. γίνετ'.) Hanc dicit Hermogenes πε-
 ρὶ οὐλοῦ δι' κωλοῦ γνωμικῶς esse, libro quarto,
 de inuentione. Διόπερ.) Non minor est uirtus,
 quā quærere, parta tueri. Huic sententiæ illa in
 2. Olynth. contraria uidetur. πολλὸν ἔχειν, ἔχον-
 τας φυλάττειν, ἢ κτείνειν. πᾶντα πεφυκε.
 Sed contraria non est. Natura enim facilius, quod
 iam in manu est, tenetur: quā illud sumitur, quod
 in ea nondum est. Et uiris bonis, ac diligentibus, dif-
 ficilior est comparatio rerum q̄ conseruatio. Vnde
 Salustius imperium faciliē his artibus, quibus initio
 partū est, retineri dicit. Improbi autem, sceleratq̄
 hominē

Parta tueri.

homines: ut malis artibus, & contrà, quàm oportebat, rem inuenerunt: ita malis moribus, quemadmodum par est, plerumq; rursus amittunt. Sunt enim alijs odio: fortunaq; prospera stultitiã, insolentiam, profusionem, & similia uitia, in eis parit: quibus rebus aut alios magis offendunt: aut sua bona abliguriunt: aut in rebus suis nullam cautionem adhibent: atq; ita felicitate sua euertuntur. Ita fit, ut uideantur facilius bona sua fuisse consecuti, quàm conseruare potuisse: non ob naturam rei: sed propter eorum animi impotentiam, moresq; corruptos atq; uitiosos. Hac de causa Demosthenes in 2. Olynth. argumentatur, Philippi opes, quòd dolis partæ sint, non fore stabiles, neq; diuturnas. Huc etiam pertinent illa Theognidis. Εἰ δὲ θεὸς κακῶν ἀνδρὶ βίῃσιν ἰὼν πλοῦτον ὀπάσσει: Αφραίνων βακίλῳ ἔδυνάτῃ κατέχει. Ὑβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακῶν ὀπάσει ἀνδρὶ: ὃ μέλλῃ χῶρελῳ μὴ δέμιαν θέμειναι. Sæpè uitiosi homines facillè ditescunt: quia deus id permittit: et quasi manu sua eis opes dat. Sed eas retinere non possunt. Cùm enim beneficium hoc deo acceptum non ferunt: sed sua industria partum existimant: stultè & insolenter agere incipiunt: quod malum eis diuinitus immittitur. Quo fit, ut mox in pœnis diuinis hæreant: quas ut præcaueant, nec possunt, nec uolunt, operam dare: ideoq;

ideoq; sepe numero paruo momento, & leui causa,
 ex summa beatitudine in extremas miserias incidūt.
 Exemplo esse unus Dionysius minor potest: qui, cum
 in regnum, ut pater eius dicebat, adamante uinctum
 successisset: ob ignauiam & furores suos eiectus est:
 Corinthiq; literas docēs reliquā atate priuatus con-
 sumpsit. *φυλάττει.*) Fraude deceptionibusq; singu-
 lorū Gracorū Philippus creuit, et id facile. Singuli
 enim ei confidebant: non ita perfidum putabant:
 utilitatum Græciæ studiosum existimabant. Patesca-
 etia uerò eius improbitate, & priuatae utilitatis stu-
 dio: difficilius regnum suum retinebit, quàm adeptus
 est: nemine uidelicet amplius ei fidem habente. Olyn.
 2. *κτῆσασθαι.*) *ποριζέσθαι, λαβεῖν, ποδῶν πο-
 ρίζεσθαι:* comparare, acquirere, adipisci. Pulchra fuit
 hac sentētia moralis. Fuit enim Demosthenes etiam
 Philosophorum disciplina cruditus. Vnde Lucia-
 nus de eo scribit: quòd Philosophiæ amor uirtutisq;
 studium ciuilis, non ad Phrynes: sed ad Aristotelis,
 Theophrasti, Platonis fores, ipsum duxerit. Cuius
 etiam ex epistolis, teste Cicerone, intelligi licet:
 quàm frequens fuerit Platonis auditor. *Δε τοῖς
 νυν.) Συμπέρασμα προεπιήκον, ἐκ τῶν
 προγενομένων ἐπενεχθῆν:* conclusio, habens ad
 hortationem, ex superioribus nata. Estq; *ἐπαύριον
 ὁ πρὸς τὸ προκείμενον, καὶ ἀπεστροφὴ
 πρὸς*

Demosthenes
 Philosophus

πρὸς τὰς ἀκροαμένους: reditus ad rem propositam, oratione ad auditores conuersa. Habet autem προβαλλῶν ἢ μεσότητα γίνωσκω: est adhortatio sententijs plena, atq; circumducta. Vna enim sententia, est res ipsa, propositio infinita: deberis reip. defensionem suscipere. Altera, ἐπὶ παντὶ ἀληθὺς τὸ δῶνα τὸ κατ' αὐτὶθεσίμω συγκριτικὴ: Philippi enim res malo loco sunt: Vobis autem est iam magna opportunitas. Tertia continet τὸν ἵόπον, rationes reipub. benè gerendæ tres: legationem, urbanam expeditionem, cæterorum Græcorum excitationem. Quarta, τὸ ἐκβεβήκεν κατ' αὐτὶθεσίμω ἢ πλάσσειν: τὸν τὸ φιλίππου βέλγεω πολέμω. Si Philippo hæc occasio, quæ nobis, daretur: quàm cupidè nobis noceret? Proponit Philippi cogitationem hostilem: idq; quod euenturum esset, fictione Atheniensium cunctationi opponit.

τὸν ἀκακίαν.) Idem tempus prodest, idem tempus nocet. Hæc non pugnant inter se: Fiunt enim κατ' ἄλλο ἢ ἄλλο, diuersarum rerum consideratione. prodest Atheniensibus, sed nocet Philippo. Quomodo enim aliter ἢ ἀκακία esset κακός. Ideo hanc obscuritatē, pronomib. uocabula distinguens, orator ipse tollit. Κακὸν.) id est, ἡμῶν χησίμω ἐν τῷ ἐκείνου ἀκακίαν. Sed eleganter τὴν ἀκακίαν τὸ κακὸν opponit ut maneat in quadam

quadam $\pi\eta\chi\acute{\iota}\sigma\epsilon\iota$, assonantia. De occasione sua præ satis multa dixit: eam hîc repetit. $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\epsilon\alpha\delta\iota\tau\acute{\alpha}\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$.) Atticismus: pro eo, quod est: $\sigma\omega\acute{\alpha}\rho\epsilon\alpha\delta\iota\theta\acute{\iota}\varsigma\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\sigma\iota$. Res et occasio uos ad sese adiuuandū hortantur: ergo sitis eis auxilio: $\epsilon\tau\acute{\omega}\nu\alpha$ cum ipsis rempub. capeßite. $\pi\rho\epsilon\sigma\beta\epsilon\upsilon\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\varsigma$.) Cū ad Olynthios confirmandos: tum ad ceteros Græcos contra Philip pum excitandos: præsertim Theßalos: qui certiores reddendi, uos Olynthijs opem laturos. Cū enim illi Pagasas repetere de creuerint: deq; Magnesia uerba facere: facîle à Philippippi amicitia societateq; abduci poterunt. Olynth. 2. $\sigma\tau\epsilon\gamma\alpha\tau\epsilon\nu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma$.) $\theta\acute{\epsilon}\rho\epsilon\chi\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma\acute{\alpha}\xi\acute{\iota}\omega\varsigma$ $\tau\acute{\iota}\varsigma\pi\acute{o}\lambda\epsilon\omega\varsigma$, ibidem Debetis pro gloria maiorum uestrorum, et pro urbis maiestate, ipsi militare: non alieno $\epsilon\tau$ collectitio milite auxilium ferre.

$\pi\rho\omicron\phi\acute{\upsilon}\nu\omicron\nu\omicron\tau\alpha\varsigma$.) Verū non uerba tantū eis nuntiare debent legati uestri: sed rem etiam posse ostendere: uobis scilicet conferendo, exeundo, omnia administrando, seriò in hoc bellum incumbentibus.

$\epsilon\acute{\iota}\phi\acute{\iota}\lambda\iota\pi\pi\omicron$.) Odium Philippo, ut Atheniensium urbi infestissimo hosti, constat. Est aliqua $\pi\acute{\alpha}\theta\omicron\upsilon\varsigma$ significatio hoc loco. $\tau\omicron\iota\delta\epsilon\tau\epsilon\kappa\alpha\iota\rho\acute{o}\nu$.) $\kappa\alpha\iota\rho\acute{o}\nu\epsilon\upsilon\kappa\alpha\iota\rho\omicron\upsilon$ uocat Herodianus. $\pi\rho\acute{o}\varsigma\tau\eta\chi\acute{\omega}\rho\epsilon\alpha$.) prope nostrum agrum, uel in nostro agro: sicut iam in Thracia. $\pi\acute{\omega}\varsigma$.) $\theta\alpha\upsilon\mu\alpha\sigma\mu\acute{o}\varsigma\acute{\alpha}\nu\acute{\xi}\acute{\iota}\omega\varsigma$

Ζῆσ' ὥς ἐνεκα: si per occasionem posset, quanta
 cum uoluptate in nostram ditionem impressionem
 faceret? Non est magnus motus in hoc loco: est tamen
 aliquis: sed breuis et atticus. Maior is est in 3. & 4.
 Philip. ubi hostem reipub. Atheniensi insensissi-
 mum Philippum ostendit. Εἰτ' ὁκ.) Ενθ' ὅμνη-
 μα παθ' ἱκόν, uehemens & acre: quod habet com-
 parationem Philippi & Atheniensium: illius tem-
 poris alieni, & horum occasionis: illius uoluntatis
 odio ardentis, & horum negligentiae. Sunt contra-
 ria, μὴ δύνανθαι, & καὶ ὁρ' ἔχει: ποιεῖν, &
 πᾶχειν. ἀλλότρια autem, repugnantia: habere ho-
 stem acerrimum: & nolle de eo supplicium sumere:
 habere facultatem rei gerendae: sed ea non uti. Com-
 paratio uero τῶν ἰσόν est, à pari: cuius pars prior
 habet ἐπὶ θέσει, καὶ πλάσει τὸ ἐκβ' ὁμνόν.
 Fingit, quid futurum esset, si Philippus posset. Alte-
 ra uero ὡς τὴν κσιρ' ἱαχέαι, asperam obiurga-
 tionem timiditatis, aut dubitationis, siue desidia. Il-
 le, si posset, non parceret nobis: ergo nec nos, qui
 possumus, ei parcere conuenit. Est sententia δεινὴ:
 quae sit uehementior ὅδ' κατ' ἐρώτησιρ' ἐλεγ-
 κτικῶν: quia interrogatione conformata est ista in-
 crepatio: quod est χῆμα τῆς ἱαχύτης. Est
 item δ' κατὰ σφ' ὁμνὶ χῆμα: figura rotunda,
 & circumacta, qualis est uortex aquarum. I deo est

hīc etiam ἡ δεινότης, καὶ ἡ γοργότης, calliditas
 atq; celeritas. Hermogenes ambitus huius lib. 4. de
 inuentione mentionem facit: ubi περιόδοι ὑπὸ
 μικτικῶν, ὅς μὲν ὁκῶλορ δὲ ὑπερβατοχοί-
 νοτενῆ esse dicit. Sunt tamē certē duo membra: quo-
 rum unum est, εἴτ' ὅκ αἰχρύνεοδε, εἰ μὴ δὲ ταῦ-
 τα ποιεῖναι, καὶ ῥομῆχοντο, τολμήσετε:
 alterum, ἂ παθῇτ' αὖ, εἰ δύναιτ' ἐκείνῳ;
 quorum illud χοινοτενῆς, oblongum: hoc uerò
 paulò maius inciso. Hæc sententia pertinet πρὸς τὸ
 τὸ ἄδ' ὅξ' ἢ αἰχρὺ κεφάλαιον. Turpe enim, ne-
 gligere occasionem rei bene gerenda: turpe item, ho-
 stem inultum relinquere: ad eiusq; libidinem uexari
 sese pati: atque esse quodammodo, ut in prouerbio
 est, Mysorum prædam. Ideo dicit, ὅκ αἰχρύνεοδε;
 πᾶσι τοῖς ἀνδράσι.) πᾶσι τοῖς ἀνδράσι hīc pati, affligi, malum
 aut damnum accipere, significat: quod etiam πᾶσι
 τοῖς ἀνδράσι κακῶς in Philip. 1. ὅς κακοπαθεῖν, atque
 κακῶς περιεῖναι, in orat. πρὸς Σεφάου dici-
 tur. Sæpe rei bonæ tribuitur, ut εὖ πάσχειν benefi-
 cium accipere. ἢ μὲν εὖ παθόντα δὲ εἰ μὴ μὴ
 αὖτ' ἢ πάντα χρόνον: ἢ δὲ ποιεῖν αὐτὰ εὖ
 ἐπιλαθεῖσθαι: εἰ δὲ εὖ μὴ χρεῖσθαι, τὸ δὲ μὴ
 χρεῖσθαι ποιεῖν ἔργον ἀνθρώπου. Beneficij
 accepti meminisse semper decet: dati obliuisci conti-
 nuò. Illud enim uiri boni: hoc hominis non angustii
 animi.

πᾶσι τοῖς ἀνδράσι.

animi. Sic ποῦ πρᾶξις: δοῦμάσια κλέκα
 πᾶσις ἀγαθὰ, maximis beneficijs affici. Habet
 item significationem rei turpis: unde Demosthenes
 ποῦ σεφάνδ matrem Aeschinis Empusam ait no-
 minatā fuisse, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πᾶσις.
 Sic pro Milone: facere enim probus adolescens peri-
 culosè, quàm perpeti turpiter, maluit. Et pro πο-
 εῖν accipitur, ut in illo Luciani de Timone. τί γὰρ
 αὐτὸς πᾶσις: τίς: ὁ πῶτα οἱ θεοὶ βιάζονται;
 Quid facerè, cū me dii cogāt? Et ποιοῦντινα γίγνε-
 σθαι, διατίθεσθαι πῶς τὸν ψυχῶν: animo cōmo-
 ueri, affectu aliquo cōcitari. ut in orat. ποῦ πρᾶ-
 ξις σεβείας, cū Satyrus histrio filias ueteris hospitis
 et amici sui Apollophanis, quæ in captiuis Olyn-
 thijserāt, à Philippo sibi donari peteret: ut uirgines
 nubiles honestè in matrimonium collocaret: tanta eo-
 rum, qui aderant, eius facti approbatio et plausus con-
 secutus est: ὥς ἐφίλιππον παθεῖν τι, καὶ δὲ
 vocæ: ut Philippus misericordia, aut affectu laudabi-
 li, cōmotus, eas daret. ΕΤΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥ.) Postquam
 superiorem locum de Philippi incommotis acriter
 conclusit: quæ cōclusio pertinuit etiā ad cæteras par-
 tes superiores: et postquàm de Philippi uoluntate
 aduersus Athenienses hostili dixit: ordine et rectè
 subiungit istud, quod insequitur: scilicet eum, ubi O-
 lynthum ceperit, bellum in Atticam moturum. Est

autem hic locus partim κατασκευασικός, partim ἀνασκευασικός. Confirmatio μονομεγής est, unius partis, sed ex contrario. Si Olynthus defensa erit: bellum in Macedoniam transferetur. Si philippus illam expugnarit, in Atticam ueniet. Refutatio uerò τριμεγής, obiectionum trium: quarum una est, quæ secundo loco est posita: non cupiet in Atticam inuadere. Alia, quæ primo loco: etiamsi cupierit, tamen non poterit. impediatur enim ab alijs Græcis. Tertia, quæ postremo: etiamsi cupierit, & nemine obstante uenerit: tamen sine magno maleficio et damno nostri agri hîc bellum sustinebimus. Sed uideamus locis suis partes singulas.

ΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ.) ἐπαναλήψις illius capituli, quod antea fuit tractatum: de periculo, quod Atticæ immineat, si Olynthus amittatur. Est resumptio τοῦ ἐκ βελούου κακῶ. Hæc enim sunt τοῦ χρησίου, ἢ τοῦ ἀναγλυαίου: bona, quæ habemus, conseruare: & mala, quæ nondum adsunt, uitare. Damni autem & detrimenti: bona præsentia amittere: malisq; quæ adhuc absunt, implicari. Eorum tractatio fit τοῦ ἐκ βελούου: capite eo, quod est rerum futurarum: bonarum, si negotium suscipiatur: malarum, si negligatur. Nam δὲ ἐκ βελούου proponitur καὶ ὑπόθεσις ἐφ' ἐκείνῳ τῷ ἀποβαίνοντι: fictione siue conditione in utraq; partem.

tem. αἰρεσίς δ' εἰν.) Hæc sententia habet διτ-
 τόν δ' ἐκ βασιλέων, κατ' ἐναντίωσιν ἢ αὐτῶν
 μεταβολῶν: duos contrarios euentus, contrario-
 rum cōmutatione propositos: uos illic, ille hic. Am-
 bo uerò uno loco sunt coniuncti, σωεῖς ἐν γυμνάσι-
 οῖς ἀορίσως, infinitè, propositi. Nondum enim di-
 cit, quomodo futurum sit: ut uel ipsi illic, uel ille hic,
 bellum gesturi sint. Iam autem utrunq; explicatè, se-
 paratimq; dicet. Figura habet συγχώρησιν ἢ ὡς
 ποπλῶν, permissionem: utrunq; uobis propositum
 est: eligite, utrum uultis. Ita neminem, nisi semetip-
 sos, accusare poterunt: si non id, quod melius est, ele-
 gerint. γῆν.) Non significat τὸ ἀναγκάειν hoc
 loco, sed τὸ μέλλον. Iam uobis optio est, utrum uos
 illic, an ille hic belligeraturus sit. Εὐ μὲν.) Iam
 τὰ ὡρισμένα ἐκ βασιλέων, ὅτι ἡ πόλις χωρισμόν.
 Eorum est hæc pars prior. αὐτέχει.) ἔχει δὲ
 studiosè ad rem aliquam incumbere: ut ἔχει δὲ τῶν
 πραγμάτων. Αὐτέχει δὲ, tueri, defendere: ut αὐ-
 τέχει δὲ τῶν πραγμάτων. Αὐτέχειν uerò, dura-
 re, persistere: ὅτι absolute ponitur. Vtrunq; posteri-
 us aliò refertur. Ο μὲν Φίλιππος ἔχει τῆς
 τῶν Ὀλυθίων πολιτείας: οἱ δὲ Ὀλύνθιοι αὐ-
 τέχονται τῆς αὐτῶν σωτηρίας: τὰ δ' αὐτῶν
 πράγματα αὐτέχει. πολεμήσετε.) τὸ
 ἐκ βασιλέων. τὴν ἐκείνου.) Due utilitates:

hostilem agrum depopulari, domi pace frui: Quorum hæc est præsentis boni conseruatio: illa absentis boni cōsecutio. Vide Hermogenem de statu negotiali. κακῶς ποιεῖτε.) κακῶς ποιῶ, affligo, uexo. κακῶς πράττω, infelix sum. Contraria eis sunt, εὖ ποιῶ: ἔν εὖ πράττω. τὴν ὑπάρχουσαν.) hæc ἔν ad præcedentia, ἔν ad sequentia referri potest. Differentia sunt, ἡ ἐκείνου χώρα, ἢ οἰκία: κακῶς ποιεῖν, καὶ ἄδ' ὡς καρπὸς αἰῶν. Αὐτὴ ἐκείνα.) pars altera ἔν contraria. ἐκείνα.) τὰ λβ. τὸ ὀλυμπίων πολίσματα, ἢ αὐτὴν ἢ τὴν ὀλυμπον. τίς.) ὁ δόξας. Vehemens interrogatio pro uniuersali negatione. Hic tantum τὸ ἐκ ἐκείνων ponitur: mala uerò, quæ superioribus bonis opponenda erant, omittuntur: sed ἔν suprà de ijs dixit: ἔν mox postea dicet.

Κωλύσει.) τίς αὐτὸν ἔτι τῷ δευτέρῳ μετὰ δ' ἀνάμεικτος ἐμβάλλειν, ἢ τὴν χώραν ποιεῖν ἐφέξει; ut historici loquuntur. Hactenus illa confirmatio, de eo, quod euenturum sit. Quam partem, etsi antea tractarat, tamen repetijt: quòd nemo tam bonorum comparandorum spe, ad agendum excitetur: quàm periculo amittendarum rerum commouetur. Vitio autem pigritiæ uel maximè laborabant Athenienses: eaq; de causa subinde Demosthenes eos obiurgat: desidiāq; ubiq; expellere conatur.

eur. Iam ipsa refutatio: quæ superiorem euentum
magis cōfirmat: illamq; ἐκπληξιν, territationem,
facit uehementiorem. Est enim locus hic non modò
διδασκαλικός, sed etiam παθητικός: in quo me-
tum ciuibus suis formidinemq; adferre conatur. φε-
ρεός uerò hostis & potens, et nocere uolens: quod
in Philippo utrunq; esse, & idcirco eum in Atticam
uenturum, probat. Repetam igitur docendi causa
ordinem sententiarum huius loci: qui ordo talis es-
set. ἡ πρότασις, succurrendum est Olynthijs. τὸ
αἴτιον τὸ ἐκβεβημένον: alioqui Philippus nos in-
uadet. Hæc iam habuimus: sequuntur reliqua, quæ
sunt πολλήν τε καὶ ἀνασκευασιν: occupa-
tiones & refutationes eorum, quæ ab aduersarijs re-
ferri possunt. Obijcerentur. n. hæc. Primum ἡ ὑπότα-
σις, negatio: Philippus non cupiet nos aggredi. De
inde ἡ ἀντιπαράστασις, quæ nominē relationē: etiā si
cupiuerit, propter ceteros Græcos nō poterit. Tum
altera ἀντιπαράστασις, nata ex priorum duarum
rerum concessione: etiā si & huc uenire uoluerit,
& uenire tutò potuerit: tamen in nostris finibus bel-
lum gerere sine magno incommodo poterimus. Vnde
de efficeretur, non esse necesse, opem Olynthijs fer-
re. Hic esset, ut dixi, partium huius loci ordo, habens
quandam gradationem. Sed orator τὴν ὑπόταξιν
inter utranq; ἀντιπαράστασιν interiecit, & à prio-

re ἀντιπῆρας ἄσει initium fecit: idq; propter uerbum unum, κωλύσει. Si enim dixisset, δ' εὐρο βασιλεὺς: subiunxisset τὴν γνῶσιν, ἔχι βουλήσει. Quia uerò dixit, κωλύσει: τὴν ἀντιπῆρας ἄσιν locum dedit. Solet aliquando γνῶσις priore loco poni, aliquādo ἡ ἀντιπῆρας ἄσις, pro natura causæ, & negotij utilitate. Sed hoc loco τὴν γνῶσιν utrinq; ἀντιπῆρας ἄσει firmavit. Potest tamen etiam primum illud de facultate pro γνῶσει haberi: alterū de uoluntate, pro ἀντιπῆρας ἄσει. Ita unam γνῶσιν duas sequentur ἀντιπῆρας ἄσεις.

τίς αὐτῶν.) Hoc ἐκ θεσόμνου est ratio: cur Philippus in Atticam sit uenturus: scilicet ideo, quia poterit: et idcirco poterit, quia nemo obstat. Nam in huius ἀντιπῆρας ἄσεως refutatione confirmatur ἡ δύναμις, Philippum posse uenire. Αὐτὴ πῆρας ἄσις fuit, non poterit: εἰ κατ' γνῶσιν opponitur, poterit, quia non impeditur. Quomodo non impeditur? Quoniam neq; Thebani, neq; Phocenses, neq; quisquā alius officiet. Est κατὰ σκευὴν ἐπαγωγικὴ, ἐκ τῆς τριμερῆς ἀφαιρέσεως: cuius priores duæ partes sunt ὀρισμῶναι καὶ κατασκευάζειν, singularem gentium, & probare: tertia uerò ἀόρις καὶ ἀκατασκευάστος.

θεβαῖοι;) Vna pars remotionis, καὶ τὸ ἀντίθετον, inuersione. Thebani adiuvabunt eum: tan

tum abest, ut sint impedituri. Totus locus est ἀγῶν
 σικῶς, asper, impeditus, salebrosus: nō habens διέ-
 ξοδόν, expositionem equabilem. Id fit propter in-
 terrogatiunculas & responsiunculas, quibus inter-
 rūpitur. Μη λίσαν.) προθεραπεία, præmuni-
 tio in re odiosa, aut fortè incredibili: qua lenit τὴν
 τραχύτητα τοῦ τολμήματός, asperitatem
 sententiæ audacter proferendæ. πικρὸν εἰπεῖν.)
 Latine per supinum posterius, acerbum dictu.

σωεισθαλῶσιν.) propter ueteres similitudines
 & offensiones ob agri uicinitatem: id est, ὅτι καὶ τῶ
 οἴκῳ τῶν γετνίασιν ἀφ' ἑμαυτῶν, καὶ οἱ φρο-
 γῶν πολεμικῶν, ἑκάστοτε ταῖς πόλεσιν
 πρὸς ἀλλήλας ἀναξαινομένῳ, ut Plutarchus
 ait. Erant item hanc ob causam inter Thebanos &
 Athenienses inimicitie: quod illi bellum cum Pho-
 censibus, Philippo adiuuante, gerebant: hi eosdem
 adiuuabant, saluosq; esse cupiebant. φωκείς.)
 Alterius partis ἀφαιρέσις, ex repugnātibus. ipsi
 aliorum ope egent: quomodo igitur Philippo resiste-
 rent? In Phocide erant uiginti duæ ciuitates, orat:
 ποδὶ πρὸ ἀπρεσβείας. τὴν οἰκίαν.) Aegre
 sese tutantur ipsi, tot prælijs fracti, ducibusq; tri-
 bus Philomelo, Onomarcho, Phayllo, amissis: quar-
 to, qui superest, Phalæco, contra Philippum et The-
 banos non multum proficiente. Vide Diodorum,

itemq; Pausaniam in Phocide. Οἱοί τε ὄντοσ.)
 οἷός τε, id est, ὁ δ' ὡαὶ τοῦ, ὁ δ' ὡαὶ μολος. ὑμεῖς.)
 Athenienses etiam sacrilegio delphico sese pollue-
 runt, ope Phocensibus ferenda: ut Iustinus et Diodo-
 rus scribunt. Delphi autem erat una ex ciuitatibus
 Phocidis. ἢ ἄλλοι.) Tertia remotio, num quis
 alius? infinita, nec probata. Non enim probatione
 opus erat: propterea quod duabus potentioribus gen-
 tibus reiectis: in cæteris infirmioribus non multum
 erat praesidij. Peloponnesiacæ porro gentes non ita
 propinquæ: sed et ipsæ bellis intestinis in plures par-
 tes distractæ. Quæ res facilem Philippo ad poten-
 tiam aditum præbuit. Possunt tamen hæc uerba, ἢ
 ἄλλοι τῶν, cum Phocensibus cōiungi: qui suo mar-
 te se defendere nō possint: nisi aut ab Atheniensibus,
 aut ab alio quopiam, ut à Lacedæmonijs, adiuuen-
 tur. Ἀλλ', ὥ ταν.) Post facultatis probationem
 sequitur de uoluntate Philippi. Fuerat γνῶσις ad
 uersarij, ut antea dixi: Philippum non cupere in
 Atticā uenire. Orator uerò hīc cōtrὰ ostendit, eum
 ualde cupere. Atq; τὸν βῆλσις probat à signo,
 uel dicto Philippi: iactat se uenturum, ergo etiam fa-
 ciet. ἄλλ', ὥ ταν.) ἢ γνῶσις γνῶσις, δ' ἰ' ἐρω-
 τήσεως ἐρωτικῆς: contrarij assseueratio per iron-
 nicam interrogationem: nempe, ὅτι βῆλσις τετα-
 κται, æqualis, socius, ciuis, ἀπὸ τοῦ ἐθνους: in casu
 nocandi,

uocandi, ὧς ἔτα: pro quo ἀττικῶς ὧ ταν: προσ-
 φώνησις ἐρωτικὴ, ut ἔϛ δ, ὧ οὔτϛ, in Timo-
 ne Luciani. Sed ὧ γὰρ ἐ in bonam ἔϛ malam par-
 tem, ibidem. Cūm Demosthenes procul à finibus At-
 tice praelium conferendum cum Philippo suaderet:
 Phocio, ὧ ταν, ἔφη, μὴ πῶς μαχόμεθα, σκοπῶ
 μιν: ἀλλὰ, πῶς νικῶμεν. ὅτω γὰρ ἔσαι μα-
 κρὰν ὁ πόλεμϛ. τῶν ἀτοπωτάτων.)
 Refutatio ἀπὸ σημείϛ, habens σύγκρισιν τοῦ
 ἡττοῦ καὶ τοῦ μακροῦ. Si, cūm non potest, hoc ia-
 ctat: quantò magis, cūm poterit, faciet. Est autem ex
 loco repugnantium: quod ipse etiam orator indicat:
 cūm dicit, τῶν ἀτοπωτάτων. ἀλλότρια enim ἔϛ
 ἀτοπα sunt: aliquid iactare, quando id nondum po-
 tes efficere: idemq; cum facultas data sit, nolle susci-
 pere. Sic inuentio huius argumētī est τοῦ ἀλλοτρίϛ:
 tractatio uerò συγκριτικὴ. ἀνοία ὁφλισκεί-
 νων.) id est, μὴ διωκέμεν ϛ: consequens loco an-
 tecedentis. Pulchra περιόδιϛ ἀντικειμένη, ut
 Aristoteles uocat, ex contrarijs rebus composita.
 contraria sunt, δύναδι, μὴ δύναδι: ut contra-
 ria, siue differentia, ἐκλαλεῖν, πράττειν. Ανοία
 ὁφλισκάνειν, stultè aliquid facere, stultitiæ
 damnari. Sic Philip. 1. ἀεχύνω, ἀνανδρίαν, Ανοία ὁφ-
 πάντα τὰ ἀέχιστα ὠφληκότα εἶν: turpitudi- λίσκάνειν.
 nis, ignauie, omnis dedecoris condemnatum esse. con-
trarium

trarium est, καλῶς ποιεῖν: quo utimur, cum honorificam alicuius mentionem facimus: cum eius instituta laudamus: cum ea deum fortunare precamur: ut mox, de diuitibus loquens hominibus, faciet Demosthenes. Vtraque autem formula κατ' ἐπεμβολῶν serè solet ὑποκριτικῶς interponi: hoc est, quando orator aliqua de re, uel laudandi, uel uituperandi causa, suum fert iudicium. In duabus istis refutationibus: quæ asperitate δὲ λογικῇ constiterunt: habemus exemplum Hermogeneæ γοργότητος, uel locutis: quæ tamen ex alijs etiam ideis aliquid habet. Sententiæ non prorsus ἀφελῆς simplices: sed, ut in uera idea, γνῶσις ἀβελειᾶς, motu incitata: ἔσφοδραί, uehementes: quia ἐλεγκτικαί, καὶ τῶν ἀντιλεγόντων ἐπιτιμητικαί: quibus aduersarij reprehenduntur et conuincuntur. Cætera serè γοργότητος. Methodus enim uelocis idea, τὰ αἰσῶς ἀπαντήσεσι ταχέως καὶ βραχείως χρῆσθαι, τὰς ἐναντιθέσεσι ὡσαύτως: uti breuibus obiectionibus atque responsionibus. Figura ἐρωτηματικῇ, habens interrogationes et responsiones: item κατ' ἀποστροφῶν, ut ὁ τῶν: et κατ' ἐπιστροφῶν, de qua antea. Tractatur etiam τῆς ἐρωτήσεως: quæ est τῆς ἀληθείας καὶ βεβαιότητος, itemque τῆς ἀκμῆς: pertinet ad uerum, graue, neruosum dicendi genus. Verba et membra, ut in celeritate, breuia. In
compo

compositione pauci uocalium hiatus. Rhythmi in ueloci forma ferè trochaici: sed ut nihil est unius generis in Demostbene: ita hic quoq; alios inuenias pedes. Clausula natura sua in eo genere trochæo constat, ut in ἄλλ' ὅτις: sed ferè hoc loco spondei sunt. ἐκλάσῃ.) iactat, effutit. uerbum odiosum. Philip pus est ἀμεφοεπὴς καὶ ὑψιλόγος, immoderati & superbi sermonis, ut loquitur Homerus.

Ἀλλὰ μὲν.) Tertia ἀφαιρέσις, refutatio: qua probatur, bellum in Atticam admittere, detrimensum esse atq; turpe. Argumentum sumitur ex comparatione rei minoris. Non possumus sine magna iactura bellum extra nostrum agrum gerere. Quantò igitur maiora damna sentiemus: cùm id in nostro territorio gerendum fuerit? Habet autem huius ἀντιπαραβολῆς ἑξῆς ἀνὰ πέντε partes quatuor: atq; tractatur διεξοδικῶς, non amplius διαλογικῶς. Ἀλλὰ μὲν.) Prima pars, ἀόγιστος πρότασις duarum rerum differentium: multū interest, hic an illic bellum geratur. Finita propositio fuisset: malum est, huc transferri bellum: aut, praestat foris, quàm domi, belligerare. Ἀλλὰ μὲν, hic est particula μεταβατικὴ, transitionis ad rem aliam, κατ' αὐξήσιν τοῦ λόγου. Ἐνθα δ' εἰ.) in Attica. ἔκει.) in Macedonia aut Thracia. Οὐδὲ λόγου.) ἀποδείξις, fiducia in re aperta: & longioris

gioris probationis ἀποδείξεις. Οὐκ ἔτι διαβί-
 πτεον γὰρ τὰ ὁμολογημένα κατασκευά-
 ζειν: non immorandum in rebus manifestis proban-
 dis. Εἰ γάρ.) Altera pars, ἡ πρότασις τῆς
 συγκρίσεως, καὶ πλάσιμ: quæ habet πῶδε
 ἢ αὐξήσειν ἐκ τῆς πῶδε ἀσέως. Hic enim
 est τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ αἶτιον: si uos oportet
 ret. Deinde ὁ χρόνος, tantum triginta dies. Deinde
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τόπος: foris bellum gerere.
 Deinde ὁ ὅπος, siue τὸ δυνάμεν: commeatu ex
 uestro agro. Deinde ἡ ποσότης: eo tantum, qui sa-
 tis exercitui esset. Deinde iterum τὸ πρόσωπον,
 nullo inibi hoste uersante. Deinde ἡ ἐκβάσις τοῦ
 κακοῦ καὶ σύγκρισιν ἀόριστον: plus noceretur
 aratoribus uestris: quam uos omni superiore bello
 cōsumpsistis. Loquitur de bello Amphipolitano: in
 quod 1200. talenta Athenienses insumpserunt.

ὑμᾶς.) qui parceretis agro uestro. δέησας
 εἰ.) At hostis ultro ueniet. τριάκοντα.) hostis
 tamdiu in nostro agro erit, quandiu poterit, Εἴω.)
 In Thracia aut Macedonia: non in Attica. ὅτε
 ἀνάγκη.) At hostis non necessaria solum accipe-
 ret: sed prorsus nihil reliqui nobis faceret. ὅσα.)
 scilicet λαμβάνειν. τῶν ἐκ.) λαμβάνω τὰ
 ἐκ, χωρὰς, potest significare, omnia accipere. Sed
 λαμβάνω τῶν ἐκ, χωρὰς, partem accipio. Μη-
 δένος

Πενὸς ὄντ'·) participium exceptionis. Etiam si nullus adesset hostis. πόλις ἢ ἀπὸ τῶ μέζονος.

λέγω.) Si uera est lectio: uerbum λεγώ maioris rei addenda, & uehementiæ causa interpositum est. Id est, inquam, addo. οἶμα.) Verbo opinionationis utitur. Difficile enim homini, certam magnitudinem sumptuum bellicorum affirmare: præsertim cum, ut Crobylus apud Plutarchum ait, ὅσι τῆς τεταγμένης ὁ πόλεμος. πρὸ τοῦ.)

πρὸ τῶτος, scilicet χρόνος. διεδραπάνη.) ἀνελώλατε, impendistis, insumpsistis. Εἰ δὲ δὴ.) Tertia pars, ἢ ὅτι συγκρίσεως ἀπὸ δόσις.

ἤξει.) πολέμοιοι ἤξεισι, ὑπαλλαγή. χρηνομισαί.) νομισέον. Ζημιωθήσεσθαι.) τὸς ὑμῶν γεωργός. Ὡν ἐκκυστόμενον, scilicet agrorum depopulatio, aut amissio bonorum. πρόσθεν.) Pars quarta, aliorum duorum euentuum ἐπισύναψις, extra comparisonem. ὕβρις.) ὁ τῶ σώματι αἰκισμός, αἰσχρολογία, ἢ εἰς τὴν δουλείαν ἀπαγωγή: uexatio corporis, uerbera, abreptio in seruitutem. &c. Phil. 4. αἰχμῶν.) Turpe enim, cum prohibere possis, εὖ pati rema redigi: ut & bona diripiantur: & liberi homines in seruitutem abducantur: iidemq; cogantur omnes in dignitates contumeliasq; perferre. Tria magna mala, ἢ ὅτι χάρας πρόβους, ἢ τῶ σώματι ὕβρις

Βεῖς, ἢ αἰσχύνῃ ἐκ τῶν ἁπλῶς διακηθόντων
 πραγμάτων: quæ maximè quoduis hominum ge-
 nus moueant: si eorum contrarijs minus idem se pa-
 tiantur moueri. ἔδεμιας.) Sophocles in Ele-
 tra: Ζῆρ αἰχρὸν αἰχρῶς τοῖς καλῶς πεφυ-
 κόσι: benè institutis turpe, uiuere turpiter.

Τοῖς γε.) Particula γε δια(αφ)λωρίζει τὸ
 πρᾶγμα, διατέλλει καὶ εἰς ἄλλο. εἰ: rem decla-
 rat, distinguit ab alijs, et certam speciem constituit.
 τοῖς γε σώφροσι: non autem τοῖς ἀνοήτοις, καὶ τοῖς
 δούλοις, οἷς ἀπὸ λυγρῶν μόνον φοβερά.

σώφροσι.) prudentibus hominibus quales nu-
 merabantur Athenienses. Σώφρων prudens, ἀπὸ
 τοῦ σώζειν τὴν φρενᾶ: et pro temperante, unde
 ἡ σωφροσύνη. Propositio huius comparationis co-
 piosior fuit, quàm redditio: sed breuitatem reddi-
 tionis orator τῇ κατὰ χωρισμὸν προδήκῃ
 ἐκ βελτιωμάτων compensauit. πάντα δὲ ταῦτα

Peroratio.

τα.) Absoluta tota confirmatione: sequitur ea pars,
 quæ in quaq; oratione extrema esse consuevit, ipsa
 peroratio: quæ eiusdem ferè magnitudinis cum exor-
 dio est. Quia enim cætera omnia breuia fuerunt: id-
 circo nec principium, nec ipsius causæ terminum,
 longiora esse conueniebat. Vt autem tota causa sua-
 sionem rei suscipiendæ continet: ita etiam epilogus
 ista est προτρεπτικός. Eius partes sunt quatuor:
 κνα

una, propositionis repetitio: altera, cohortatio generum hominū: tertia, causa finalis: postrema, optatio. *πάντα δὴ ταῦτα.*) Olynthios constanter Philippo repugnaturus: bello hoc nostram libertatem & salutem agi: nunc esse occasionem Philippum uindicandi, & otium decusq; recuperandi: eum non esse inuictum. &c. Loco huius enumerationis utitur *ὁ γενικῶς μογίω*, hæc omnia. Rarò enim suasori ἢ ἀπαξιῶσις necessaria: propterea quòd eius causæ non ita sint, ut in iudicijs sit, multiplices atq; impeditæ. *σωιδόντας.*) animaduertentes, perpendentes, cum animo suo uolentes, ut Salustius loquitur. Iubet eos diligenter ista considerare, atq; salutem communi providere. *προνοίας* enim, ut Sophocles ait, *ἔδ' ἔν' ἀνθρώποις ἐφ' ἡ κέρδ' & λαβεῖν ἄμενον*, ἔδ' ἔν' ὁφού. Oportet in tantis rebus νοῆσαι ἅμα πρόσω & ὀπίσω, ut Homerus loquitur. *Βουθεῖν.*) τοῖς Ὀλυνθίοις. Sed non nominat eos, ut nec à principio: ne magis eorum incolumitati, quàm salutem publicam, consulere uideatur. *ἀπωθεῖν.*) detrudere, uel quouis modo. Translatum à corporibus, & fortè à luctantibus. *Ἐξέλαα μὲν θύοι δὲ κύνας κήρεσι φορέτης.* Homerus. *ἐκείσε.*) in Thraciam & Macedoniam. Repetit unum præcipuum *ἡ φάλαγξ*, scilicet utilitatis: ut patria sit in quiete

r atq;

atq; pace. Epilogus enim semper ἐκ τῶν ἰχυρῶν
 σωεχτικῶν sumendus: id est, ex rationibus firmis,
 et causis continentibus. Hæc fuit ἡ προῤασεως
 ἐπ' ἀνάλυσις καὶ προῤοπλή. τὸς μὲν ἐν-
 πόρους.) Ο μερισμός τῶν προσώπων: ἢ τῶν
 ἐκείνοις ποιητέων δήλωσις. Ponit distributio-
 nem trium generū cuium: singulisq; officium suum
 attribuit. Simul etiam τὰ τελικὰ αἰτια κατ' αἶ-
 πόλοσις ἐκείνων, redditionem causæ finalis singu-
 lorum, adiungit. Pertinent hæc ad locum rerum dif-
 ferentium et propriarum: est διαστολή τῶν δια-
 φόρων πραγμάτων, τῇ τῶν ἐκείνων ἰδιότητι
 γινομένη. ἐν πόροις.) πολυσίους, τὸς τὰς
 εὐχίας ἔχοντας. Philip. 4. ὑπὲρ τῶν πολλῶν.)
 δύο κακῶν προκειμένων, αἰετίζον τὸ ἥττον.
 In duobus malis cum fugiendū maius sit, Leuius est
 eligendum. Cicero epist. ad Octaviū. ὧν.) pro-
 αῖ. Vt enim apud Latinos aliquando antecedens po-
 nitur in eodem cum relatiuo casu: ut, urbem quam
 statuo, uestra est: ita sæpenumero apud grecos rela-
 tiuum imitatur casum antecedentis: ut, ὑπὲρ πολ-
 λῶν, ὧν ἔχω, μικρὰ ἀναλίσκω: ἡρώμα, οἷς
 ἔχω, βιβλίοις. Neq; enim cum genitiuo, neq; cum
 datiuo, uerbum ἔχω per se constituitur, sed cum ac-
 cusatiuo. Quod uerò cum alijs nōnunquam casibus,
 uel ipsum, uel alia uerba, inueniuntur: καὶ συμβε-
 βηκός

Αντίπρωσις

ἄκός fit, ob consociationem scilicet aliorum ca-
 suum. καλῶς ποιοῦντες.) De hoc antea di-
 ctum est. Bonum ἄθροισμα oratoris: non inuidet locu-
 pletibus, nec eos insectatur: sed laudat, & benè eue-
 nire illis diuitias honestè comparatas precatur. Ideo
 hoc occupationis causa interiectum. Eadem formu-
 la est in Philip. 4. ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα πολλὰ
 λατρεῖ ποιεῖ τὰ λοιπὰ: fortuna, cui equidem
 gratia habenda, facultates reipub. auxit. Et ibidem
 etiam separatim posita: οἱ γὰρ ἔνδοξοι πάντες
 ἔρχονται μετέφοιτες τῶν, & καλῶς ποιοῦ-
 σι: diuites omnes eius rei participes fiunt, & rectè.
 Cicero solet dicere: quem honoris causa nomino: sed
 de absente. Μικρὰ ἀναλίσκοντες.) In singu-
 lis sunt tria: τὸ πρόσωπον, τὸ πρᾶκτέον, τὸ τέ-
 λος. Hoc loco οἱ πλεῖστοι, τὸ σφῆδον, ἡ ἀδελφεί-
 τας λοιπῶν ἀπόλαυσις. Τὰ λοιπὰ. Τὰ κεφάλαια,
 τὰ ἀρχαῖα, πολλὰ ὄντα. Τὸς δὲ γν.) Hic
 etiā tria: οἱ νεοί, ἡ στρατιά, ἡ φιλὴ χάρις φυλα-
 κή. Οἱ γνὴ ἡλικία, sunt iuuenes robusti, alacres, ad
 militiā apti. Ἡλικία enim dicitur ἀζαριῆτος ὡς
 νέων, ut Vlpianus ait. Nam in iuuentute possumus
 omnia facere. Εργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὖ
 καὶ δὲ γερόντων: id est, uis iuuenum, ratioq; ui-
 rum, pietasq; senectæ. Et apud Homerum iliad. 13.
 ἄβης ἀνδρῶν, ὅτε κρᾶτος ὀδὴ μέγισον. ἔβην μο

cat τὴν ἡλικίαν. ἐν τῇ τῷ.) ὅκ ἐν τῇ οἰκείᾳ
 Sic olim Germani faciebant: qui publicè maximam
 putabant esse laudem: quàm latissimè à suis finibus
 uacare agros: ut scribit Cæsar lib. 4. de bello Gal-
 lico. φοβεροί.) φόβον ἐμποιοῦντες εἰς πο-
 λεμίους, terrorem hostibus inferentes. φύλα-
 κες.) ὑπερασπισαί. ἀκρεαίς.) ἀπορρήτς,
 καὶ οἷον ἐμὴ λευκομύτης, ut opinor: uel αἰέν
 τῆς κηρὸς ὄσσης, quæ peste aut morte careat: uel
 μὴ κρεαίχομύτης: quod uerbum poetis excinde-
 re significat. ἀκρεαίς, id est, ἕως ὅτε ἀνέγαι-
 ῃ παρὶς. Τὸς δὲ λέγοντας.) Et hīc tria: οἱ
 ῥήτορες, τὰ πολιτεύματα, αἱ εὐθύναι ῥά-
 σται. τὸς λέγοντας uocat κατ' ὄχλῳ τὸς
 συμβουλευόντας. Nam οἱ ἐγκωμιάζοντες,
 καὶ οἱ κατ' ἐχθροὺς ἢ ἀπολογυμένοι, non
 ita possunt, etiam si peccent, reip. nocere, ut οἱ συμ-
 βουλευόντες. Hi enim in publicis, illi uerò in pri-
 uatis rebus uersantur. τῷ πεπολιτευμένῳ.)
 τῶν κοινῶν πεπραγμένων καὶ διακεχει-
 σμένων. εὐθύναι.) sunt rationes, rerum in re
 pub. gestarum reddendæ: contra eos, qui aut remp.
 malè gessisse, aut legationem non fideliter obiisse pu-
 tantur: quas ab unoquoq; licebat institui apud quæ-
 stores ærarios, qui λογισαί nominabantur. Erant
 itε εὐθύναι, ut Suidas scribit, magistratus Athenis
 uirorum

εὐθύναι.

uirorum decem: ad quos, qui aliquam rem publice curassent, rationes referebant. ὡς ὁ ποῖ' ἄτ' αὖ.) ἐκ πλεονεξίας. Terret improbos & mercenarios Philippi oratores: cuiusmodi fuerunt Aeschines, Philocrates, & alij nonnulli. πῶδας.) Si benè res ceciderit, bona eorum consilia: sin malè, improba fuisse existimabitis. Atqui optimum saepe bonus uir dat consilium: id tamen non bonum habet exitum. Et ipse orator in oratione de corona se salutariter suasisse: quantum humano consilio prouideri potuerit, affirmat: sed fortunam sibi aduersatam fuisse. Ideo iniquum est, oratorum consilia ex euentu uelle ponderare. Verùm Demosthenes proditorum, & nummariorum oratorum ter-
ritandorum causa, in hoc loco ita loquitur.

Τοῖς τοῖς) ὑπὸ κλέσιν ἢ πικροῖς. πεπραγμένων.) πεπολιτευμένων. Eadem personarum diuisio est etiam apud Plutarchum. Interrogatus enim ab Hyperide Phocio: quando bellum suscipiendum Atheniensibus existimaret: cùn, inquit, iuuenes uidero seruare uelle ordines, diuites cōferre, oratores à peculatu abstinere. Similis est illa duodec. Iliad. Aiakis utriusque ad milites adhortatio.

ὦ φίλοι Αργείων, ὅς τ' ἔφοχθ', ὅς τε μεσύνετε, ὅς τε χερσὶ πόδας: ἐπὶ ὅπω πάντες ὅμοιοι

r

s

ἀνέρες

αὐερεσὺν πολέμου: νῦν ἔπλετο ἔργου ἅπασι
Id est,

Argui, seu quis princeps est, siue secundus,
Siue quis inferior: quia non gradus omnibus idem,
Qui sunt in bello: nunc est labor omnibus æquē.

Χρησά.) Votum. πάντοτε εἴνεκα.) pro
pter diuites, iuuenes, oratores,
atq; totam rempu-
blicam.

EPI.

EPITOME EX DIO
doro Siculo de statu Græciæ tem
poribus Demosthenis, con
fecta à

M. F.

MYNTAS Macedonia rex ab
Illyrijs uictus, uestigalisq; factus,
eis filium suum minimum natu Phi
lippum dedit obsidem. Eum illi
tradiderunt Thebanis: à quibus ad

Philippus ob
ses Thebis.

patrem Epaminonda educandus erudiendusq; dedu
ctus fuit. Cum autem Epaminondas magistro quo
dam Pythagoreo Philosopho uteretur: Philippus
una cū Epaminonda multum in illa disciplina ope
ra studijq; posuit. Quare factum est: cum uterq; in
genio bono, multoq; labore esset: ut utriusq; uirtus
existeret præclara. Itaq; ut Epaminondas magnis
periculis ac prælijs patriam præter expectationem
effecit Græciæ principem: ita Philippus similiter
ex paruis principijs gloriam est consecutus Epami
nonda laude non minorem. Nam Alexander filio
rum Amyntæ natu maximus, post patris mortem in
regnum successit. Hunc Ptolemæus Alorita interfi
ciens, ipse id occupauit. Quo item sublato, rex fa

Etus est Perdiccas: qui magno praelio ab Illyrijs superatus occiditur. Ibi Philippus frater ex Thebana ciuitate elapsus, regnum patrum recuperat. Olympias ea erat centesima quinta: praetor Athenis Callimedes: consules L. Aemilius Mamercus II. augustinus à condita urbe Roma trecentesimus nonagesimus secundus: ante Christi diem natalem trecentesimus quinquagesimus circiter nonus. Tum igitur Philippus rediit in regnum, & quidem afflictum. In superiore enim pugna ceciderat amplius quatuor millia Macedonum: ceteri omnes animis erant percussi. Macedoniam vexabant Paëones uicini: manus Illyrij cogeabant. Quidam porro Pausanias ex regia familia, ope regis Thraciae regnum recipere conabatur. Athenienses à Philippo alieni, regem constituere uolebant Argæum duce Mantia: qui habebat exercitum trium armatorum millium, classemque haud contemnendam. Contra Macedones cum ob illam cladem, tum propter ingruentium periculorum multitudinem, magno metu erant. Sed eos continuis concionibus Philippus confirmauit: militarem disciplinam restituit ac coram rex: arma militi suppeditauit: eum in perpetua continuit exercitatione: primusque Macedonica phalangis fuit inuentor. Quibus rebus, comitate etiam, Philippi. premijs, & pollicitationibus, maximam populi gratiam

gratiam conciliauit. Periculis item prudenter occurrit. Amphipolin enim, in qua recipienda omnes neruos contendebāt Athenienses, ultrò dimisit liberam. Cum Peonibus pacem fecit: muneribus partim dandis, partim promittendis. *Regium* Pausaniæ, corrumpeus cum pecunijs, à quo reducendus erat, impediuit. Mantias uerò nauigans Methonen, ibi substitit: Argæum cum mercenario milite Aegæ misit. *Argæus.* Eum, cum ab oppidanis, ut intromitteretur, obtinere non potuisset: Methonen reuertentem improuisò adortus Philippus: magnum eius militū numerum concidit: ceteros in collem quendam compulsos, in deditionem accepit, ac dimisit: receptis, qui ad eos confugerant, exulibus. Ex hac prima pugna non parum animi Macedonibus ad insequentia prælia accessit. Quo etiam tempore Thasij Crenidas ædificauerunt: quas postea numero ciuium Philippus auxit: atq; de nomine suo Philippos appellauit.

PRAETOR ATHENIS EVCHARISTUS, Cofs. Romæ Q. Seruilius Hala. II. L. Genutius Auentinensis. II. annus ab
V.C. 393. ante Christum. 358.

LEgatos Athenas misit Philippus: per quos populo persuasit, ut pacem faceret: se non amplius sibi
Pax cum Atheniensibus.

r s us sibi

us sibi uendicare Amphipolin. Hoc bello liberatus,
 cū audiret Agin regem Paonū mortuū esse: eos ag-
 gressus, uictos Macedonib. parēre cogit. Deinde in
 Illyriam copias ducit peditū non minus decē milliū,
 & sexcentorū equitū. Bardyllis Illyriorum rex
 Illyrij. missis legatis, pacem facere cupiebat: sed ea cōditio-
 ne, ut quibus urbibus utriq; tum imperarent, eas re-
 tinerēt. Philippus pacem se uelle ostendebat: sed ita,
 si omnibus Macedonicis ciuitatibus Illyrij excede-
 rent. Legati re infecta redierunt. Bardyllis enim su-
 perioribus uictorijs elatus: uirtutiq; suorum confi-
 sus: cum decem millibus peditum delectorum, & e-
 quitibus circiter quingentis, occurrit. Cōmisso prae-
 lio, uincuntur Illyrij, cāsis suorum amplius septem
 millibus. Itaq; per legatos pacem à Philippo ea gens
 impetrat: excedēdo omnibus Macedonicis ciuitatib.

PRAETOR ATHENIS CEPHI-
 sodotus, Coss. Romae C. Sulpitius Peticus II. C. Li-
 cinius Stolo Caluus. II. annus ab
 V. C. 394. ante Chri-
 stum 357.

Euboica
 seditio. **E**ubœenses dissensionibus intestinis laborabant.
 Eorum pars Boeotorum, alteri Atheniensium
 opem implorabant. Multis igitur uelitationibus sa-
 tis: modò Thebani, modò Athenienses superiores
 erant:

erant: ceterum ad praelium non uenerunt. Insula ciuili bello perdita, multisq; utrinq; caesis: uix tandem incolæ damnis suis eruditi, pacem fecerunt. Boeoti domum reuersi, quiescebant. Ab Atheniensibus cum Chij, Rhodij, Coi, Byzantij defecissent: bellum ortum est, quod sociale nominatum fuit: idq; annos durauit tres. Missi igitur ab Atheniensibus Chares & Chabrias cum exercitu in Chium: cum auxilia à Byzantijs, Rhodijs, Cois, & Cariæ principe Mausolo ei insula missa essent: urbem terra mariq; oppugnabant. Chares ex continenti pugnabat: Chabrias classe hostes aggressus, succumbebat. Ibi ceteræ naues tempori cedentes euaserunt: ipse pro ea, in qua erat, propugnans: mortem gloriosam turpi fugæ anteposuit. Sub idem tempus, post Illyrios uictos: omnesq; qui usq; ad Lychnitidem paludem habitabant, in potestatem reductos: in Macedoniam Philippus reuertitur: pace gloriosa cum Illyrijs facta: laudeq; ob fortitudinem illustri apud Macedones parata. Post hæc contra Amphipolitanos, à quibus multum laceffebatur, proficiscitur: admotisq; tormentis, & continenter oppugnans, muri partem arietibus deiicit. Qua parte introrumpens: magno eorū, qui defendebant, numero occiso: urbe potitus est. Eos igitur, qui suis rationibus aduersabantur, exterminauit: in ceteros humanum sese præbuit. Quæ urbs,

Bellū sociale.

Chabrias mors.

Amphipolis.

Olynthij.

urbs, quò l'opportuno loco aduersus Thraciam, uicinasq; loca, sita esset: multum Philippo ad incrementum regni sui conferebat. Celeriter enim Pylnam fecit suam: & cum Olynthijs societatem fecit: quibus se Potideam, de qua ciuitate ualde illi laborabant, traditurum promisit. De Olyntho enim, quòd urbs opibus ualens esset: multitudineq; ciuium magno ad bellum gerendum usui: certabant ij, qui dominari cupiebant. Quocirca & Atheniensibus & Philippo in studio erat, adiungere sibi Olynthiorum societatem. Verum Philippus Potideam expugnat: praesidiumq; Atheniense educit: & humaniter Athenas remittit. Admodum enim uerebatur dignitatem et potentiam eius urbis. Pylnam uerò in seruitutem redactam, Olynthijs dedit: agrum item eius utendum fruendum illis concessit. Deinde uenit Crenidas, quas Philippos nominauit: numeroq; ciuium adauxit. Auri uerò metalla, cum iacerent, ita auxit, ut quotannis ex ijs fructum amplius mille talentorum perciperet. Quare celeriter magna pecunia facta, regnum Macedonicum uehementer amplificauit. Monetam enim cudens, quæ de nomine eius Philippica dicebatur: magnum exterorum militum numerum conduxit: multosq; in Græcia proditores patriæ effecit. Eo tempore in Sicilia Dio Hipparini filius: quem Dionysius minor, ut uirum patriæ liber-

tatis

Dio.

tatis studiosum, interficere conabatur: Corinthum
confugit: copiasq; ad patriam seruitute liberandam
colligit.

PRAETOR ATHENIS AGA-

thocles, Cos. Romæ M. Fabius Ambustus,

C. Petilius Balbus, annus ab V. C.

395. ante Christum 356.

Dio Syracusas, Dionysio in arcem compulso,
occupat: easq; in libertatem restituere cona-
tur. In Græcia Alexander Pheræorum princeps,
ab uxore sua Thebe, fratribusq; eius Lycophrone
& Tisiphono dolose interficitur. His principio, ut
tyranni percussoribus, magni honores habiti. Postea
mercenarijs militibus pecunia corruptis, in tyranni
locum succedunt: multos aduersantium interficiunt:
manuq; facta, ui dominantur. Aleuada igitur, quo-
rum apud Thessalos nomen nobile & clarum erat:
tyrannis inimici, cum per se non satis ualerent: Phi-
lippum Macedonem sibi adiungant. Is illos deuicit:
libertateq; ciuitatibus restituta, beneuolentiâ The-
ssalorum in posterũ semper non sibi modò, sed etiam
filio Alexandro, conciliatam habuit. Ab hoc tempo-
re scriptores quidam, belli sacri, orti ab
occupatione Delphici templi,
initium faciunt.

Alexander
Pheræus.

Olym

OLYMPIAS 100. PRAETOR Athenis Elpinus, Coss. Romæ M. Popilius Lenas, Cn. Manlius Capitolinus imperiosus, annus ab V. C. 396. ante Christum, 355.

Res in bello sociali gesta.

Bello sociali, Atheniensium, & eorum, qui ab eis defecerant, populorum, apparatus erat magni: consituebantq; rem ad nauale deducere praelium. Athenienses igitur, qui Charetem antea cum sexaginta nauibus miserant: alteras sexaginta, ducibus Iphicrate & Timotheo nobilissimis ciuibus, ad illum emiserunt. Contra aduersarij, comparatis centum nauibus, insulas Atheniensium Imbrum & Lemnum populabantur. Samum progressi, agrum uastabant: ciuitatem ipsam terra mariq; oppugnabāt. Multis item alijs insulis, quæ in ditione Atheniensium erant, uexatis: pecunias ad bellum cogeabant. Atheniensium ducibus, cum conuenissent, primò in animo erat obsidere Byzantium. Cum autem Chij cum socijs Sami oppugnationem relinquerent: & Byzantijs succurrerent: omnes classes circa Hellespontum conuenerunt. Pugnare uolentibus, magnus uentus obstitit. Chares tamen nihilominus decertare cupiebat. Id cum ceteri duces non permitterent propter magnitudinem tempestatis: illè milites obtestatus, collegas proditionis insimulauit: literisq; Athe-

nas missis, eos de industria occasione pugnandi omisis-
 se significauit. Athenienses, iudicio de Iphicrate &
 Timotheo habito, multis talentis multarunt: impe-
 riumq; eis abrogarunt. Chares itaq; solus iam clas-
 sis to-
 tius imperator: cupiens sumptu liberare Athenienses:
 rem periculosam suscipit. Nam cum Artabazus ab
 rege Persarum defecisset: et cum paucis aduersus Sa-
 trapas, qui septuaginta millia militum habebant, di-
 micaturus esset: Chares ad eum sese contulit: atq; in
 toto regio apparatu superando adiutor fuit. Eius
 beneficij non immemor Artabazus, Chareti stipen-
 dij satis ad totum exercitum alendum dedit. Res ea
 primò apud Athenienses laudata. Postea uerò, cùm
 rex in literis de Charete quereretur, sententiam mis-
 tarunt. Sparsus enim fuerat rumor: regem Persa-
 rum promississe hostibus Atheniensium contra eos au-
 xilium trecentarum nauium. Hoc metu populus ter-
 ritus: decreuit cum ijs, qui defecerant, in gratiam re-
 dire. Qui cùm ipsi quoq; pacem cuperent: bello so-
 ciali finis factus est. Illo tempore tres reges, quibus
 suspecta erant Philippi incrementa, aduersus eum
 conspirarunt: rex Thraciæ, Paonum, Illyriorum.
 Singuli enim per se parum poterant: præsertim ob
 superiora detrimenta. Coniunctos autem se illi offi-
 cere posse sperabant. Verùm dum illi copias cogunt:
 Philippus derepente adortus, ac percellens, cū Ma-
 cedonia

Artabazus
 potius, quàm
 Pharnabazus.

cedonibus eos sentire cogit. Hoc item anno Dio, ex arce Syracusana Dionysio in Italiam proficiscente, urbem Syracusas in libertatem uindicat.

PRAETOR ATHENIS CAL-
listratus, Coss. Romæ C. Fabius Ambustus, Cn. Plau-
tius Proculus, annus ab V. C. 397.

ante Christum

354.

Bellum sacrū.

HOc tempore bellum sacrum, quod nouem an-
nos durauit, excitatur à Philomelo Phocensi,
homine improbo & audaci. Nam cum Lacedæmo-
nij à Boeotis Leuctrico prælio superati essent: The-
bani ab eis, quod Cadmeam occupassent, in Amphic-
tynico concilio condemnatis, grandem pecuniam
petiuerunt. Fuerunt item Phocenses ab iisdem iudi-
cibus damnati multis talentis: quod partem magnam
agri sacri Cirrhæi ararent. Quam pecuniam cum
non soluerent: nomen eorum religionum antistites
ad Amphictyonicum conciliū detulerunt: agrumq;
ipsorum postularunt, nisi iudicatum soluissent, deo
consecrari. Poscebant item, ut cæteri, quæ deberent,
dissoluerent: in quorum numero erant Lacedæmo-
nij. Quod si non facerent: communi Græciæ uoce sce-
leratos & hostes iudicandos esse. Decreta itaq; Am-
phictyonum Græcis approbantibus: cum religione
Phoceno

Phocensis ager iam obstringendus esset: Philomelus, Philomelus.
 qui autoritate apud suos maximè præstabat: pro
 concione docet, tantam pecuniam exolui non posse.
 Pati uerò agrum fieri sacrum: non solum magnæ
 ignauia esse: sed etiam ad euerfionem fortunarum
 omnium spectare. Conabatur omnibus modis rem
 iudicatam rescindere: propterea quòd cum paru-
 lum quiddam de agro aratum fuisset: multa irroga-
 ta esset maxima. Summi etiam uetustissimiq; poetæ
 Homeri testimonio probabat: principatum Delphi
 ci templi antiquitus fuisse penes Phocenses. Home-
 rum enim dicere.

Homerus.

Phocenses Schedius duxere, & Epistrophus acer:
 Qui Cyparissos, & horrentem Pythona colebant.

Quapropter de iure oraculi, ut à maioribus tra-
 dito, contendendū dicebat. Quòd si ad sese belli sum-
 ma deferretur: se hoc institutum ad felicem exitum
 perducturum. Phocenses igitur metu multæ petitæ
 eum summum constituerunt imperatorem: ipse stu-
 diosè, quæ receperat, exequebatur. Primum omni-
 um Spartam proficiscebatur: secretò cum Lacedæ-
 moniorum rege Archidamo de his rebus communi-
 cabat: utrisque in hoc communiter elaborandum es-
 se docebat: ut irrita fieret Amphictyonum senten-
 tia. Nam Lacedæmonios quoq; iniquo iudicio ab il-
 lis oppressos esse. Se igitur Delphos occupaturum:

Templi Del=
phici occupa=
tio.

ac, si ad se dominatū redegisset, decreta Amphictyōnum antiquaturum. Probat hoc institutum Archidamus: uerū palām se modō auxiliaturum recusat: clām in nullā re de futurum, nec pecunia, nec milite mercenario, pollicetur. Philomelus itaq; cū ab eo quindecim accepisset talenta, alterum tantum addit: militem conscribit exterum: ex Phocensibus mille deligit, quos peltastas nominat. Cum his templum occupat: Delphos Thracidas, qui nominabantur, resistentes interficit: eorum bona publicat. Ceteros metu perculsos confirmat: non malē eis fore. Quibus rebus mox diuulgatis, Locri confestim Philomelum aggrediuntur: qui praelio uicti, domum reuertuntur. Ea ille uictoria inflatus, decreta Amphictyonum in columnis scripta excidit: libellos, in quibus nomina condemnatorum erant, perdit: rumorem spargit, se neq; templum spoliare statuisse: neq; quicquam contra ius fasq; facere. De iure à maiorebus tradito se contendere: iniquis Amphictyonum decretis intercedere: leges ueteres Phocensium saluas esse uelle. Boeoti in concione constituunt religionis defensionem suscipere: militesq; continuo emittunt. Philomelus muro templum circumdat: exercitum cogit: stipendium dat sesquiple: ex Phocensibus fortissimū quēq; deligit: millia circiter quinque militum conficit. Formidolosus admodum erat iam aduer-

aduersarijs. Deinde in Locridem inuadit: eam depopulatur: castellum quoddam cum frustra oppugnat: in quadā cum Locris pugna uiginti milites amittit. Quos cum ad sepulturam per caduceatorem peteret: respondebatur, legem esse in Græcia, sacrilegos insepultos abijci. Iterum igitur præliatur: magnāq; diligentia adhibita, aliquot hostilibus potitur cadaueribus: ita suos reddi sibi cogit. Impunè autem passim uagatus: multaq; loca populatus: Delphos milite locupletato redit. Quibus rebus gestis: oraculum audire de belli huius exitu uolens: Pythiam ascendere tripodem, et uaticinari cogit. Hoc loco fortè non absurdum fuerit: ueterem de tripode Delphico historiam recensere. Dicitur oraculum hoc olim à capris inuentum esse. Quæ causa est, quòd Delphi oraculum petitori, maximè lutantur capris. Nam cum in illo loco, in quo nunc est ea templi pars, quæ adytum dicitur, hiatus esset: eòdemq; capræ, nò dum condita Delphorum urbe, uenissent: unamquamq; earum, quæ accessisset, in hiatusq; despexisset, miro quodam modo saltasse: diuersamq; à priore uocem emisisset. Pastorem rei admiratione motum, accessisse: eiq; postquam hiatus uidisset, idem, quod capris, accidisse. ut enim hæ imitæ essent eos, qui nunc quodam afflati sunt: ita illum futura prædixisse. Hac repatē facta, complures ex accolis ad eum lo-

Tripus Delphicus.

cum adiisse: eosq; quos rei nouitas propius accedere hortata esset, quodam diuino furore fuisse cōcitatos. Hac de causa locum in admiratione habitum: & existimatum, ipsius terræ esse id oraculum. Itaq; ad tempus eos, qui uaticinari uoluissent, ad hiatum accessisse: aliosq; alijs inter se res futuras aperuisse. Tandem, ubi multi furore in eum hiatum desiliissent, omnesq; euanuissent: uisum incolis, ut ne quis periclitaretur: uatem constituere aliquam fœminam: quæ deinceps petentibus oraculum ederet. Ei quandam machinam extructam esse: in quam ascendens, tutò uaticinaretur. Illam autem habere bases tres: à quibus ei nomen tripodis positum. Ad huius formā plerisque, qui iam cōficiuntur, æneos tripodes fieri solere. Vaticinari porrò fertur solitas antiquitus uirgines: cum ob naturæ integritatem: tum ob coniunctionem cum Diana. Maximè enim eas oracula & res arcanas reticere posse. Recentioribus post temporibus quendam Echecraten Thessalum, cum eò uenisset, uatemq; uirginem uidisset, pulchritudine eius captum, abreptam secum asportasse. Delphos ea de causa tulisse legem: ne qua amplius uirgo oraculo præponeretur: sed mulier annos nata amplius quinquaginta: quæ, ut quodammodo ueterem repræsentaret consuetudinem, habitu ornatuq; esset uirginali. Hac de oraculi huius inuentione. Eo Philomelus potitus:

potitus: mandabat Pythia, ut ritu patrio ex tripode responderet. Cum illa ei declararet patrium morem: minis eam coëgit in tripodem ascendere. Respondit illa ad uoluntatem eius, qui cogebat: ei licere, quicquid liberet, facere. Eo responso ille acquiescens: id in libellis scriptum publicè proposuit: ut perspicuum esset omnibus: ipsi, quod uellet, agendi potestatem à deo factam. Itaque conciones habet: multitudinem ex illo oraculo confirmat: bellum gerere constituit. Accidit ei quoddam in templo Apollinis augurium. Aquila enim supra id uolans: in terram delapsa, columbas, quæ in templo alebantur, aucupabatur: quarum aliquas abripuit ab aris. Respondebat augures, Phocenses & Philomelū rerum apud Delphos potituros: id illo augurio portendi. Quibus rebus ille elatus: Legatos Athenas, Spartam, & Thebas mittit: itemque ad cæteras nobiliores urbes Græciæ. Iis sese purgabat: ideo à se templum occupatum: quod de eius imperio contenderet: non ut sacras pecunias diriperet. Iure enim uetusto huius dominos et principes esse Phocenses. Se de pecunia, & de pondere numeroque ornamentorum, quicumque posceret, rationes redditurum. Petebat item, si quis Phocensibus inimicus esset, maximè ut is socius fieret: sin minus, quiesceret. Quod cum legati nuntiassent: Athenienses, Lacedæmonij, & alij nonnulli, Philomelo

auxilia promiserunt. At Locri, & quidam alij, bellum pro religione contra Phocenses pararunt.

PRAETOR ATHENIS DIOTI-
mus, Cos. Romæ C. Martius Rutilius, Cn. Man-
lius Capitolinus imperiosus II. an-
nus ab V.C. 398. ante

Christum 353.

Philomeli
res gesta.

Philomelus, providens magnitudinem futuri belli: multos & ex Phocide, & ex alijs locis milites conscribit. Cum pecunia egeret: ab ornamentis sacris abstinuit: ditissimis uerò Delphorum tantum imperavit: quantum satis ad stipendium esset. Exercitu educto, Locros occurrentes ad Phædriadas petras superat. Ea uictoria Phocensibus animus accessit, Locris decessit. Qui cū à Boeotis auxiliū petissent: hi cū propter religionem deorū: tum, quòd sua permultū interesset, Amphictyonū decreta rata haberi: Thessalos, cæterosq; Amphictyones cōtra Phocenses per legatos excitant. Qui ut auxilia decreuerunt: magna dissensio, & turbatio Græciam incescit. Quidam enim pro religione pugnandum arbitrabantur: alij ad Phocensium societatem inclinabant. A templo Apollinis stabant Boeoti, Locri, Thessali, Perrhæbi, Dores, Dolopes, Athamanes, Achæi, Phthiotæ, Magnesij, Aenianes, nonnulliq; alij.

alij. Phocensibus studebant Athenienses, Lacedæmonij, alijq; in Peloponneso populi. In primis uerò Lacedæmonij, & quidam alij, cupide iuuabant his de causis. Leuctrico prælio Thebani uictores, cum Lacedæmonij fracti essent: dicam apud Amphictyones scripserunt Spartanis: quod Phœbidas Sparta= nus Cadmeam occupasset: litemq; illis aestimarunt talentis quingentis. Cum autem Lacedæmonij iudicatum ad diem in legibus præstitutum non soluissent: iterum eis Thebani dicam impegerunt: ita ut multa fuerit duplicata. Iam lite mille talentis aestimata: Lacedæmonij propter multa magnitudinem similiter, ut Phocenses, se in quo iudicio iudicarunt ab Amphictyonibus circumuentos. Bellum igitur soli mouere metuebant: honestius uerò per Phocensium nomen se rem iudicatam rescindere posse existimabant. Itaq; studiosissimi eorum adiutores erant. Cum iam constaret, Boeotos etiam cum magno exercitu in Phocidem uenturos: Philomelus, sesquialtero stipendio promisso, celeriter maximum numerum flagitiosorum hominum, quos compendium in fraudem nefariam illiciebat, confecit. Bonus enim ad eum se nemo conferebat. Neesse iam erat eum sacris pecunijs manus asferre. Profectus autē in Locridem cum peditatu equitatuq; uirorum amplius decem millium: Locros & Boeotos equestri pugna uincit. Dein

Philomeli
interitus,

de ad sex millia Thessalorum & uicinorum socio-
rum in Locride ad collem Argolā superat. Super-
ueniunt Boeoti cum tredecim millibus: Phocensibus
Achæi Peloponnesiaci mille quingentos milites au-
xilium mittunt. Vtrique exercitus in uno loco cōsident.
Boeoti aliquot ex mercenarijs Phocensiū, quos in-
ter pabulandum ceperant, iaculis conficiunt. Eodem
supplicio Philomelus hostes afficiebat, si quos cape-
ret uiuos. Ea res illos lenius agere in posterum do-
cuit. Post hæc, cum castris motis, per loca aspera, ar-
boribusque plena, utrique proficiscerentur: inter se re-
pentē concurrunt. Incepta igitur pugna, Boeoti nu-
mero superiores, uicerunt: cumque fuga esset per ini-
qua loca; magnum Phocensium, mercenariorumque
militum, numerum interfecerunt. Ibi fortiter dimi-
cans Philomelus, multis uulneribus acceptis, in lo-
cum arduum & præruptum compulsus, desperata
salute, cruciatumque metuens, inde se præcipitat, atque
interit. Huic collega Onomarchus succedens, cum
reliquijs discedit: eosque, qui è fuga reuertebantur,
colligit. Cum hæc ageretur: Philippus Macedo Me-
thonen cepit, & diruit: Pagas item in potestatem
suam redegit. In Sicilia uerò Dio
insidijs suorum interfe-
ctus est.

PRAE-

PRÆTOR ATHENIS EVDE-

mus, Cos. Romæ M. Fabius Ambustus II.

M. Popilius Lenas II. annus ab V.

C. 399. ante Christum

352.

Bœoti, quod putarent interitu Philomeli: qui deo hominibusq; poenas dedisset: Phocenses finē amentia facturos: domum redeunt. Illi uerò Delphos reuersi: in concione cum socijs de bello deliberant. Boni pacem: improbi uerò, audaces, auariq; bellum suadebant: quorum sententiam Onomarchus oratione meditata approbat: non quod publicam spectaret utilitatem: sed quia grandi pecunia ipse quoq; ab Amphictyonibus damnatus, nondum soluerat. Merito igitur pacis hostis, acta Philomeli defendebat. Imperator factus, militem externū cogit: supplementum conscribit: omnia ad bellum necessaria comparat. Spem ei magni incrementi & gloriæ fecerat quoddam somnium. Videbatur enim sibi secundum quietem colossus æneus, quem in templo Apollinis Amphictyones dedicarant, suis manibus altiore facere, multoq; maiorem. Id uerò non ei amplificationem aut nomen magnum præsignificabat: sed quod mulctam ab Amphictyonibus ob uiolatam religionem dictam Phocensibus, grauiorem ipse effecturus esset. Ex ære igitur & ferro arma: ex

Onomarchus.

s s

argento

argento & auro monetam conficiebat: quam socijs dabat, maximeq; ea principes illorum sibi deuinciebat. Multos item ex aduersarijs aut ad societatem perducebat: aut ad pacem agitandam adducebat. Id propter hominum auaritiam facile assequebatur. Itaq; Thessalis quoq;, qui dignitate ceteros praecedebant, persuasit, ut quiescerent. Phocenses sibi obstantes interficiebat: bona eorum proscribebat. Deinde in hostium agrum profectus, Thronium capit: Amphissanos, terrore illato, sibi parere cogit: Doricas ciuitates uastat, agrumq; igne populatur: in Boeotia Orchomenum expugnat. Cheroneam obsidere uolens, à Thebanis uincitur, domumq; redit.

Pammenes.

Eodem tempore Thebani Pammenem ducem cum quinque millibus Artabazo auxilio mittunt: qui cum Persicis satrapis bellum gerebat: in quo eum antea Chares adiuueraat. Is Pammenes bis satrapas magnis praelijs uincit: quæ res & ipsi, & patriæ gloriosa fuit. Mirabile enim uidebatur: Boeotos, qui à Thessalis deserti, bello Phocensi impliciti essent: tamen in Asiam auxilia mittere. Dum hæc geruntur: Lacedæmonij uincunt Argiuos ad ciuitatem Orneæ: quæ etiam expugnata, Spartam redeunt. Atheniensium dux Chares in Hellepontum nauigans, Sestum oppidum capit, iuniores interficit, cæteris seruitutem iniungit. Cum Cersobleptes Cotys filius, tum ob
Philip

Philippi odium, tum ob Atheniensium amicitiam, eis Cherrhonesi ciuitates tradidisset, præter Cardiam: populus colonos in illas misit. Methonen, quod ea ciuitas hostibus receptaculum esset, Philippus oppugnat: ac post aliquam obsidionis moram illa potitur. Ciuibus potestatem discedendi cum singulis uestimentis dedit: ipsam ciuitatem destruxit: agrum diuisit Macedonibus. In huius obsidione alterum oculorum sagitta percussus amisit. Postea Thessalorum accersitu in eorum agrum copias ducit: & contra Lycophronem Pheræorum tyrannum iuuat. Huic septem millia auxilio ab Onomarcho, duce Phayllo fratre, mittuntur: quos omnes Philippus uictos è Thessalia fugat. Celeriter omnibus copijs Onomarchus, spe totius Thessaliæ occupandæ, Lycophroni subsidio uenit: Philippum duobus prælijs fundit: magnum numerum Macedonum concidit. Rex in maximo periculo à multis suorū desertus: uix oratione reliquis retentis, in Macedoniam redit. Deinde Onomarchus in Boeotiam accedit, Boeotos superat, Coroneā capit. Redit Philippus in Thessaliam aduersus Lycophronem. Qui per se infirmus, auxilium Phocensium accersit: pollicens se eis in subiicienda Thessalia fore adiutorem. Venit itaq; Onomarchus cum uiginti millibus peditum, & equitibus quingentis. Philippus, ad communem belli societa-

Methone.

Philippus in
Thessalia.

tem

tem Thessalis adductis: peditatum conducit amplius
 uiginti millium, trium millium equitatū. Acre com-
 mititur prælium: in quo Thessalorum equitum nu-
 mero & uirtute Philippus uictor existit. Victi ad
 mare fugiebāt. Casu enim præternauigabat Chares
 Onomarchi Atheniensium dux. Magna Phocensium cædes. Qui
 interitus. fugiebant, armis abiectis, ad triremes adnabant:
 in quibus & Onomarchus. Intersectorum Phocen-
 sium numerus fuit amplius sex millium: inter quos
 ipse etiam dux: capta non minus tria millia. Rex On-
 omarchum suspendit: cæteros, ut sacrilegos, in ma-
 ri suffocauit. Succedit in locum interfecti ducis fra-
 ter Phayllus: qui damnum acceptum sarcit, mercena-
 rios conscribit, stipendium duplicat, auxilia à socijs
 accersit, arma fabricat, numisma aureum & argen-
 teū cudit. Eodem hoc anno moritur Carie princeps
 Mausolus, uigesimo quarto anno administrationis
 suæ: cui succedit soror, eademq; uxor, Artemisia,
 quæ biennium ei prouinciæ præest.

OLYMPIAS 107. PRAETOR
 Athenis Aristodemus, Cofs. Romæ C. Sulpitius Pe-
 ticus III. M. Valerius Publicola, annus
 ab V. C. 400. ante
 Christū 351.

Phayllus. Phayllus igitur Phocensium fortunam afflictam
 erigit:

erigit: pecuniasq; dilargiens, non solum magnum exercitum conficit: sed potentissimarum etiam urbium societatem sibi conciliat. Lacedaemonij ei mille milites mittunt, Achaei duo millia: Athenienses quinque millia pedum, equites quadringentos, duce Nausicle. Pheraorum tyranni Lycophron et Pitholaus, morte Onomarchi societate destituti, Pheras Philippo tradunt: ipsi, pactione facta, dimissi, mercenarios suos conducunt numero bis mille: cum quibus se ad Phaylli ductum applicant. Nec pauca etiam oppida, ob stipendij magnitudinem, cum Phocensibus merebantur. Phayllus, copijs in Boeotiam ductis, ter uincitur: semel ad Orchomenum, iterum ad flumen Cephisum, tertio ad Coroneam. Philippus, Thessaliae rebus compositis, Thermopylas contra Phocenses progreditur. Quam aditu ab Atheniensibus occupato: in regnum suum redit, clarus rebus gestis, et pietate aduersus deos. Phayllus in Locros Epicnemidius profectus: ceteris oppidis omnibus potitus: cum Arycam etiam nocturna proditione cepisset: inde rursum eiectus est, amissis suorum multis. Cum castra circum Abas posuisset: Boeoti nocturno impetu non paucos interfecerunt. Inde in Phocensem agrum inuadentes: magna eius parte uastata, praedas egerunt. Postea ciuitati Arycae obsessae suppetias ueniunt. Verum eos Phayllus fugans, illam uicem capit, dirigit,

Mors Phaylli.

Phalæcus.

Bellum Peloponnesiacum.

pit, ac destruit. Nō multò pōst in phthisin incidēs,
diuturno morbo miserē, sceleribꝯq; suis dignē, con-
fectus interit. Relinquit pro se ducem Phalæcum, fi-
lium Onomarchi, adulta iam ætate puerum: cui tu-
torem Mnaseam quendam suum amicum præficit.
Is quadam nocte improvīsō cum ducentis militibus
à Boeotis opprimitur. Nec multò pōst equestri pu-
gna Phalæcus ad Chæroneam uictus, non paucos de
suis amittit. Circiter hoc tempus etiam in Pelopon-
neso ortæ perturbationes. Lacedæmonijs cum Me-
galopolitanis controuersia erant: ideo duce Archi-
damo eorum ditionem uastabant. Megalopolitani
iniurijs irritati, cū soli hostem ulcisci non possent,
à socijs auxilium petiuerunt. Confestim eis ab Ar-
giuis, Sicyonijs, & Messenijs succurritur. Thebani
quatuor millia peditum, quingentos equites mise-
runt, duce Cephisione. Eductis itaq; copijs, ad fon-
tem Alphei fluminis castra fecerunt. Lacedæmonios
tribus millibus peditum Phocenses: centum quin-
quaginta equitibus Lycophron & Pitholaus, qui
Pheris electi fuerant, iuuerunt. Conflatis igitur co-
pijs non paruis, circa Mantineam confederunt. In-
de ad Orneas ciuitatem Argiuorum, quæ cum Me-
galopolitanis societate cōiuncta erat, castris motis:
ante hostium accessum eam expugnarunt. Argiuo-
rum, item plures ducentis interfecerunt. Veniunt
Thebani

Thebani cum copijs duplo maioribus, sed minus benè instructis: cumq; ancipiti praelio diu & acriter certatum esset: Argivi cum socijs in sua sese oppida retulerunt. Lacedæmonij, postquam Elissuntem Arcadiæ ciuitatem uicerant & diripuissent, Spartam reuersi sunt. Paulò post Thebani auxilio sociorum circa Telphusam magnū hostium numerū concidunt: Anaxander dux in potestatem eorum uiuus cum uiris amplius sexaginta peruenit. Breui tempore post alijs duabus pugnis multos hostes interficiūt. Ad extremum, magno praelio cum uicissent Lacedæmonij: amborum exercitus in suas ciuitates se recipiunt. Factis deinceps inducijs inter Lacedæmonios et Megalopolitanos: Thebani redeunt in Boeotiā. Quibus in locis commoratus Phalæcus, Chæroneam capit: ex eaq; rursum à Thebanis eijcitur. Boeoti deinde magno exercitu Phocidem maxima ex parte depopulati, nonnullis oppidis captis, cum præda domum reuertuntur.

PRAETOR ATHENIS THES.
salus, Cos. Romæ M. Fabius Ambustus III. T.

Quintius Capitolinus, annus ab V.C.

401. ante Christum.

350.

Thebanis bello Phocensi defatigatis, pecuniâq;
destitutis,

destitutis, Rex persarum Artaxerxes, à quo pecuni-
 am petierant, trecenta dat talenta. Inter Boeotos
 & Phocenses aliquot excursions & uelitares pu-
 gnæ: pauca uerò res memoria dignæ in hoc anno.

Artaxerxes.

Defecerat ab Artaxerxe Aegyptus, Phoenicia, Cy-
 prus. Phoeniciæ urbs maxima est, et summæ ampli-
 tudinis, Tripolis, diuisa in ciuitates tres: quarum
 una Aradiorum est, alia Tyriorum, Sidoniorum
 tertia: singulæ inter se spatium unius stadij distant.
 Cum autem Satrapæ regijq; duces, qui Sidone com-
 morabantur, superbè & iniuste agerent: Sidonij
 unâ cum cæteris Phoenicibus se cum Nectanebo re-
 ge Aegypti coniunxerunt. Hic eis Mentorem Rhos-
 dium cum quatuor millibus Græcorum subsidio mit-
 tit. Quorum auxilio, et ciuium suorum ope, Tennes
 Rex Sidoniorum Regios præfectos bellum inferens
 tes uincit, & Phoenicia expellit. Cypri urbes erant
 nouem: quibus singulis aliquot parebant oppida.
 Harum unaquæq; regulum suum habebat, qui Pera-
 sis seruebat: ij omnes defecerunt. Gariæus itaq; nu-
 per Cariæ præfectus, copias iussu Artaxerxis misit
 pedestres & nauales: quarum duces erant Phocia
 Atheniensis, & Euagoras, qui olim in illa insula re-
 gnû obtinuerat. Hi amplissimâ inter cæteras urbem
 Salaminem obsident. Artaxerxes copias in Phoeni-
 ciam maximas ducit: Mentori, qui se ei Sidonem tra-
 diturum,

Fortè Idrieus.

diturum, & Aegyptum recuperaturum promittebat, ignoscit: Græcos auxilia in Aegyptū postulat. Athenienses & Lacedæmonij amicitiam se seruatu-
ros pollicentur: cæterum ad hanc rem adiutores fo-
re negant. Thebani cum Lacrate, Argiui cum Nico-
strato, auxilia mittunt. Idem faciebant Græci, qui
Asiæ oram maritimam incolebant. Verum ante ho-
rum aduentum Rex Sidonem proditione Tennæ,
qui re cum Mentore intus remanēte cōmunicata, ur-
be ad regē specie pacificatoris egressus fuit, recipit:
uiros nobilissimos, dolose à Tenne eductos, sibiq;
traditos, ut autores defectionis supplicio afficit: ur-
be potitus, ipsum etiam proditorem Tennen interfici-
cit. Ciues in domos suas sese cum uxoribus et liberis
includentes, eas incenderunt: hominum conflagra-
runt millia amplius quadraginta: cæteræ ciuitates
timore perterritæ, ultrò in deditionem uenerunt.
Hoc tempore moritur Artemisia in Caria: cui fra-
ter succedit Idrieus, regnans annos septem.

PRAETOR ATHENIS APOL-
lodoros, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus IIII.

M. Valerius Publicola II. annus ab

V. C. 402. ante Chri-

stum 349.

Cypri ciuitates omnes sese Persis dedunt: Sala-
t minem,

minem, quam Protagoras defendebat, recuperare Euagoras, ut patrium regnum, per Artaxerxen conatur. Post in inuidiam apud regem, qui Protagoræ causam uolebat, uocatus: reditu in regnum desperato: cum sese de criminibus purgasset: prouinciæ in Asia præfectus est maiori. In qua cum malè se gessisset: in Cyprum rediit: ubi cōprehensus, pœnas luit: Protagoras, dicto Persarum audiens, regnum Salaminium obtinuit. Artaxerxes, recepta Sidone, in Aegyptum proficiscitur. Occurrit ei Nectanebos ipse. Is, cum antea rem præclare gessisset per fortissimos & prudentissimos duces Diophantum Atheniensem, & Lamium Spartanum: tunc exercitus imperator ipse, imperitia sua, & arrogantia propter uictorias antè partas, omnia subuertit. Artaxerxes enim uirtute Græcorum ducum, Nicostrati, Lacratæ, Mentoris, primùm nobiliores urbes, deinde totam Aegyptum recipit: Nectanebos in Aethiopiam profugit: Rex magnis rebus gestis, cum maxima præda, postquam Pherendaten Aegypti satrapam constituisse, in regnum suum rediit.

Græcos præmijs affectos

domum dimittit.

tit.

PRÆ

PRAETOR ATHENIS CAL.

limachus, Cofs. Romæ P. Valerius Publicola,

C. Martius Rutilius II. annus ab

V. C. 403. ante Chri-

stum 348.

HOC anno Artaxerxes maximis honoribus Mentorem afficit: eiusq; rogatu Artabazo et Memnoni, qui inimici Persico nomini fuerant, et ex Asia ad Philippum confugerant, ignoscit: Mentor illi in regno augendo egregie nauat operam. In Europa Philippus macedo contra Chalcidica oppida uenit: Giram castellum expugnatum diruit: nonnulla alia oppida in potestatem redigit. In Thesaliam profectus, Pitholaum principem Pheris eiecit.

OLYMPIAS 108. PRAETOR

Athenis Theophilus, Cofs. Romæ C. Sulpitius Pe-

ticus V. T. Quintius Poenus, annus

ab V. C. 404. ante Chri-

stum 347.

Philippus maturans ciuitates Hellepontis sibi subijcere: Micybernam et Toronam proditione absque periculo occupat. Inde contra maximam in illis locis urbem Olynthum cum magno exercitu uenit: Olynthios duobus praelijs uictos in urbem compellit, eamq; obsidet. Continuis autem oppugnationibus

Olynthus
capta.

t z nibus

nibusurgens, multos ex suis amittit. Ad extremum principibus pecunia corruptis, Euthycrate & Laſthene: horum scelere Olynthum capit: eam diripit: homines subire ſeruitutem cogit: ſectionem eius urbis uendit. Hoc modo magna pecuniæ ui cumulatus: terrorem reliquis, quæ aduerſabantur, ciuitatibus inferebat. Præmia fortiſſimo cuiq; militum propter uirtutem dans: iſſq; qui in quaq; ciuitate plurimum poterant, magnas largitiones faciens: multos, qui patriam proderent, habuit. Fatebatur etiam ipſe, auro ſe plus, quàm armis, regnum ampliſſiſſe. Athenienſes, quibus ſuſpecta eius potentia erat: ſingulis, qui ab illo oppugnabantur, ſubſidio uenire: per legatos ad libertatem defendendam, proditoresq; plectendos, hortari: auxilium omnibus polliceri. Nec ipſi inimicos ſe Philippo eſſe obſcurè ferebant. Maximè uerò eos ad Græciam tuendam excitabat eloquentiſſimus ac prudentiſſimus illorum temporum orator Demoſthenes. Nec tamen reſpublica luxuriam proditiſſionis in ciuibus ſuis ulla ratione cœrere potuit: tanta tunc in Græcia ubertas erat hominum perditorum. Itaq; Philippum aiunt, cum muſitiſſimum quoddam caſtellum oppugnaret: ac quidam ex incolis ei diceret, ui capi non poſſe: interrogaffe, an ne quidem aurum trans murū in illud poſſet aſcendere. Res enim ipſa eum docuerat: quæ armis

Demoſthenes.

**Auri ſacra
fames.**

mis non possent, ea facile auro debellari. Passim igitur per ciuitates largitionibus proditores comparabat: quos appellabat hospites & amicos. Post Olympiæ expugnationem Olympia dijs ob uictoriam adeptam celebrans: & sacrificia, ludosq; magnificos faciens: multos, qui aderant, hospites ad epulas inuitauit. Ibi multa comiter dicens, multos poculis inuitans, non paucis munera dans, omnibus magna promittens, multos amicitiae suae cupidos effecit. Cum in cōuiuio Satyrum histrionem uideret subtristem: quærebat, cur ille solus nihil peteret ab regia liberalitate. Peterem equidem, inquit ille, munus: nisi metuerem, ne frustra peterem. Rex hilari uultu, quicquid peteret, se facturum cōfirmavit. Duæ sunt, inquit Satyrus, in captiuis puellæ uirgines, filiæ cuiusdam mei hospitis, nobiles ambæ: has mihi concede. Non eas quæstui habebō: dotem dabo, & utranq; nuptum collocabo: ne quid ista ætate indignum eis accidat. Rex, probata illius petitione, libenter eas dedit. Aliam item multam sementem munerum & beneficiorum faciens: multis partibus uberiores demetendo fructum percepit. Multi enim spe remunerationis in fraudem illecti: certatim et sese, & patrias in manus Philippo tradebant.

Satyrus.

t s

P R A E=

PRAETOR ATHENIS THEMISTOCLES, Coss. Romæ M. Popilius Lenas III. L. Cornelius Scipio Aruina, annus ab V. C.

405. ante Christum

346.

Bœoti magnam partem Phocidis populantur: & ad Hyampolin in quadam uelitatione circiter septuaginta ex hostibus interficiunt: ipsorum postea complures circa Coroneam à Phocensibus cæduntur. Cùm autem hi multa oppida in Boeotia tenerent: Boeoti in Phocidem profecti, frumentũ corrumpunt: & in redeundo uincuntur. Eo tempore Phalæcus accusatus, quòd multum de sacra pecunia interuertisset, imperium deponere cogitur: cuius in locum substituti Dinocrates, Callias, & Sophanes. His ducibus inquisitio de sacris pecunijs instituta est. Ibi Philo, cum rationes reddere non posset: & ipse supplicio sacrilegorum affectus est: & cæteri, quorum ille scelera patefecerat in questionibus. Omnis tamen antè, quæ ex sacrilegio reliqua erat, pecunia reddita. Philomelus pecunia sacra abstinerat: de ea frater eius Onomarchus permultum consumpsit: Phayllus, Onomarchi frater, nō pauca uasa, à Croeso Lydio alijsq; deo dicata, in stipendium militum conflauit. Summa omnis auri & ornamentorum cōcisorum fuit amplius decem millium talentorum.

Ad

Sacrilegium
Delphicum.

Ad hæc quoque Phalæci duces sub templo circa focum & tripodē fodere cœperāt: quod quidam dixisset, ibi grande esse auri argentiq; pondus: idq; uetustissimi et clarissimi poetæ Homeri testimonio probasset. Nec bona, quanta tegit uel uatis Apollinis intus Limen marmoreum, Pythūs in sede petrosa.

Cum autem milites circum tripodem foderent: magnis terræmotibus ab incepto deterriti fuerant. Huius impietatis dux Philo mox deo pœnas persoluit, ut demonstratum est. Sacrilegium porro totum Phocensibus assignatum: quorū tamen partes etiam Athenienses secuti: quippe quibus fatale fuerit per id tempus deos uiolare. Nam paulò superiore memoria Iphicrates: qui classe circa Corcyram uersabatur: signa aurea & eburnea, à Dionysio Syracusarum rege Delphos et Olympiā missa, interceptit: atq; per nuntium ex populo quæsiuit: quid his faciendum esset. Qui respondit, non religionem spectandam, sed commeatum exercitui prouidendum esse. Iphicrates uoci patriæ paruit: Dionysius literas Athenas misit.

Athenienses
sacrilegi.

Dionysius senatui populoq; Atheniensis.

Salutem adscribere non cōuenit: quandoquidem deos & in mari & in terra spoliatis: signaq; à nobis missa, ut dijs dedicarentur, erepta concidistis: & impij extitistis in summos deos, Apollinem Delphi-

t 4 cum,

cum, & Iouem Olympium. Hæc faciebant Athenienses: qui tamen Apollinem pro patrio deo, & generis sui principe, uendicabant. Lacedæmonij uerò, qui præclarissimam illam reipub. formam ex Delphico oraculo consecuti fuerant: & de maximis rebus identidem Apollinem consulebant: ausi fuerunt Phocensium societate eiusmodi scelus in sese admittere. Cæterum Phocenses ex tribus ciuitatibus, quas in Boeotia tenebant, Orchomeno, Coronea, Corsijs, Boeotis bellum faciebant: agrum rapinis & incendijs uastabant: in plerisq; conflictibus uictores erant. Humiles igitur Boeoti redacti, multis hominibus amissis, pecunia destituti: Philippi opem per legatos implorarunt. Qui spiritus eorum Leuctrica uictoria sumptos coangustari lætatus: multos milites eis auxilio mittit: in eam rem unicè dans operã: ut omnia pietatis & religionis causa facere uideretur. Cum autem Phocenses ad Abas, ubi fanum est Apollini consecratum, castellum facerent: à Boeotis superuenientibus dissipati cæteri sunt: quingenti uerò circiter, qui in id fanum confugerant: circa quod multum stupæ erat: quæ diuinitus igne, qui in fugientium tabernaculis relictus erat, exarsit: omnes unà cum ipso fano, ut sacrilegos oportebat, uiui combusti fuerunt.

Pœna sacri-
legij.

P R A E.

PRAETOR ATHENIS ARCHI

as, Cos. Romæ L. Furius Camillus, Ap. Claudius Crassus, annus ab V. C. 406.

ante Christum. 345.

Cum belli diuturnitate utriq; debilitati, auxilium peterent: Phocensibus rex Spartanorum Archidamus cum mille armatis subuenit: Boeotos Philippus, cum Thessalis in Locridem ueniens, ualido exercitu iuuuit. Phalæcus, qui Nicææ cum mercenarijs militibus commorabatur: diffusus rebus suis, de compositione ad regem legatos misit. Ea ita constituta, ut, quocunque uellet, abiret: cum mercenarijs, qui numero erant octo millium, in Peloponnesum discedit. Phocenses, omni spe depulsi, Philippo sese tradunt. Ita præter spem sine prælio finis bello Phocensi factus est. Rex de Boeotorum & Thessalorum sententia concilium Amphictyonicum conuocat: cui totius causæ cognitionem permittit. Ibi decretum est, ornari Philippum & posteros eius Amphictyonica dignitate: & duo suffragia, quæ Phocensium fuerant, habere. Trium in Phocide urbium mœnia diruenda esse: excludendos oraculo Amphictyonicoque concilio Phocenses. Non licere eis equos aut arma parare: priusquam omnem sacram pecuniam restituisent. Eos, qui ex Phocensibus, cæterisq; sacrilegis profugissent, pro-

Finis belli
sacri.

t 9 scribi:

scribi: & omni ex loco abripi & acciri licere. Omnes ciuitates Phocidis, moenibus dirutis, in uicos redigendas: in quibus essent quinquagena non amplius domus. Phocenses agrum colere: & quotannis deo sexaginta talenta pendere: usq; eò, dum pecuniam in tabulas sacrilegij relatum exoluissent. Philippum, Boeotos, Thessalos, quòd Corinthij eodem secum Phocensibus scelere contaminassent, Pythijs ludis praeesse faciendis. Arma Phocensium, & conductiorum militum, à Philippo & Amphictyonibus cõcidenda saxis, fragmenta comburenda, equos uendendos esse. Præterea de curatione oraculi, item de religione ac pace Græciæ, consentanea superioribus ab Amphictyonibus fuerunt decreta. Quibus rebus ita gestis, Philippus domum redijt: non tantum laude pietatis et uirtutis imperatoriæ parta: sed magnis etiam ad futura incrementa fundamentis iactis. Imperator enim à Græcis deligi: & in Persas bellum mouere cupiebat. Sed operæ precium est uidere: quæ poenæ diuinitus secutæ sint, non modò duces sacrilegij: sed etiam eos, qui tantum id scelus attigerunt. Philomelus, qui princeps oraculum occupauerat: coactus est sese de loco præcelso deijcere. Huius successor Onomarchus, in Thessalia in crucem sublatus fuit. Phayllus, qui maximam donorum partem absumpserat, diuturna lue contabuit. His Phæ
leus

Poenæ sacrilegiorum.

læcus diutius uixit: ut ex grauioribus ærumnis notior fieret eius impietas omnibus mortalibus. Primum enim aliquandiu cum sacrilegorum reliquijs in Peloponneso cōmoratus: cum in Siciliam & Italiam, ubi Lucani & Tarentini bello inter se contendebant, stipendij faciendi causa nauigaret: propterea quod se accitum fuisse diceret: milites, cognito mendacio, eum retrò redire coëgerūt. Inde in Cretam à Cnosijs accersitus: improviso impetu oppidum Lyctum occupat. Lacedæmonij, cum auxilium ab eis Tarentini petissent: pedestrem & naualem exercitum, Archidamo duce, mittunt. Is, priusquam in Italiam traiceret, rogatu Lyctiorum in Cretam profectus: patriam illis, uicto Phalæco, restituit. Copijs inde in Italiam transportatis: cum Tarentinis aduersus Lucanos fortissimè pugnans, interficitur: uir cæteroquin omni laude ornatissimus: una in rem malè audiens: qui iuisset Phocenses: occupationisq; templi autor magna ex parte extitisset. Mortuus est anno regni sui tertio & uigesimo: succedente filio Agide. Mercenarij eius milites, sacrilegij participes, sagittis à Lucanis confecti fuerunt. Phalæcus Lycto eiectus, Calydoniam oppugnare aggrediebatur. Cum autem machinas ad oppidum ageret: eas de cælo percussæ deflagrarunt: simul etiam multi milites, qui ignem refingere uolebant, unà cum, duce Phalæco,

Phalæco, fuere combusti. Quanquam sunt, qui à mⁱlite quodam, quem offenderat, occisum dicant. Reliqui ab exulibus Eleis in Peloponnesum reducti, ciuitatem Elidem oppugnabant. Verum oppidani ope Arcadum magnum eorum numerum interfecerunt: ceteri, qui numero ad quatuor millia erant, uiui in hostium potestatem peruenerunt: atque in præda fuerunt diuisi. Arcades igitur eos, qui sibi obuenerant, omnes uoci præconis subiecerunt: Elei suos ob Delphicum scelus necauerunt. Vrbes item clarissimæ in Græcia ab Antipatro posterius deuictæ, imperium iuxta ac libertatem amiserunt. Neq; uerò mulieres primariæ Phocensium, quæ sacrilegio se inquinauerant, id impune tulerunt. Quæ enim Helenes monile gestarat: ea pudicitiam in propatulo habere coepit. Quæ Eriphyles, uiua in domo sua combusta est: cum quidem eam filius eius maximus natus per furorem incendisset. Ita qui religionis nullam rationem duxerant: in diuinis pœnis optimo iure hæserunt.

PRAETOR ATHENIS EVBV=

lus, Cofs. Romæ M. Valerius Publicola Coruinus,

M. Popilius Lenas IIII. annus ab

V.C. 407. ante Chri

stū 344.

Hoc anno à Corinthijs auxilio missus Syracusanis,

nis, qui à compluribus tyrannis uexabantur, Timoleo: inuitis Carthaginiensibus, qui multa in Sicilia possidebāt, itemq; Hiceta, & Dionysio minore urbem Syracusas in libertatem restituere conatur.

Timoleo.

OLYMPIAS 109. PRAETOR Athenis Lyciscus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus, C. Plautius Venox, annus ab V.

C. 408. ante Christum

343.

Timoleo, pulsus Carthaginiensibus & Hiceta, Syracusana urbe potitur. Philippus, depopulatus Illyriam, multis oppidis subactis, cum magna præda reuertitur in Macedoniam. Deinde Thessaliæ ciuitates, tyrannorum exactiōe, magno sibi beneficio deuincit. Quarum iudicium uicini Græci secuti: ipsi quoq; se ad Philippi societatem contulerūt.

PRAETOR ATHENIS PYTHODorus, Coss. Romæ M. Valerius Coruinus II. C.

Petilius Balbus II. annus ab V. C.

409. ante Christum.

342.

Syrcusæ libertatem recuperant beneficio Timoleontis. Dionysius, regno relicto, Corinthum se confert: reliquamq; uitam priuatus ibi degit. Philippus

pus Macedo in Thraciam proficiscitur. Huius enim rex Cersobleptes ciuitates ad Hellepontum Thraciae confines sub ditionem suam subiungebat. Com pluribus itaq; praelijs secundis factis: Barbaros decimas pendere cogit: oppidaq; locis opportunis contra eos constituit. Ita Graecae ciuitates in Thracia metu solutae ac liberae, libentissimè Philippo se coniungebant.

PRAETOR ATHENIS SOSIGENES, Cofs. Romae M. Fabius Dorsuo, Serui. Sulpitius Camerinus, annus ab V.C. 410.
ante Christum.

341.

HOc anno Molossorum rex moritur Arymbas: cum decē annos regnasset: filiumq; Aeacidem patrem Pyrrhi reliquisset. Eius in locum Alexander Olympiadis frater succedit ope Philippi Macedonis. In Sicilia Timoleo rem benè gerit. A Carthaginiensibus copiae magnae parantur.

PRAETOR ATHENIS NICOMACHUS, Cofs. Romae C. Martius Rutilus III. T. Manlius Torquatus II. annus ab V.C.

411. ante Christū 340.

Phocio Atheniensis Clitarchum, tyrannum à Philippo

Philippo Eretrie constitutum, deuincit. Perinthum urbem, Atheniensium studiosam, sibi aduersantem, grauissimè Philippus oppugnat: cui animosè quoq; Perinthij, præsertim militibus scutatis & telis à Byzantijs adiuti, resistunt. Ille exercitu triginta millium uirorum, quotidie dies ac noctes, omni telorum & machinarum genere, eos urget. Nec propius quicquam factum: quàm ut urbs caperetur. Sed Persarum rex, qui Philippi potentiam uerebatur: militem, pecuniã, arma, rem frumentariam, summisit: quod item à Byzantijs factum est. Cum itaq; ea parte, qua murus ariete deiectus erat, hostis irrumperet: manus acerrimè comminus conferebantur. Hostes spes prædandæ opulentissimæ urbis, & præmiorum à Philippo consequendorum: oppidanos supplicia, cruciatuq; imminentes urbe capta, ad fortiter dimicandum accendebant. Sed his multum ad salutem situs urbis adferebat. Perinthus enim ad mare est: in quodam edito Cherrhonesi loco, proiecto per unius stadij spatium. Domos habet crebras, coarctatas, atq; celsas: quarum aliæ subinde alijs propter cliui ascensum superiores sunt. Quo fit, ut totius formam urbis theatro similem præbeant. Moenibus itaque occupatis, damni nihil erat. Nam plateis uicisq; inædificatis & obstructis: infimo ædium ordine pro fortissimo muro utebantur. Igitur Philippus, qui hoc

Perinthus &
Byzantium
obsessa.

hoc uidebat: et ex Byzantiorum urbe facile omnia, quæ ad bellum usui essent, supportari non ignorabat: copias bipartito diuisit, atq; partem unam cum fortissimis ducibus in obsidione reliquit: cum altera confestim festinauit ipse Byzantium: uehementerq; eam urbem oppugnauit. Byzantium res, qui omnes facultates suas ad iuuandos Perinthios contulerant, admodum erat in angusto.

OLYMPIAS 110. PRAETOR Athenis Theophrastus, Coss. Romæ M. Valerius Corwinus III. A. Cornelius Cossus, annus ab V. C. 412. ante Christū 339.

TImoleo Carthaginensium exercitum, qui in Siciliam transmiserat, memorabili præliosa perat: maximumq; illi genti terrorem iniecit. Athenienses, quod Philippum Byzantium obsidentem, pacem uiolasse, & hostem iudicarent: confestim copias nauales Byzantijs auxilio miserunt. Quod item Chij fecerunt, Rhodij, & quidam alij Græci. Quo metu Philippus exterritus: et urbium obsidione absistit: & cum Græcis pacem facit.

PRAE

PRAETOR ATHENIS LYSI-
machides, Coss. Romæ Q. Seruilius Hala III. C.

Martius Rutilius IIII. annus ab V.

C. 413. ante Chri-

stum. 338.

T Imoleo Carthaginensibus, qui Græcas ciuita-
tes omnes restituebāt, pacem petentibus, eam
cōcedit: passim eijcit improbos magistratus: ex Græ-
cia multos colonos in Siciliam accersit: summum o-
nium felicitatemq; in sula affert.

PRAETOR ATHENIS CHAE-
rondas, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus, C.

Plautius Venox II. annus ab V. C.

414. ante Christum

337.

Philippus, qui plerosq; Græcos sibi concilia-
rat: omnino studebat, metu Atheniensibus inie-
cto, imperatorem se certum constituere Græciæ. Su-
bito igitur Elatea occupata: exercituq; ibi coacto: *Elatea.*
bellum Atheniensibus inferre cogitabat: quos impa-
ratos ob pacem facile à se opprimi posse sperabat.
Nuntiata noctu Elateæ occupatione: & quòd ex-
templo in Atticā Philippus uenturus esset: trepida-
tio perturbatioq; populum magna incesit. Postri-
die prima luce statim omnes in theatrum conuenē-

u re:

re: cumq; à ducibus index productus, rem exposuisset: silentium & metus per totum theatrum fuit: neque ex oratoribus quisquam, quamvis saepe à præcone ad dicendum uocatus, de communi salute uerba facere audebat. Surrexit Demosthenes: bonum animum habere iussit: legatos Thebas censuit mittendos: qui Boeotos communiter suscipere libertatis defensionem hortarentur. Nam quia Rex biduo in Attica fore putabatur: ob temporis exiguitatem, ad ceteros socios legati non potuerunt mitti. Ac perspicuum erat fore, ut Philippus, Boeotorum amicus et socius, transiens, eos ad bellum contra Athenienses sibi socios ascisceret. Probata fuit Demosthenis sententia: decretum ab eo de legatione scriptum: ipse, ut eloquentissimus, missus: qui, celeriter ex sententia confecta, Athenas rediit. Populus, duplicatis Boeotorum acceptione suis uiribus: Chæretem et Lysiclem cum exercitu in Boeotiā mittit. Qui cum maturè Chæroneam uenissent: incitamentorum industriam Boeoti admirati: ipsi quoq; ad celeritatem sibi nihil reliqui fecerūt. Copijs itaq; coniunctis, hostem expectabant. Philippus ad commune Boeotorum legatos misit: cuius legationis princeps erat Pytho. Is ceteroqui eloquentiæ laude clarus: & apud Boeotos, cum de societate eorum consiliada uerba fierent, cum Demosthene compositus: ceteros

ceteros omnes dicendo superauit, uno hoc fuit infe-
rior. Quin ipse Demosthenes, ut re magna gesta,
gloriatur his uerbis. Ibi ego Pythoni, cum audacius
exultaret, et fluminis instar in nos efferuesceret, non
cessi. Hac spe Philippus lapsus: nihilo secius cum utris-
que collatis signis decernere constituit. Itaque auxiliari-
bus copijs expectatis: in Boeotiam pedites plus tri-
cies mille, duo millia equitum duxit. Exercitus uterque
fortis, et spei bonae plenus: sed numero militum, et
scientia rei militaris rex, ut pote qui uarijs casibus
esset exercitus, prestabat. Atheniensium duces for-
tissimi decesserant: Iphicrates, Chabrias, Timotheus.
Qui superstes his uiuebat Chares: non maiorem in
re militari usum habebat, quam quicuis homunculus
e multis. Cum lucesceret: acies utrinque instructa fue-
runt. Rex filium Alexandrum adulta etate puerum
in uno cornu cum clarissimo quoque duce constituit:
ipse cum delecta manu in altera parte sese tenuit: sin-
gula, quae tali tempore opus essent, conuenienter ad-
ministravit. Graecorum acies generatim constitit: in
qua unam partem Athenienses, Boeoti alteram te-
nuerunt. Commisso praelio, primo aliquandiu du-
bia uictoria detertatum est. Deinde Alexander, ut
uirtutis suae specimen patri daret: cum multis forti-
bus uiris princeps exercitum hostium perfregit: ma-
gnum numerum interfecit: ceteros in eo cornu in su-

Orat. 70.
S. 1. 1. 1.

Praedium ad
Cheroneam.

gam coniecit. Postremò rex, ne de uictoria filio cederet; agmen, quod sibi obuenerat, in fugam dedit. Ceciderunt Athenienses amplius mille: in potestatem hostium non minus bis mille peruenerunt. Eodem modo ex Boeotis multi cæsi, nec pauci capti fuerunt. Hac uictoria parta, rex Trophæū statuit: corpora intersectorum ad sepulturam dedit: dijs fecit sacrificia: præmijs eos affecit, quorum opera egregia extiterat. Sunt, qui dicant, postquam benè potus esset: cum amicis per captiuorum gregem morè commessantium ingressum: petulantibus uerbis eorum miserijs illulisse. Ibi Demadem, qui in eo numero erat, dixisse liberè. An non te, rex, pudet: cum fortuna tibi personā attribuerit Agamemnonis: rē Therisite dignam facere? Eo dicto Regem percussus, ita mentem mutasse: ut sarta abiecerit: cætera commestationis insignia deposuerit: hunc uirum admiratus fuerit: ad sese receperit: nec ipsum solū, sed omnes etiam captiuos, attica eius suauitate permulsus, gratias manumiserit. Misisse item legatos Athenas: amicitiamq; & societatem cum populo confirmasse. Boeotis uerò, præsidio Thebis imposito, pacem concessisse. Accepta hac clade, capitis ab Atheniensibus dux Lysicles condemnatus est, accusatore Lycurgo. Hic erat orator summa autoritate: ob uestigialiaq; publica duodecim annos benè tractata: & ob cætera

Demades.

Lycurgus.

ram

ram uitæ innocentiam clarus & illustris: sed idem
 accusator maximè peracerbus: id quod ex isto loco
 patet. Dux fuisti, Lysicles: tū ne mille ciuibus inter=
 fecisti, bis mille captis, trophæo aduersus rempub.
 constituto, tota Græcia in seruitutem redacta: his re=
 bus omnibus tuo ductu, imperio tuo factis: audes ui=
 uere, intueri lucem solis, in publicum prodire: mo=
 numentum turpitudinis & dedecoris patriæ? Eo=
 dem die, eademq; hora, qua ad Chæroneam pugna=
 tum est: Lucani in Italia Tarentinos superarunt:
 quo in prælio Archidamus Lacedæmonius, qui Ta=
 rentinis subsidio iuerat, cecidit: ut suprâ demonstra=
 tum est.

PRAETOR ATHENIS PHRY=
 nichus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus III.

P. Decius Mus, annus ab V. C. 415.

ante Christū 336.

Philippus superiore illa uictoria elatus: præci=
 puisq; urbibus tremefactis: rumores dissipat de
 bello in Persas transferendo: atq; humanitate sua er=
 ga omnes publica & priuata beneuolentiam Græ=
 corum colligit. Concilio igitur Corinthi indicto:
 cū egisset de bello Persico: magnamq; spem dedisset:
 de communi Græcorum sententia, summa rerum ad
 eum defertur. Magnos igitur delectus habet: ciuita=
 u 3

Philippus im=
 perator Græ=
 ciæ.

tibus

tibus milites imperat: atq; in Macedoniam redit.
Hoc tempore moritur Timoleo: cui magnificum fun-
nus Syracusani faciunt.

OLYMPIAS III. PRAETOR A-
thenis Pythodorus, Coss. Romæ T. Aemilius Mas-
mercus, Q. Publilius Philo, annus ab
V.C. 416. ante Chri-
stum 335.

Imperator factus Græcorū Philippus, Attalum
& Parmenionem ad Græcas ciuitates in libertate
tem uindicandas, cum parte copiarum in Asiam præ-
mittit. Ipse cum Apollinis oraculum consuleret:
num superaturus bello Persarū regem esset: respon-
dit ipsa sacerdos.

Iam finis: mactator adest: stat taurus ad aras.

Ambiguum hoc erat: sed Philippus ad suam uo-
luntatem interpretabatur: Persam scilicet taurum
esse, quem ipse esset mactaturus. Verum aliud erat.
Nihilominus erat ille hilaris: magnificè dijs sacrifi-
cabat: Cleopatrae filiae, quam ex Olympiade suscep-
erat: Alexandroq; Epeiotarum regi, germano O-
lympiadis fratri, collocauerat: nuptias regio luxu,
et splendore, ludisq; celebrabat. Ad quod cōuiuium
plurimos amicos & hospites suos ex omni Græcia
inuitauerat. Quoniam enim per illos imperium
Græciae

Græciæ consecutus erat: summopere omnem in eos humanitatem & benignitatem declarare uolebat. Fiebant hæc in oppido Macedoniae Aegis. Ibi non modò singulares homines, sed etiã amplissimæ res publicæ eum coronis aureis donabant: in quibus erat etiam Atheniensis ciuitas. Cuius coronã præco pronuntians, in extremo adiecit: si quis Philippi insidiator Athenas confugeret, eum dedendum esse. Quibus uerbis nimirũ, ut omine quodã, insidiæ aduersus Philippũ futuræ præsignificatæ fuerũt. Similiter Neoptolemus histrio, qui uoce et arte præstabat, iussu regis recitabat uersus de eius in Asiã transmissione, de fine regni Persarũ. Verũ huius potius mortem prædicebat. Animos gerite nunc caelo celsiores: uobis tamen tacitè Orcus appropinquat. Delectabant eiusmodi sententiæ Philippum. Cũ finis esset epularum: ludorumq; dies postridie instaret: multa de nocte in theatrum multitudo confluxit. Pompa ducebatur prima luce: in qua inter cætera ornamenta, duodecim deorum signa, mira arte & dignitate perfecta, portabantur. His accedebat tertio decimo loco simulachrum Philippi. Theatro hominibus referto: ipse cum candida ueste, satellitibus longo interuallo sequentibus: quòd in summo Græcorum fauore nulla mali suspicio erat: Processit. Hic insidiæ, & interitus Regis inopinatus. Erat Macedo quidam

Pausanias.

Pausanias: qui à latere regis non discedebat: propter pulchritudinem illi charus. Hic cū à rege alterum quendam Pausaniam diligere uideret: maledictis petulantè insectatus est: mollem esse dicens, & à quouis pati continuò se amari. Ille contumeliam nō ferens, in præsentia dissimulat: Attalo cuidam amico suo, quid futurum esset, indicat: mortem sibi uoluntariam adfert. In prælio enim Philippi aduersus Pleuriam regem Illyriorum, omnia tela, quæ in illum coniciebantur, suo corpore recepit. Quare patefacta: Attalus Pausaniam ad coenam uocat: corpusq; eius, qui benè potauisset, mulionibus illudendum tradit. Ille, cū crapulam edormisset, ob dedecus magno dolore affectus: Attalū ad Regem accusat. Cui res displicuit quidem illa: uerū ob coniunctionem Attali cum Cleopatra altera uxore sua: & quòd is copijs in Asiā præmissis præfectus, magno sibi usui futurus esset: scelus nō uindicauit: sed, ut iustam Pausaniæ iram leniret, magna ei munera dedit: atq; ad summā dignitatē in uitæ suæ custodia perduxit. At ille implacabilis, non modò auctore iniuriæ: sed eum etiam, qui coniuuaret, uindicare decreuit. Quam uoluntatem in eo non minimam partem incitauit Hermocrates dicendi magister. Huic enim dans operam Pausanias, quæsiuit: æquonam modo aliquis nomen suum potissimū nobile efficeret. Si, inquit ille, eum interfici-

Hermocrates.

interficiat, qui res maximas gessit. Cū tyranni enim mentione etiam recordationem intersectoris coniunctum iri. Quod uerbum ille penitus animo suo mentiq; mandans: nullam moram interponendam ratus: illis ipsis ludis insidias facit. Nam equis pro foribus constitutis: ad theatri introitum cum occulto gladio gallico astitit. Cū autem rex amicos sequentes iuberet prægredi: cumq; satellites duabus in partibus starent: Pausanias, qui præsidio illum nudatum uideret: aduolat, latusq; confodiens interficit. Hoc facinore commissio, ipse extemplo ad equos præparatos currere: satellitū partim ad regem festinare: partim insequi percussorem. Ille cū equum ad uitē deligatū citò soluere non posset: à Perdicca alijsq; superuenientibus, multis uulneribus confoditur. Hic fuit potētissimi regis exitus: qui cū afflictū miserumq; de principio regnū consecutus esset: idem amplissimū florētissimūq; comitate plus, q̄ ui usus, reliquit: postquā per annos uigintiquatuor id administrasset.

Philippe
mors.

PRAETOR ATHENIS EVAE
netus, Coss. Romæ L. Furius Camillus II. C. Me-
nūs Nepos, annus ab V. C. 417. an-
te Christum 334.

Alexander in patris locum admodum iuuenis Alexander
succedens: & si ob ætatem à multis contemne Magnus.
u s batar:

batur: tamen regnum benè constituit. Athenienses autem Demosthenis impulsu letati Philippi morte: Macedonibus de potentatu non concedebat: sed claudesina cum Attalo consilia inibant: multasq; urbes Græciæ ad libertatis studium excitabant. Aetoli restituere Acarnanes exules à Philippo eiectiones decreuerunt. Ambraciotæ Aristarchi suasu Philippi præsidium eiecerunt: restitueruntq; popularem potestatem. Præsidium in arce Cadmea constitutū Thebani expellere decreuerunt: & Alexandrum Græciæ imperio prohibere. Arcades, Argiui, Elei, Lacedæmonij, ceteri in Peloponneso, libertatem reuocare suadebant. Præterea barbari pleriq; inclinabant ad defectionem. Tamen ex his tot malis Alexāder sese expediuit: quosdam sibi conciliando: alijs metum afferendo: nonnullos uicogendo. Thessalos igitur, barbaros finitimos, Ambraciotas, ad sententiam suam perducit amicè: ab Amphictyonibus imperiū Græciæ impetrat. Aduersantes celeri aduētū terret: atq; in Bocotiam progressus, haud procul à Cadmea castra locat. Iam non amplius eū Athenienses cōtemnere: sed & frumentū ex agro in urbem conferendū, et moenia instauranda decernere. Legatos etiā ad Alexandrum miserunt deprecaturū: quod non continuo imperiū ei concessissent. Vnus ex legatis fuit Demosthenes: sed is ex Cithærone domum reuertens, Alex
xandrum

xandrum aspicere nō uoluit: siue quòd Macedonem
 metueret: siue quòd Persarum regi, à quo grandem
 pecuniam ad impediendū Macedones acceperat, ser-
 uare fidem uellet. Vnde illud Aeschinis. Nūc tamen
 profusam luxuriam eius uelut unda obruit regium
 aurū. Sed neq; hoc satis erit. Improbo enim ingenio
 nulla pecunia satis. Alexāder liberaliter respondēs
 legatis, Athenienses metu liberat. His rebus gestis,
 in cōmuni concilio imperator Græciæ Corinthi con-
 stituitur: auxiliaq; ei in Persas promittūtur. Inde in
 Macedoniā redit. In Asia Attalum conspirationis
 cum Atheniensibus factæ poenitet. Itaq; epistolam,
 quam à Demosthene acceperat, ad Alexandrum mit-
 tit: eiq; se purgare conatur. Sed Hecateus mandato
 Alexādræ ex insilijs eū interficit. Ita exercitus Par-
 menioni dicto audiens, in fide Regis manet. Contra
 has copias Darius Arsanis filius Memnonē Rhodiū
 emittit. Alexander, postquā res Græciæ constituisset:
 Thraces, Pæones, Illyrios, alios barbaros domat.
 Affertur ad eum, quasdam urbes in Græcia nouis re-
 bus studere, maximè Thebanos. Hi dū ex arce præ-
 sidium expellere nituntur: rex cum omnibus copijs
 superuenit. Illi eos, qui in arce erant, operibus muni-
 tionis usq; septos, omni frumēto & subsidio interclu-
 serant: in Peloponnesum et Athenas de auxilio mi-
 serant: inermes armis à Demosthene donatis arma-
 bant.

Sturmius lea
 git ἐπικεκλ
 λυφε: πόνι
 λι ἐπικεκλ
 κε: ego ὡς
 κλυκ.

bant. Peloponnesij mittebant auxilium ad Isthmum: quod ibi morabatur, quod rex expectaretur. Athenienses à Demosthene persuasi, auxiliū decreuerāt: sed momentū belli expectantes, nondū miserāt. Thebis à ducibus et multitudine una mēte libertatis propugnatio decernitur. Alexander tempus ducebat: dans illis spatium ad sanitatem reuertendi. Nō enim sibi ab eis repugnatum iri putabat: qui tum amplius triginta millia peditum, tria millia equitum, secum haberet: copias in omnibus serē Philippi praelijs inuictas: quibus se Persiam subacturū cōfidebat. Cū autē despiciatui se ab illis duci uideret: funditus eā urbem delere, & cæteris ad defectiones propensis huius exemplo terrorē inferre, decreuit. Itaq; publica præconis uoce monuit: qui pace cōmuni Græciæ frui uellet, exiret. Illi contra per præconē ab alta turri responderunt: qui cum Persis & Thebanis ad liberandam seruitute Græciā, et tyrannū opprimendū, esse uellet: ad ipsos ueniret. Rex ira maxima percussus, omne machinationis genus ad oppugnationem comparabat. Miserebat cæteros Græcos Thebanorū sortis: sed auxiliari nemo audebat: quod ea urbs temerē in manifestum exitium se iecisset: id quod ex multis ostentis portendebatur. Nam in templo Cere ris tela aranei pendebat, magnitudine uestis, forma tridis cœlestis in ambitu. Statuæ in foro sudoris magnæ

gnas guttas emiserunt. In lacu, qui in Orchesto est, uox mugitui similis exaudita fuit. In Dirce fonte superne spuma sanguinea apparuit. In fano, quod in Phocide Thebani ædificarant, lacunar cruentatum est uisum. Harum rerū homines intelligentes interitum portendi dicebant, pacemq; suadebant. Verū pristinae uirtutis, Leuctricæ præsertim gloriæ, recordatio, mirandum in modum Thebanorum animos confirmabat. Triduo rebus omnibus, quæ ad usum oppugnationis pertinebant, expeditis: rex triplicem struit aciem. Vnam partem ad inuadendas munitiones, quæ pro urbe erant, mittit: aliam erupturis oppidanis opponit: tertiam præstolari iubet, & laborantibus subsidio currere. Thebani equitatum intra munitiones constituerunt: libertos, exules, inquilinos, in mœnibus disposuerunt: ipsi pro urbe cum regijs copijs, quæ multò maiores erant, decreuerunt prælio dimicare. Vxores uerò & liberi in templis erant, deorum opem implorantes. Signo tuba dato, clamore ex utraq; parte sublato: primò missilibus eminus certare: mox, his consumptis, gladijs comminus rem gerere. Summa uero animorum, crebra pristinae uirtutis commemoratione, multo sanguine ac cæde, ab utrisq; fortissimè dimicatur. Alexander, qui cedere suos animaduertebat, aciem subsidiariam inducit. Res ea Thebanos nequaquam
exter=

Thebarum
interitus.

exterruit: sed, cum in alijs praelijs integri fessis terribiles esse consueuerint, contrarium in Thebanis uisum fuit. Videtis, exclamabant, Macedones fateri se Thebanis de uirtute concedere? Cum hoc modo acerrime pugnaretur: Perdiccas iussu Regis per quamdam portam, quæ nuda à propugnatoribus erat, in urbem irrupit. Thebani, qui primam aciem profligarant, alteri fortiter resistebant: in spem de uictoria uenerant. At uerò conspecta urbis partem occupata: confestim intra mœnia se recipere. Simul equitatus eorum, perturbatis ordinibus, magno suorum numero conculcato, ingredi. In exitu uiarum et fossis peribant suis proprijs armis confixi. Simul illi, qui in arce erant, ex ea, duce Philota, sese eiciunt: magnamq; Thebanorum cædem faciunt. Macedones ob superioris præconij superbiam, postquam urbe potiti fuerant: crudelius, quàm pro iure belli, furentes, nemini parcebant. Contra Thebani generosam pro libertate mortem occumbere. Itaq; hostem ultrò ad cædem laceffebant: non modò uitam non orabant. Non conspectus est ullus ex Thebanis sese ad uincertium pedes abijcere: neq; tantæ tamen uirtutis ullam hostes misericordiam capiebant: sed ne dies quidem quamuis longus illam atrocitatem capere poterat. Urbs tota exinanita: pueri infantes, uirginesq; puellæ, parentis nomen miserabiliter implorantes, abstrahis

stracti: communis seruitus omnibus imposita. Pars
civium uulneribus confecta, & exanimata, tamen
cum hostibus manum conferens, in horum interitum
interibat. Alij hastarum fragmentis nixi, illis obui
am ibant: antiquiorem salute libertatem ducentes.
Cedes tanta, ut nemo non, qui uidisset, miseros mise
ratus non fuisset. Etenim Thespenses, Plataenses,
Orchomenij, alij nonnulli Græci, qui stipendia apud
Regem merebantur: ueterem simultatem sanguine
miserorum crudelissimè satiabant: non mouente eos
uel natione, uel lingua communi. Noctu domus di
repta: scæminæ, liberi, senes, qui ad aras confuge
rant, indignissimis modis abducti. Cæsa fuerunt The
banorum plus sex millia: captiuorum numerus fuit
hominum triginta amplius millium: præda ingens
parta. Macedones ceciderunt plures quingentis. De
inde concilio conuocato: decretum est de sententia eo
rum, quos inueteratum odium stimulabat: quoniam
Thebani Persis & olim & nunc studuissent: urbem
excindendâ, captiuos uendendos, exules eorum per
totam Græciam proscribendos, eisq; aqua & igni
interdicendum esse. Hæc ita facta sunt. Græcis desice
re cogitantibus maximum timorem ea res attulit.
Redegit ex præda uendita rex quadringenta et qua
draginta talenta. His ita gestis, postulat decem ad
uersarios oratores sibi ab Atheniensibus dedi: quo
rum

rum principes erant Demosthenes et Lycurgus. Populi in concione dubitatio magna: huc dignitatis amore eum uocante: aliò terrore ob Thebanam Cladem impellente. Cum multa dicta essent: Phocio, qui cum Demosthenea factione de repub. dissentiebat: exprobrabat eis molliciem: qui pro salute cõmuni mori dubitarent: dicebat, eos debere Leocoras & Hyacinthidas puellas imitari: mortemq; pro patria contemnere. Verum hunc strepitu populus exploravit: Demosthenes oratione elaborata misericordiam populo concitavit: Demades, quinque talentis, ut fertur, ab ijs, qui circum Demosthenem erant, acceptis: hos viros conseruandos suavit: decretum artificiose à se factum recitavit: in quo & deprecatio pro illis continebatur: & promissio, ex patriæ legibus illos mulctatum iri, si pœnam commeruissent. Probata sententia Demadis, eiusq; decreto: is inter alios ad regem missus: salutem non solum oratoribus, sed etiam exulib. Thebanorũ, qui Athenis erant, impetravit.

PRAETOR ATHENIS CTESI-
cles, Coss. Romæ C. Sulpitius Longus, P. Aelius Pa-
tus, annus ab V. C. 418. ante Chris-
tum. 333.

Alexander cum uno & triginta millibus pes-
ditum, equitum quatuor millibus & quingen-
tis, in

tis, in Asiam transit: Antipatro in Europa relicto cum duodecim millibus peditum, undecim equitum millibus & quingentis. In Phrygia, quæ ad Hellespontum est, propter Granicum flumen equestri pugna, & ite pedestri, regios præfectos superat: Sardes et Miletum capit: Græcas urbes summa humanitate in libertatem uindicat. Memnon à Rege Persarum summa rerum præpositus: cum Halicarnassum defendere non posset: in insulam Cón abscedit: urbe potitur Alexander.

PRAETOR ATHENIS NICO-

crates, Cofs. Romæ L. Papyrius Crassus, Cæso

Duillius Helva, annus ab V. C. 419.

ante Christum 332.

Memnon, occupatis compluribus in mediter-
raneo mari insulis: magna spe Græcis, qui
Persis fauebant, allata, præsertim Spartanis: in me-
dio cursu moritur: simul cum eo regnum Persicum
corrui. Cum enim Dario suaderent amici: ut ad bel-
lum ipse proficisceretur: Charidemus Atheniensis,
qui olim ordines duxerat apud Philippum, uir ma-
gnus: imperatorem aliquem præstantem aduersus Ale-
xandrum emittendum esse docebat: non in una Re-
gis persona summam regni periclitandam. Hic cum
uehementer à Darij amicis contradiceretur: qui su-

Charidemus.

x

spicionem

**Clades Persa-
rum.**

spicionem iniiciebant: eum, si imperator fieret, exercitum proditurum: ille ira commotus, Persis ignamiam & molliciam obijciebat. Qua de causa Darius ira incensus, hominē interfici iussit. Qui cū duce retur: breui fore exclamauit: ut iniustæ huius sententiæ Regem amissione regni poeniteret. Idq; breui secutum est. Cū enim neminem tantis rebus parem imperatorem Darius haberet: ipse ad periculum descendere cogeatur. Profectus itaq; cum exercitu quingentorum millium in Ciliciam: ingenti prælio ad Issum superatus est. Ex Persis enim ceciderunt centum & uiginti millia peditum, equitum millia decem: ex Macedonibus tantū trecenti pedites, equites centum quinquaginta. Capta est mater Darij, uxor, duæ filiæ nobiles, et filius ætate puer: qui summa mansuetudine Alexandri usi fuerunt. Darius Babylonem confugit: epistolam ad Alexandrū mittit: qua hortatur, ne fortuna secūda abutatur: captiuos accepto precio reddat: se ei, si amicus esse uelit, magnam partem Asiæ concessurum. Quas ad res cū nihil responderet Alexander: ille de nuò copias summo studio comparat.

OLYM.

OLYMPIAS 112. PRAETOR A-
 thenis Niceratus, Cofs. Romæ M. Valerius Coru-
 nus IIII. M. Attilius Regulus Calenus, an-
 nus ab V. C. 420. ante Chri-
 stum 331.

Tyrus ab Alexandro diuturna obsidione uix
 tandem expugnatur. Lacedæmoniorum rex
 Agis, ut Regi Persarum gratificaretur: assumptis
 octo millibus mercenariorum, qui ex pugna Iſica
 euaserant: ab illo classe pecuniaq; adiutus: pleraque
 oppida Cretæ occupat. Concilium Græcorum coro-
 na aurea missa, uictoriam Iſicam gratulatur Ale-
 xandro.

PRAETOR ATHENIS ARI-
 stophanes, Cofs. Romæ T. Veturius Caluinus,
 SP. Posthumius Albinus, annus ab
 V. C. 421. ante Chri-
 stum 330.

Alexander Aegyptum, incolis propter inſo-
 lentiam Persarum non inuitis, occupat. Inde
 templū Iouis Ammonis petit: à cuius uate postquā
 oraculum accepit: se filium esse Ammonis: et uicto-
 rem orbis terræ fore: Alexandrina ciuitate in Aeg-
 ypto condita, cum copijs in Syriam redit. Darius
 cum octingentis peditum millibus, ducentis millibus
 equitum, propter uicū Mesopotamiæ Arbela ca-
 stramet

strametatur. Iterum legatos ad Alexandrū mittit: per quos ei gratias agit pro omni eius erga captiuos humanitate: eum præterea amicum sibi reddere cupit. Itaq; si socius regni uelit esse: omnem terram se ei daturum promittit Euphrate flumine tenus: tanta item ter mille, alteramq; filiarum uxorem. Cū concilio cōuocato Parmenio diceret: acciperem conditionem istam, si Alexander essem: Alexander respondit: & ego, si Parmenio essem. Legatis responsum dedit: ut duos soles ferre mundus non posset: ita nec regibus duobus orbem terrarum quietum esse posse. Aut igitur Alexandro Darius imperium concederet, manens aliorum princeps: aut bellum redintegraret. Eo tempore moritur uxor Darij: quam humari curat honorificè Alexander. Deinde Tigrin flumen exercitum traiecit: nec procul à Persis castra locat. Cū totam illam noctem uigilasset:

Gausamelis, dormiuit ad multā diem. Vix tandem excitatus ab non Arbelis, amicis: cū ij causam quærerent, respondit: se, quòd hoc prælium copias suas unum in locum Darius conduxisset, uacuum esse à timore: quòd uno die diuturnorū laborū atq; periculorū se finē facturū speraret. Itaq; prælix. scribit. lio cōmisso, iterū Darius uincitur. Cæsa fuerunt expeditatu & equitatu Persarū millia amplius nonaginta: ex Macedonibus uiri circiter quingenti: sed permulti uulnerati.

P R A E

PRAETOR ATHENIS ARISTOPHON, Coss. Romæ L. Cornelius Scipio Aruina.

II. Cn. Domitius Calvinus, annus ab

V. C. 422. ante Chri-

stum. 329.

MVLTA ciuitates in Græcia, quod formidarent incrementum Macedonum: cogitabant deficere, dum esset adhuc Persarum regnum. Sperabant enim, à Dario sese ad magnum exercitum alendum pecunia adiutum iri: & incommodum fore Alexandro, diuidere suas copias. Accedebat, quòd Memnō, qui Thraciam obtinebat, deficiebat ab Alexandro: copiasq; non paruas habebat. Dum contra hunc Antipater proficiscitur: Lacedæmonij, maxima parte Peloponnesi adiuuante, exercitum uiginti millium peditum comparant, & equitum bis mille. Antipater, rebus in Thracia quoquo modo compositis: in Peloponnesum cum omnibus copijs uenit. Accedentibus autem Græcorum, qui cum ipso faciebant, auxilijs: in exercitu habuit non minus quadraginta millia hominum. Commissa pugna, ceciderunt Lacedæmoniorum & sociorum amplius quinq; millia, et trecenti uiri: ex parte uerò Antipatri tria millia, & quingenti. Reliqui Lacedæmonij Spartam redeunt. Agis, qui multis uulneribus aduersis acceptis, à militibus abducebatur: cū n hostes insequentes effu-

Agidis mors.

gere non posset: ceteros discedere ad patriam tuendam iubet: ipse armatus genibus nitens, hostes sustinet. E quibus cum nonnullos interfecisset: à sagittarijs cōfectus est: postq̃ annos nouē regnū administrasset. In Asia Alexāder Persicā gazam Arbelis diripit: Babylonij ultrò se illi dedū: ipse copijs nouis ex Europa augetur. Vltrà progressus, Susa occupat: Persopolin caput Persiæ diripit: in utroq; loco gaza potitur maximazibi arcē regiā, Thaide muliere Atheniensi instigante, per ebrietatē cōburit. Ceteris Persiæ urbibus partim sibi humanitate cōciliatis, partim ui captis: Dariū insequitur. Is, dum ex Bactriana, et alijs prouincijs, nouas colligit copias: ex insidijs à duce Besso interficitur. Quē cum adhuc spirantem Alexander equitatu persecutus inuenisset: rogatus ab eo, in latronē se animaduersurum pollicitus est. In Græcia Lacedæmonij propter superiorē cladem Antipatro quinquaginta dant obsides ex nobilissimis Spartanis: Legatos item deprecatum ad Alexandrum in Asiam mittunt.

PRAETOR ATHENIS CEPHIS

sophon, Coss. Romæ T. Valerius, M. Claudius

Marcellus, annus ab V. C. 423. ante

Christum 328.

Bessus in Bactriana exercitum facit aduersus Alexandrum:

alexandrum: qui Hyrcaniam, Mardos, & alias gentes subigit: se inuictum existimans, delicias & luxū Persicum imitatur: nonnullos amicos, à quibus insidias uitæ suæ factæ fuerant, interficit: inter quos Parmenio fuit, & filius eius Philotas: inde Dranginen, Arimassos, Cedrosios, Arachosiam, sub imperium ditionemq; suam redigit.

OLYMPIAS 113. PRAETOR

Athenis Euthycritus, Coss. Romæ L. Papyrius

Crassus II. L. Plautius Venox, annus ab

V. C. 424. ante Chri-

stum 327.

Alexander gentem Paropamisadum occupat: & Alexandriam urbem ad montem Caucasum ædificat. Bessus, qui se regem aduersus Alexandrum cōstituerat, à suis proprijs ductoribus illi traditur. Itaq; à fratre Darij, cæterisq; regia stirpe ortis, omnibus cruciatibus excarnificatus est: corpusq; minutatim concisum ac dispersum. Alexander in Sogdianos, Scythas, Bactrianos, proficiscitur: rebus ibi ex animi sententia confectis: in conuiuio principem Clitum, qui in ipsum liberius in conuiuio quoddam inuectus fuerat, interficit. Philosophus item Callisthenes, quod eum more Persico uenerari recusasset, necatur. Deinde in Indiam pergit: ubi nonnullas consequitur uictorias.

Plutarch. in
Alexandro.

PRAETOR ATHENIS CHRE-
mes, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus Priuer-

nas, C. Plautius Decianus, annus ab

V, C. 425. ante Chri-

stum 325.

PORUS India rex magno prælio ab Alexandro
uictus, atq; captus: propter uirtutē in regnum
suum restituitur. Ceteri quoq; præfecti et reges In-
dia in potestatem Alexandri ueniunt. Eius milites
transire flumen Gangen in Gangaridas recusant. Fi-
ne igitur expeditionis ibi facto: cum nouus ad eum
ex Græcia exercitus uenisset: reliqua Indiam, ua-
riasq; gentes, etiam Oceano Indico nauigans, non
absq; laboribus atq; periculis domat: ac Susa se tan-
Harpalus. dem refert. Harpalus pecunijs & uectigalibus Ba-
bylone præpositus: cum Alexander in Indiam profe-
ctus esset: desperato eius reditu, sese uoluptatibus de-
derat: in quas maximas profuderat pecunias. Cum
autem Alexander ex India rediret: multosq; Satra-
pas ob eorum flagitia supplicio afficeret: tum metu
consimilis poenæ, cōuasatis quinq; talentorū millib.
coactis sex millib. mercenariorū militū: ex Asia pro-
fugiens, in Atticā nauigauit. Cū à nemine recipere
tur: milites in Laconibus ad promontoriū Tænariū
reliquit: ipse cum parte pecuniarum ad populum
Atheniensem supplex uenit. Antipatro & Olym-
piade

piade eum sibi dedi postulantibus: magnam pecuni-
am oratoribus, qui causam ipsius agerent, distribuit.
Verum de spe depulsus, in Tanarum ad milites suos
fugit. Unde cum in Cretam nauigasset: per insidias
a quodam amico suo Thibrone iugulatus est. Athenienses
Demosthenem, & alios quosdam oratores
ob pecuniam ab illo acceptam condemnarunt.

PRAETOR ATHENIS ANTI-

cles, Coss. Romæ P. Cornelius Scapula, P. Plautius

Proculus, annus ab V. C. 426. ante

Christum 325.

Alexander supplementum exercitui suo ex Per-
sis conscribit. Moritur Hephestio, quo nemo
illi amicus & iucundior unquam fuit. In illo tem-
pore bellum in Græcia coortum est, quod Lamiacum
fuit nominatum. Omnes enim Satrapæ iussu Alexan-
dri milites suos missos fecerant. Hi passim prædis
per Asiam faciendis uitam sibi propagantes, tandem
ad Tanarum in Lacones transferunt. Eodem mulla
ti duces & Satrapæ confluxerunt cum pecunijs ac
militibus. Copijs igitur coniunctis, ducem belli Leo-
sthenem delegerunt: hominem Atheniensem, & ui-
rum magnitudine animi præstantem, summoq; in
Alexandrum odio. Hunc Athenienses quinquagin-
ta talentis armisq; clam inuocabant: idemq; Legatos

x s ad

ad gentem Aetolorum de societate misit. Eodem anno
no Cossæorum nationem Alexander deuicit.

PRAETOR ATHENIS SOSI-
cles, Coss. Romæ L. Cornelius Lentulus, Q. Publi-
lius Philo II. annus ab V. C. 427.

ante Christum 324.

Alexandro Babylonem uersus proficiscenti
Chaldæi astrologi prædicunt mortē: si in eam
urbem ingrediatur. Despectit igitur: et stadijs circi-
ter ducentis ab ea cum exercitu confidet. Cum id om-
nes mirarentur: Græci complures ad eum uenerūt:
inter quos ij, qui circa Anaxarchū erant. Qui post-
quam causam audiuiſſent: tantum effecerunt Philo-
sophicis rationibus: ut rex, contempta omni uaticia-
natione, in primis Chaldæorum, urbem intrarit.

OLYMPIAS 114. PRAETOR A-
thenis Synagesius, Coss. Romæ L. Papyrius Cursor
uel Mugillanus, C. Petilius Balbus III. an-
nus ab V. C. 428. ante

Christū 323.

Hephæstio apparatus magnificētia Baby-
lone ab Alexandro sepelitur: atq; in deos re-
ponitur. Ipse rex, præcedentibus aliquot malis omi-
nibus: cum in cōituiuo quodam nimium potasset: mor-
ritur.

vitur Babylone, ita uti Chaldæi prædixerant: cum
quidem antè annulum sibi detractum Perdiccæ de-
disset: dixissetq; se ei, qui optimus & fortissimus es-
set, regnum relinquere: item, sibi à principibus uiris
amicis suis magnum certamen funebre institutū iri.
Regnavit annos duodecim, & septem menses. Tran-
sunt aliqui, ei à Casandro Antipatri filio, instinctu
patris, qui ab Alexandro offenso sibi periculum me-
tuebat, uenenum in poculo datum fuisse.

Mors Alex-
andri.

PRAETOR ATHENIS CEPHI-
sodorus, Coss. Romæ L. Furius Camillus III. D. Lu-
nius Brutus Scæua, annus ab V. C. 429. ante Chris-
tum 322. Sequenti anno L. Papyrius Cursor dicta-
tor fuit absq; Coss. Numerus consu-
lum in Diodoro sæpe
deprauatus.

IN locum Alexandri, post quandam dissensionem
peditū et equitū de successore cōstituēdo, substitui-
tur filius Philippi Macedonis Arrhidæus: quē muta-
to nomine Philippum appellarunt. Regionum nego-
tiorum procuratio Perdiccæ, cui Alexander mori-
ens annulum dederat, transmittitur. Is principibus
singulis prouincias & nationes attribuit. Græcos,
qui in prouincijs interioribus constituti, defecerant,
inducat duce Pithone. In Europa uerò Rhodij, ex-
pulso

Antipater.

Bellum Lamiacum.

Leosthenes.

pulso Macedonico praesidio, libertatem repetuerunt: Athenienses bellum Lamiacum aduersus Antipatrum susceperunt. Alexander enim non multo ante obitum suum decreuerat omnes exules Graecos restituere: tum gloriae causa, tum ut Graecorum defectionibus, & studio rerum nouarum, opponeret per singulas ciuitates horum erga sese beneuolentiam. Hac de re epistola eius in maxima illa quinquennali Olympiorum celebritate recitata fuit. Quod si qua ciuitas repugnaret: Antipatro datum erat negotium: ut ui & malo cogeret. Confluxerant autem tum omnes illi exules in eum conuentum Graeciae: quorum numerus erat amplius hominum uiginti milium. Ceteri graeci non inuiti regio mandato obtemperabant: solis Atheniensibus et Aetolis res molestissima est. Aetoli enim Oeniadas eiecerant: ob quam rem grauiter eis Rex minatus fuerat. Athenienses insulam Samum, quod, expulsis Samijs, colonos deduxerant, amittere nolebant. Alexandro itaque uiuo, quiescebant: eo mortuo, ausi fuerunt de libertate & imperio Graeciae iudicando inire consilia. Quam ad rem magnum eis adiuumentum adferebant tum pecuniae ab Harpalo relictæ: tum ij milites, qui ad Taurarum commorabantur: ut supra demonstratum est. Leostheni itaque negotium clam dederunt: ut illorum dux fieret: omniaque priuatim, nullo populi consilio, se &

se et illos agere simularet: idq; ea de causa, ut Antipater ipsum despicere, minus ad bellum hoc incumbere: & ita populo tempus & facultatem omnium eorum, quæ opus essent, comparandorum daret. Hæc Leosthenes summa diligentia executus est: idq; factum fuit, cum nihil dum de morte Alexandri constaret. Eo sublato, palam agere populus coepit. Leosthenes Aetolos sibi adiungebat: aliosq; nonnullos Græcos sollicitabat ad rempub. dignitatemq; priusnam recuperandam. Qui homines Athenis opibus affluentes erant: ij paci consulendum dicebant. Sed eorum, qui ex mercede uiuebant: quibus olim Philippus dixerat bellum pro pace esse, pacem pro bello: sententia uincebat. Continuò psephisma oratores fecerunt: populum communis libertatis Græciæ curam suscipere: præsidia ex ciuitatibus exturbare: triremes comparare quadraginta: tres tribus in statione & excubijs pro agro Attico esse: reliquas septem paratas esse ex eodem ad bellum proficisci: Legatos mittere ad cæteros Græcos: qui docerent, ut olim factitasset, ita nunc etiam populum Atheniensem commoda sua pro salute communi in discrimen obiecturum. Prudentibus hominibus hæc ad honestatem præclara, ad securitatem parum utilia uisa sunt: uidelicet populum ante tempus contra maximas iniuriasq; copias in tantum se periculum conijcere: nulla

nulla praesertim necessitate cogente: neque Thebana
 calamitate sapere. Legati, ciuitates et gentes obun-
 tes, multas ad belli societatem adduxerunt. Ceteri
 Graeci partim cum Macedonibus faciebant: partim
 otium bello anteferebant. Cum Atheniensibus consp-
 rarunt Aetoli, Thessali, Oetaei, Phthiotae, Helien-
 ses, Dores, Locri, Phocenses, Aenianes, Clyzai, Do-
 lopes, Athamanes, Leucadij, aliqui ex Molossis, Il-
 lyrij ite et Thraces. Accedebant ex Euboea Cary-
 stij: ex Peloponneso Argiui, Sicyonij, Elei, et Mes-
 senij: et qui littus incolebant. Leostheni populus
 quinq; millia ciuium misit, equites quingentos, bis
 mille exteros milites. Boeoti, quod uictore populo
 Atheniensi uidebant possessiones Thebanorum, qui-
 bus ipsi Alexandri concessu tum fruebantur, illis re-
 stitutum iri: a Macedonibus stabat. Leosthenes cum
 parte copiarum in Boeotiam inuadens, praelium ses-
 cundum fecit. Inde Thermopylas ueniens: aditu eae-
 rum occupato, Macedones expectabat. Antipater,
 audita Graecorum rebellionem, Craterum ex Cilicia
 accersit: item Leonnatu, cui prouincia Phrygia, quae
 prope Hellepontum est, obtigerat. Deinde cum tre-
 decim millibus peditum Macedonicorum, et equi-
 tibus sexcentis, in Thessaliam uenit. Simul nauiga-
 bat classis triremium centum et decem. Thessali a
 principio cum multo fortius equitatu iuuabant: post
 ab

Leonnatus in
 Diodoro legi
 debet.

ab Atheniensibus persuasi, cum Leosthene sese coniunxerunt. Qua accessione Athenienses longè Macedonibus superiores erāt. Antipater uictus, qui ne prælio contendere amplius auderet, nec redire domum: in ciuitatē Lamiam confugit. Ibi, rebus ad defensionē prouisis, auxilia ex Asia expectabat. Leosthenes, cum ad pugnam eum elicere non posset: quotidiana oppugnatione urbem adoriebatur. Quam cum propter Macedonum uirtutem expugnare non posset: fossa muroq; facto, eos egressu prohibebat, atq; re frumentaria intercludebat. Aetoli permissu eius ad curanda negotia sua domum redeunt. Antipater eruptionem in eos facit, qui fossam ducebant: in qua dux Leosthenes lapide ad caput percussus moritur, honorificeq; sepelitur. Orationem in funere Mors Leosthenis. Hyperides habuit: qui & eloquentiæ laude, & odio Macedonici nominis, ceteris oratoribus anteibat. Illo enim tempore Demosthenes Atheniensium oratorum princeps in exilio erat: de Harpaleis nūmis, quos accepisset, condemnatus. In locum Leosthenis Antiphilus substitutus est: uir scientia rei militaris, & animi magnitudine præstanti. In Asia Ptolemæus Lagi filius: qui Aegyptum prouinciā obtinebat: quoniam eam sibi à Perdicca ereptum iri prospiciebat: societatem cum Antipatro, cui Macedonia uicē naq; loca attributa fuerant, consiliorum & rerum omnium

omniū coijt. Lysimacho Thracia in fortitione provinciarum obuenerat: qui, ferro & manibus cum Seuthe eius rege collatis, potiri illius regionis conabatur. Leonnatus ex Asia, Antipatro opitulandi gratia, transiens: cum exercitu peditum amplius uiginti milliū, et mille quingentis equitibus, per Thessaliam iter facit. Græci, desistentes ab oppugnanda Lamia: Leonnato cum peditatu uiginti duorū millium, & equitatu amplius trium millium ac quingentorum, obuiam proficiscuntur: Menone duce prælium secundum equestre faciunt: in quo Leonnatus interemptus est. Peditatus, equitatu pulso, integer discedit: omnisq; incolumis cum Antipatro se coniungit, qui tum recessit. Cum autem imperiū maris Macedones tenerent: Athenienses classē nauium numero centum & septuaginta comparant. Macedonicae naues erant ducentæ & quadraginta, quibus præerat Clitus. Is Eetionem Atheniensium nauarchum bis circum Echinadas insulas superauit.

Craterus. Sub id tēpus Craterus ex Cilicia ab Antipatro euocatus, cum firma manu uenit: atq; in Thessalia propter Peneum flumen cum illo sese iungit. Erat uniuersus eorum exercitus amplius quadraginta millium armatorum, sagittariorum & funditorum ter mille, quinque millium equitum. Græci, quod multi contemptu hostiū domum reuerterant, numero longē

gē inferiores erant. Reliqua enim fuerunt tantum
 uiginti quinque millia peditum, equitum tria millia et
 quingenti. Prælio commisso, equestri prælio Græci
 uincunt: superantur eorum pedites: sed ordinibus ta-
 men seruatis in tutum locum se recipiunt. Quibus
 pedem referentibus, etiam equitatus ad ipsos redijt.
 Ceciderunt ex Græcis uiri amplius quingenti: ex
 Macedonibus, centum & triginta. Postero die Me-
 non & Antiphilus duces pacificatoriam legationem
 ad Antipatrum mittunt. Ille cum singulis ciui-
 tatibus agere uult: id Græci recusabant. Ipse igitur
 & Craterus Thessaliæ ciuitates expugnat: cum qui-
 dem Græci opẽ ferre non possent. Cæteræ metu per-
 culsæ, singulæ cum Macedonibus pacificatæ fuerunt.
 Supererant Athenienses & Aetoli: qui in hac desti-
 tutione de bello cum suis ducibus consultabant. An-
 tipater, fœdere Græcorum disiecto, omnibus copijs
 contra Athenienses uenit. Qui in magnas angustias
 adducti: cum derelicti à cæteris essent: Demadẽ ora-
 torem, quem, quòd ter legum malè latarum conui-
 etum leges consilium dare uetabant, infamia libera-
 rant: cum Phocione & alijs ad Antipatrũ mittunt.
 Antipater se conditiones nullas accepturum respon-
 det: nisi populus uictoris potestati se permittens de-
 dat. Eandem enim sibi, cum Lamiæ obsessus & in-
 clusus teneretur: cum de cõpositione ageret: à popu-
 lo

Pugna ad Cra-
 nonem, Plut.
 in Phocione.

Athenæ Anti-
patro dedun-
tur.

lo conditionem latam fuisse. Neceſſitate itaq; Athe-
nienſes coacti: ſe ſuaq; omnia in fidē atq; poteſtatem
Antipatri permiferunt. Ille humaniter agens, cete-
ra omnia eis relinquit: tantūmodò popularem ſta-
tum immutat: in poſterumq; ex cenſu remp. admini-
ſtrari uult. Qui igitur amplius bis mille drachmarū
rem habebant: ijs in urbe licebat remanere. Reliquā
plebem miſeram et ieiunam, quam turba & rerum
nouarum ſtudiū paſcebat, ex repub. eiecit: ijsq; qui
uolebant, locum ad habitandum in Thracia con-
ceſſit. Erat eorum, qui expulſi fuerunt, numerus
hominum amplius ſuiginti duorum millium. Ceteri,
qui ad nouem millia erāt, remanentes domini reip.
& agri, Solonis legibus utebātur. Bona nullius pub-
licata: ſed præſidium, cuius præſectus erat Menyl-
lus, recipere cogeantur: ne quis nouis rebus ſtude-
ret. Ita præter ſpem Athenienſes pacem & otium
cōſecuti fuerunt. Antipater in Macedoniā reuerſus
eſt: filiaq; maxima natu Phila Cratero collocata, re-
diū ei in Aſiā parauit. Clementē itē erga ceteras in
Græcia ciuitates ſeſe præſtās, eaſq; prudenter guber-
nans: laudationib. & coronis ornatus fuit. Etiā Ae-
toli, principio grauiter ab Antipatro & Cratero
oppugnati, cum eis tandem tranſegerunt. Ceterū
Samios poſt quadraginta trium annorū exiliū Per-
diccas in patriam reſtituit.

ERRATA.

Pag. 50. Lin. 4. propositionis, translationis;
 58. 24. ea orator. 59. 15. appareat. 62.
 23. pro est, lege σ . 63. 3. uidete. 63. 25.
 παρρησία. 71. 23. nullo. 80. 7. arre-
 pturas. 92. lege pro est, σ . 99. 5. oration-
 nibus. 118. 17. etiam ad sequent. 119. 20.
 διελέχεται. 128. 23. nugae. 140. 8.
 ἡ γνώσις. 143. 10. uersui. 146. 25. in sub-
 tili σ pressa. 150. 10. ἐπιστομῆς. 171.
 21. stria, ut in. 227. 16. μάτωρ.) ὁ δὲ μ.
 ὦμ δὲ. 331. 18. peditum σ equitum de: qui lo-
 cus in aliquot exemplaribus corruptus erat. cetera,
 si qua peccata leuiores sunt, æquus lector bone
 consulet.

~~EXCUSEBAT~~ EXCUSEBAT
~~Blasius Balanus Clarius~~
 M. D. LIII.

11-11-11

